

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 43. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2018 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 43. posiedzeniu Senatu:

senatora Jerzego Czerwińskiego.....	7
senatora Roberta Dowhana.....	10
senatora Adama Gawędy	12
senatora Stanisława Gogacza.....	14
senatora Tomasza Grodzkiego.....	16
senatora Macieja Grubskiego.....	18
senatora Jana Marii Jackowskiego	20
senatora Andrzeja Kamińskiego	25
senatora Kazimierza Kleiny oraz senatora Mieczysława Augustyna	30
senatora Kazimierza Kleiny	33
senatora Kazimierza Kleiny oraz senatora Mieczysława Augustyna	36
senator Marii Koc	41
senatora Stanisława Koguta.....	46
senatora Władysława Komarnickiego	48
senatora Jana Filipa Libickiego.....	53
senatora Ryszarda Majera.....	55
senatora Jarosława Obremskiego.....	60
senatorów Marka Pęka, Grzegorza Peczkisa, Czesława Ryszki, Alicji Zając, Aleksandra Szweda, Arkadiusza Grabowskiego, Bogusławy Orzechowskiej, Wojciecha Piechy, Józefa Łyczaka, Waldemara Bonkowskiego, Andrzeja Pająka, Ryszarda Majera, Jana Hamerskiego, Rafała Ambrozika, Wiesława Dobkowskiego oraz Andrzeja Kamińskiego.....	63
senatora Marka Pęka	63
senatora Marka Pęka oraz senatora Rafała Ambrozika.....	73
senatora Mariana Poślednika	76
senatora Sławomira Rybickiego.....	81
senatora Czesława Ryszki	89
senator Janiny Sagatowskiej.....	91
senatora Waldemara Sługockiego.....	94
senatora Antoniego Szymańskiego oraz senatora Rafała Ślusarza.....	102
senatorów Jerzego Wcisły, Grażyny Sztark, Barbary Zdrojewskiej, Piotra Florka oraz Jana Rulewskiego	104

43. POSIEDZENIE SENATU

(22 czerwca 2017 r.)

Oświadczenie senatora Jerzego Czerwińskiego

skierowane do ministra spraw zagranicznych Witolda Waszczykowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Przed kilkoma miesiącami polską opinię publiczną zbulwersowały informacje o atakach na polskie obiekty znajdujące się na terenie Ukrainy, tj. wysadzanie, dewastacje, profanacje polskich pomników, cmentarzy, placówek dyplomatycznych. Szczególnie ostrzał siedziby Konsulatu Generalnego Polski w Łucku był z jednej strony bardzo niebezpieczny, z drugiej – wybitnie bezczelny. Był to bowiem zbrojny atak terrorystyczny na polskim terytorium, pierwszy jak na razie i na szczęście jedyny.

W związku z tym mam kilka pytań do Pana Ministra.

Po pierwsze, czy wszczęto polskie postępowanie karne w tych sprawach, w szczególności w sprawie ostrzelania konsulatu w Łucku? Jeśli tak, to jakie są jego dotychczasowe efekty? Jeśli nie, to dlaczego tego postępowania lub tych postępowań nie wszczęto?

Po drugie, czy strona ukraińska rozpoczęła odpowiednie postępowania wyjaśniające te incydenty, w tym postępowania karne? Jakie są efekty działań władz Ukrainy w tym zakresie? Czy są wyjaśnione wszystkie okoliczności tych zdarzeń, ustaleni bezpośredni sprawcy i ewentualni mocodawcy i inspiratorzy oraz motywy ich działań? Proszę o szczegółowe przedstawienie wymienionych informacji.

Po trzecie, jakie działania zobowiązali się podjąć Ukraińcy w celu uniknięcia w przyszłości podobnych ataków na polskie obiekty i placówki? Jak te działania, ich realność i skuteczność ocenia Pan Minister?

Po czwarte, jak Pan Minister ocenia atmosferę panującą obecnie na Ukrainie, szczególnie w aspekcie stosunku Ukraińców do Polski i Polaków, do polskiej spuścizny historycznej pozostającej na terenie Ukrainy, do polskich pamiątek historycznych, pomników i cmentarzy?

Po piąte, jak Pan Minister ocenia ukraińską politykę historyczną wobec stosunków polsko-ukraińskich w czasie II wojny światowej i po niej? Czy próby budowania ukraińskiej świadomości historycznej na gloryfikacji zbrodniczych organizacji OUN i UPA, ich twórców i członków – chodzi np. o nazewnictwo ulic, budowę pomników, działalność ukraińskiego IPN – spotkały się z odpowiednią reakcją Pana Ministra jako szefa MSZ? Proszę o wskazanie i przytoczenie odpowiednich wypowiedzi, stanowisk, dokumentów itp. w tym temacie. Oczywiście chodzi o wypowiedzi i dokumenty oficjalne.

I ostatnia kwestia. Panie Ministrze, czy nie czas na zmianę polityki zagranicznej Polski wobec Ukrainy? Z jednej strony jesteśmy adwokatami tego państwa w jego staraniach o członkostwo w NATO i Unii Europejskiej i ponosimy materialne straty w wyniku embarga nałożonego na nas przez Rosję. Z drugiej strony obserwujemy przejawy wrogiej polityki Ukrainy i Ukraińców wobec Polski.

Z wyrazami szacunku
Jerzy Czerwiński

Odpowiedź

Warszawa, 18 lipca 2017 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Jerzego Czerwińskiego z 22 czerwca br., skierowane do Ministra Spraw Zagranicznych Pana Witolda Waszczykowskiego podczas 43. posiedzenia Senatu RP, uprzejmie informuję co następuje.

Po ataku na Konsulat Generalny RP w Łucku strona ukraińska wszczęła śledztwo, które jest prowadzone przez Służbę Bezpieczeństwa Ukrainy. Natomiast, po stronie polskiej Mazowiecki Wydział Zamiejscowy Departamentu do Spraw Przemoczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej w Warszawie wszczął w przedmiotowej kwestii śledztwo w sprawie sprowadzenia w dniu 29 marca 2017 r. w Łucku zdarzenia zagrażającego życiu i zdrowiu wielu osób oraz mieniu w wielkich rozmiarach, to jest o przestępstwo z artykułu 163 §1 pkt 3 kodeksu karnego. Ministerstwo Spraw Zagranicznych przekazało wskazanej instytucji wyjaśnienia, w tym materiał fotograficzny zebrany przez upoważnionych przedstawicieli naszego ministerstwa w czasie wizji lokalnej po zdarzeniu.

Jednocześnie, na podstawie informacji posiadanych przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych, pragnę poinformować, że w dniu 12 kwietnia 2017 r. do Prokuratury Krajowej, za pośrednictwem ukraińskiej Prokuratury Obwodu Wołyńskiego, wpłynął wniosek Służby Bezpieczeństwa Ukrainy o udzielenie międzynarodowej pomocy prawnej. Na chwilę obecną ukraińskie organy śledcze nie przedstawiły Ministerstwu Spraw Zagranicznych oficjalnych ustaleń i efektów prowadzonych postępowań. Ambasada RP w Kijowie pozostaje w stałym kontakcie z właściwymi instytucjami ukraińskimi w celu ostatecznego wyjaśnienia sprawy.

Po interwencji Ambasady RP w Kijowie w formie noty z dnia 29 marca 2017 r. strona ukraińska wzmocniła ochronę siedziby Ambasady RP w Kijowie, Wydziału Promocji Handlu i Inwestycji oraz urzędów konsularnych Rzeczypospolitej Polskiej na Ukrainie. Jednakże w związku z kolejnymi incydentami wobec przedstawicielstw dyplomatycznych w Kijowie, które w ciągu dwóch ostatnich miesięcy dotknęły ambasad USA i Litwy, Ambasada RP w Kijowie 8 czerwca br. przekazała kolejną notę do Ministerstwa Spraw Zagranicznych Ukrainy z prośbą o zwiększenie ochrony polskich placówek dyplomatycznych i konsularnych na Ukrainie, a także o objęcie ochroną siedziby Instytutu Polskiego w Kijowie.

Kwestia koordynacji wspólnych działań w celu zapewnienia przedstawicielstwom dyplomatycznym właściwej ochrony przez stronę ukraińską była poruszana przez Pana Ambasadora RP Pana Jana Piekło w trakcie spotkania z ambasadorem USA w Kijowie oraz w gronie ambasadorów Państw Członkowskich UE akredytowanych w ukraińskiej stolicy.

Atmosfera w stosunku do Polaków i Polski na Ukrainie pozostaje życzliwa, badania ukraińskiej opinii publicznej konsekwentnie pokazują, że Polska i Polacy cieszą się bardzo dużą sympatią społeczeństwa ukraińskiego. Ministerstwo Spraw Zagranicznych nie zaobserwowało zmiany w nastawieniu społeczeństwa ukraińskiego do polskiego dziedzictwa kulturalnego, pomników, czy miejsc pamięci narodowej. Kwestie problematyczne, szczególnie w odniesieniu do miejsc pamięci narodowej, widoczne są natomiast na poziomie ukraińskiego Instytutu Pamięci Narodowej i Międzyresortowej Komisji ds. Upamiętnienia Uczestników Operacji Antyterrorystycznej, Ofiar Wojny i Represji Politycznych przy Gabinetcie Ministrów Ukrainy. Instytucje te podjęły w tym roku szereg inicjatyw, które w naszej ocenie szkodzą stosunkom dwustronnym. Ministerstwo Spraw Zagranicznych wielokrotnie podkreślało konieczność bezpośrednich rozmów odpowiednich instytucji polskich i ukraińskich, właściwych do spraw miejsc pamięci narodowej, w celu wypracowania wspólnych rozwiązań w kwestiach ważnych dla obydwu stron.

Wizja stosunków polsko-ukraińskich podczas II wojny światowej, a także wkrótce po jej zakończeniu, w szczególności ukraińska interpretacja Zbrodni Wołyńskiej prezentowana obecnie przez Ukraiński Instytut Pamięci Narodowej budzi nasz sprzeciw, czemu Minister Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej Pan Witold Waszczykowski również dawał wyraz w swoich ostatnich wywiadach dla prasy polskiej.

Przekaz wobec partnerów ukraińskich formułowany przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych oraz polską dyplomację w tym kraju jest niezmienny i jednolity. Oczekujemy na potępienie przez stronę ukraińską zbrodni OUN/UPA na polskiej ludności cywilnej. Jednocześnie podkreślamy konieczność konsekwentnego dialogu historycznego, opartego na faktach, prawdzie i wzajemnej otwartości, dlatego wspieramy takie inicjatywy jak Polsko-Ukraińskie Forum Historyków, czy Polsko-Ukraińskie Forum Partnerstwa.

Pomimo wagi, którą przywiązujemy do historii, stoimy na stanowisku, że nie powinna ona całkowicie zdominować współczesnych stosunków bilateralnych między Polską i Ukrainą, szczególnie w obliczu zagrożeń, których jesteśmy świadkami obecnie. Suwerenna i demokratyczna Ukraina pozostaje gwarantem stabilności w regionie, stąd Polska wspierała i wspiera Ukrainę na drodze zbliżenia z UE. Zarówno Polska, jak i partnerzy w Unii Europejskiej są zwolennikami utrzymania reżimu sankcyjnego wobec Federacji Rosyjskiej w związku z jej agresywnymi działaniami w Donbasie i aneksją Krymu, które stanowią drastyczne pogwałcenia międzynarodowego prawa oraz światowego porządku pokoju i bezpieczeństwa.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Jan Dziedziczak
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Mariusza Błaszczaka

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej stanowczo sprzeciwiam się przenoszeniu wojewódzkich siedzib instytucji administracji publicznej, ze szczególnym uwzględnieniem sytuacji, jaka ma miejsce w województwie lubuskim.

Województwo lubuskie jest regionem Polski, który ma dwie stolice. Współpraca oraz wypracowywanie wspólnych rozwiązań i stanowisk wymaga kompromisów i wspólnego działania. 1 stycznia 1999 r. po wejściu w życie reformy administracyjnej zadania władzy publicznej w województwie lubuskim zostały podzielone między Zieloną Górę oraz Gorzów Wielkopolski. Swoiste porozumienie będące wynikiem dialogu zawarte zostało dla dobra mieszkańców.

W myśl stanowiska Sejmiku Województwa Lubuskiego z dnia 24 maja 2017 r. obecne zmiany w zakresie funkcjonowania instytucji rządowych w Zielonej Górze i Gorzowie Wielkopolskim przyczyniają się jedynie do konfliktu między mieszkańcami dwóch stolic jednego województwa. Odpowiedzialność i kompetencje powinny być równomiernie rozłożone pomiędzy obie stolice regionu.

Przeprowadzane zmiany nie uwzględniają aspektu ludzkiego. Wynikiem przeprowadzanych zmian będzie utrata pracy wielu dobrze wykwalifikowanych pracowników. Działania te generują nieracjonalne koszty związane z zatrudnianiem i szkoleniem nowej kadry.

W myśl powyższych argumentów podejmowane działania uderzają w integralność i jedność województwa. Zadaniem władzy publicznej jest scalanie, budowanie wspólnej tożsamości mieszkańców województwa, a nie dzielenie. Przenoszenie wojewódzkich siedzib administracji i dzielenie ich między stolicami stoi w sprzeczności z wszelkimi racjonalnymi argumentami i nie gwarantuje stabilności oraz płynności czynności administracyjnych.

Wobec powyższego wnoszę o analizę wymienionych uwag i faktów oraz odniesienie się do nich w odpowiedzi na oświadczenie.

Z poważaniem
Robert Dowhan

Odpowiedź

Warszawa, 20 lipca 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Senatora RP Pana Roberta Dowhana, złożone podczas 43. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 czerwca 2017 roku, w sprawie przenoszenia wojewódzkich siedzib instytucji administracji publicznej, przekazane przy piśmie Marszałka Senatu RP z dnia 28 czerwca 2017 roku (sygn. BPS/043-43-1081/17)

uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji nie są obecnie prowadzone prace związane z przenoszeniem siedzib jednostek administracji rządowej w Województwie Lubuskim.

Z poważaniem

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Sebastian Chwałek
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Adama Gawędy

skierowane do ministra energii Krzysztofa Tchórzewskiego

Na moje ręce składane są wnioski i liczne propozycje, w których wyrażane jest ogromne zaniepokojenie pracowników kopalń: kopalni „Rydułtowy”, kopalni „Krupiński”, kopalni „Sośnica”.

To zaniepokojenie wynika z opublikowanej na witrynie Ministerstwa Energii w dniu 13 czerwca 2017 r. informacji Komisji Europejskiej z 18 listopada 2016 r., która zaakceptowała program pomocy dla sektora węgla kamiennego. Na witrynie są opublikowane wersja oryginalna, angielskojęzyczna, jak również tłumaczenie na język polski. W dokumencie czytamy: „Kopalnie węgla tworzą część Spółki Restrukturyzacji Kopalń, zostały one przeniesione lub zostaną przeniesione do SRK w celu likwidacji. Władze polskie zobowiązały się przenieść do SRK jednostki wydobywcze węgla podane w tabeli nr 7”. W tejże tabeli nr 7 mowa jest o: Kopalni Węgla Kamiennego „Sośnica”, należącej do Polskiej Grupy Górniczej; kopalni „Ruda” – „Pokój I”, również należącej do Polskiej Grupy Górniczej; ruchu „Rydułtowy” – kopalni „ROW” z Polskiej Grupy Górniczej; ruchu „Śląsk” – kopalni „Wujek” z KHW, która obecnie należy również do PGG; ruchu „Jas-Mos” – kopalni „Borynia-Zofiówka-Jastrzębie” z Jastrzębskiej Spółki Węglowej; kopalni „Krupiński” z Jastrzębskiej Spółki Węglowej.

W dalszej części tego dokumentu w pkt 79 czytamy: „Władze polskie potwierdziły, że sprzedaż wyżej wymienionych jednostek górnictwa węgla kamiennego do SRK jest równoznaczna z podjęciem decyzji o ich likwidacji, tzn. o zaprzestaniu wydobycia węgla oraz zamknięciu kopalń. Całkowite zaprzestanie produkcji w tych kopalniach nastąpi najpóźniej do dnia ich przeniesienia do Spółki Restrukturyzacji Kopalń”.

W związku z tym, że z upoważnienia ministra energii Krzysztofa Tchórzewskiego byłem szefem zespołu audytującego kopalnie Polskiej Grupy Górniczej, z których kilka zostało umieszczonych na tej liście, a żadna z tych kopalń w wyniku przeprowadzonego audytu nie była skierowana do likwidacji, a we wnioskach poaudytowych zostały przedstawione propozycje procesów naprawczych i restrukturyzacyjnych oraz przeprowadzenia głębokiej analizy dalszego funkcjonowania tych kopalń – nawet w przypadku najtrudniejszej w czasie audytowania kopalni „Sośnica” wskazano proces przeprowadzenia dogłębnej analizy złożowej – tak aby nakreślić właściwe funkcjonowanie i właściwą drogę procesów naprawczych dla wszystkich kopalń, w tym również dla podanych w tej tabeli i w tym zestawieniu, budzi to głębokie również moje zaniepokojenie i sprzeciw. Nie zgadzam się z likwidacją tak dużej części kopalń. Nie potrafię wypowiedzieć się co do kopalń należących do Jastrzębskiej Spółki Węglowej, bo nie prowadziłem audytu w tych kopalniach, niemniej jednak w przypadku kopalń należących do Polskiej Grupy Górniczej moja wiedza pozwala na powiedzenie stanowczego „nie”.

W związku z tym kieruję do Pana Ministra Krzysztofa Tchórzewskiego następujące pytania.

Na podstawie jakich dokumentów i opracowań podjęto decyzję o skierowaniu tych kopalń do Spółki Restrukturyzacji Kopalń celem ich likwidacji i zaprzestania produkcji?

Czy przeprowadzono właściwe analizy techniczno-ekonomiczne dalszego funkcjonowania tych kopalń lub ewentualnego zaprzestania ich funkcjonowania?

Jakie inne okoliczności zdecydowały o podjęciu tych decyzji?

Kto, kiedy i w jakiej formule składał wniosek notyfikujący do Komisji Europejskiej i kto reprezentował polski rząd przed Komisją Europejską?

Adam Gawęda

Odpowiedź

Warszawa, 2 sierpnia 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem Pana Senatora Adama Gawędy podczas 43. posiedzenia Senatu w dniu 22 czerwca 2017 r. znak: BPS/043-43-1082/17, w sprawie kopalń: KWK „Rydułtowy”, KWK „Krupiński” i KWK „Sośnica”, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Dla Polskiej Grupy Górniczej sp. z o.o. nadrzędne znaczenie mają działania związane z:

- optymalnym wykorzystaniem zasobów złóż,
- planowaniem produkcji i jakości węgla z uwzględnieniem potrzeb rynku,
- kreowaniem optymalnych relacji w zakresie kosztów produkcji i cen węgla oraz możliwości finansowych spółki,
- uzyskaniem jak najwyższej efektywności pracy,
- warunkami pracy i bezpieczeństwem załóg.

Spółka znajduje się nadal na etapie restrukturyzacji, a powyższe działania służą jej skutecznemu przeprowadzeniu.

Powyższe działania były ujmowane we wszystkich planach Spółki (zarówno długookresowych i krótkoterminowych) w zakresie adekwatnym do planistycznego tych dokumentów. Dążenie do poprawy efektywności funkcjonowania Spółki jest procesem ciągłym, dostosowywanym do bieżącej i przewidywanej sytuacji na rynku węgla kamiennego oraz zależącym od wyników prowadzonych analiz (m.in. przez zespoły powołane przez Zarząd lub ocen ekspertów zewnętrznych). Bez względu na organizację Spółki wymienione w oświadczeniu Pana Senatora kopalnie/ruchy wymagały przeprowadzenia głębokiej restrukturyzacji. Obecnie w sposób ciągły analizowane są ich wyniki ekonomiczne i możliwości dalszego funkcjonowania.

Działania restrukturyzacyjne były każdorazowo przedstawiane w dokumentach Spółki, takich jak Biznesplan, Plany Techniczno-Ekonomiczne czy Strategia Polskiej Grupy Górniczej na lata 2017–2030. Należy podkreślić, że np. Biznesplan Spółki był uzgadniany ze stroną społeczną oraz obligatariuszami, a jego realizacja jest monitorowana przez powołany w tym celu zespół z udziałem strony społecznej, a także przez wspólników Spółki.

W odniesieniu do pytania dotyczącego postępowania notyfikacyjnego, uprzejmie informuję, że Polskę przed Komisją Europejską reprezentuje Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. W bezpośrednich kontaktach z Komisarzami reprezentował Polskę Minister Energii oraz Pełnomocnik Rządu ds. restrukturyzacji górnictwa węgla kamiennego.

Z poważaniem

MINISTER ENERGII
Krzysztof Tchórzewski
Minister

Oświadczenie senatora Stanisława Gogacza

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Panie Ministrze!

Zwrócili się do mnie z prośbą o pomoc radni gminy Niedźwiada w powiecie lubartowskim, pani Danuta Woźniak oraz pan Stanisław Okólski, którzy proszą o wykonanie zabezpieczenia na niestrzeżonym przejeździe kolejowym na drodze gminnej nr 103515L w miejscowości Tarło. Przedmiotowy przejazd znajduje się na drodze zaniżonej względem linii torowej i istniejącego terenu, co ogranicza pole widzenia i możliwość zobaczenia nadjeżdżającego pociągu, a to, jak informują radni, jest bardzo niebezpieczne.

Od 11 czerwca bieżącego roku przez przejazd kolejowy w Tarle kursują pociągi Intercity w związku z modernizacją linii kolejowej Lublin – Warszawa. Cały ruch kolejowy, który do tej pory przebiegał przez Dęblin, Pilawę, został skierowany przez Lubartów, Tarło, Parczew, Siedlce, aż do Warszawy. Przejazdy kolejowe zaś, ich infrastruktura, nie zostały jednak z tego względu unowocześnione. Obecnie pociągi relacji Lublin – Warszawa jeżdżą właśnie tą okrężną drogą. To wywołuje u mieszkańców tej miejscowości obawę o bezpieczeństwo, gdyż przejazd kolejowy usytuowany jest przy szkole oraz kościele parafialnym i stanowi ogromne zagrożenie nie tylko dla kierowców, ale przede wszystkim dla dzieci. Dojeżdżającym do przejazdu kierowcom trudno jest dostrzec nadjeżdżający pociąg w sytuacji, gdy natężenie ruchu w tym miejscu jest bardzo duże. Poza tym przejazd zlokalizowany jest przy ostrym zakręcie.

Dlatego zwracam się do Pana Ministra o doprowadzenie do bardzo szybkiego zainstalowania sygnalizacji świetlno-zaporowej na niebezpiecznym przejeździe kolejowym, tak aby ten przejazd stał się naprawdę bezpieczny zarówno dla mieszkańców miejscowości Tarło, jak i dla innych użytkowników ruchu drogowego. Proszę o poinformowanie mnie co do stanowiska Pana Ministra w tej kwestii.

Stanisław Gogacz

Odpowiedź

Warszawa, 28 lipca 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie z dnia 22 czerwca 2017 r. Pana Stanisława Gogacza, w sprawie zapytania radnych gminy Niedźwiada, przedstawiam poniżej stosowne informacje.

W wyniku przeprowadzonych przez PKP PLK SA w 2017 r. pomiarów ruchu drogowego na przejeździe kolejowym kategorii „D” w km 71,396 na linii kolejowej nr 30 Łuków – Lublin Północny, z uwzględnieniem wzrostu dobowej liczby pociągów po 11 czerwca 2017 r., informuję, że iloczyn ruchu określony na ww. przejeździe wynosi 10.156,5. Uzyskany wynik pomiarów jest mniejszy niż dla przejazdów wyższych kategorii, na których zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 20 października 2015 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać skrzyżowania linii kolejowych oraz bocznic kolejowych z drogami i ich usytuowanie

(Dz.U. z 2015 r. poz. 1744) stosowana jest sygnalizacja informująca o nadjeżdżającym pociągu. Uprzejmie informuję, że iloczyn ruchu określony jest dla kategorii „B” na poziomie równym lub większym od 150.000, a dla kategorii „C” zawiera się w wartościach od 60.000 do 150.000.

Dodatkowo z danych uzyskanych od PKP PLK SA wynika, że zakres widoczności czoła pociągu na przejeździe kolejowo-drogowym w miejscowości Tarło wynosi 5 m od skrajnej szyny dla kierunku nieparzystego (od strony Parczewa) z prawej strony toru – 550 m, z lewej strony toru – 560 m. Dla kierunku parzystego (od strony Lubartowa) widoczność dla obu stron przejazdu wynosi minimum 1000 m i spełnia warunki ww. Rozporządzenia dla prędkości 100 km/h. Z uwagi na ograniczoną widoczność czoła pociągu z odległości 20 m od skrajnej szyny, przejazd został oznakowany zgodnie z ww. Rozporządzeniem (gdzie także zainstalowano wskaźnik zobowiązujący maszynistów do podawania sygnału dźwiękowego w określonej odległości od przejazdu) oraz zastosowano wygrodenie z betonowych słupów.

Niezależnie od ww. uwarunkowań w celu podwyższenia poziomu bezpieczeństwa osób korzystających z przedmiotowego przejazdu, PKP PLK SA podjęła decyzję o podwyższeniu kategorii z „D” do „B”, przy założeniu możliwości zabudowy urządzeń odzyskanych z obecnie modernizowanej linii kolejowej nr 7. Zalety takiego rozwiązania to przede wszystkim prosta i szybka procedura zawarcia umowy o realizację prac. Jednakże należy podkreślić, że termin wykonania prac związanych z zainstalowaniem ww. urządzeń musi być skorelowany z realizacją zadań inwestycyjnych na projekcie POIiŚ pn. „Modernizacja linii kolejowej nr 7 Warszawa Wschodnia Osobowa – Dorożuska na odcinku Otwock – Lublin”. W związku z powyższym PKP PLK SA poinformowała, że przeprowadzenie prac związanych z instalacją sygnalizacji na przedmiotowym przejeździe będzie możliwe w połowie 2018 r.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Tomasza Grodzkiego*skierowane do prezes Rady Ministrów Beaty Szydło*

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej reprezentujący Szczecin i Police pragnę poinformować, że w dniu 14 czerwca 2017 r. Wielonarodowy Korpus Północno-Wschodni ze Szczecina otrzymał certyfikat Dowództwa Sił Wysokiej Gotowości, tzw. szpicu NATO, obejmujących teatr działań od Estonii po Słowację, całą flankę wschodnią. W uroczystości, niezwykle ważnej dla obronności Polski, wzięło udział wielu bardzo wysokiej rangi wojskowych, m.in. dowódca sił lądowych NATO, trzygwiazdkowy gen. Darryl Williams ze Stanów Zjednoczonych, oraz wszyscy ambasadorowie krajów, z których żołnierze służą w korpusie w Szczecinie. Polskie wojsko reprezentował szef Sztabu Generalnego WP. Ze zdziwieniem skonstatowałem, że zabrakło kogośkolwiek z Ministerstwa Obrony Narodowej oraz z Komisji Obrony Narodowej Sejmu i Senatu, co było dość kąśliwie komentowane.

Taki stosunek rządu do ważnego wydarzenia, w istotny sposób zmieniającego stan obronności Polski i NATO, nie powinien mieć miejsca, dlatego proszę o wyjaśnienie zaistniałej sytuacji.

Tomasz Grodzki

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
OBRONY NARODOWEJ**

Warszawa, 2017.08.11

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając, z upoważnienia Prezes Rady Ministrów oraz Ministra Obrony Narodowej, na oświadczenie Pana Senatora Tomasza Grodzkiego złożone w trakcie 43. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 czerwca 2017 r., dotyczące reprezentacji Ministerstwa Obrony Narodowej na uroczystościach odbywających się w dniu 14 czerwca 2017 r. w Szczecinie (nr BPS/043-43-1084/17), proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Podczas wymienionej uroczystości Ministra Obrony Narodowej reprezentował Szef Sztabu Generalnego WP, który – zgodnie z §4 pkt 1 ppkt 3 regulaminu organizacyjnego Ministerstwa Obrony Narodowej, stanowiącego załącznik do zarządzenia Nr 33/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 24 sierpnia 2015 r. w sprawie regulaminu organizacyjnego Ministerstwa Obrony Narodowej (Dz. Urz. MON poz. 250 ze zm.) – zajmuje kierownicze stanowisko w Ministerstwie Obrony Narodowej. Szef Sztabu Generalnego WP podlega bezpośrednio Ministrowi Obrony Narodowej i do jego zadań należy m.in. reprezentowanie Sił Zbrojnych RP w najwyższych kolegiałnych organach polityczno-wojskowych organizacji międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest członkiem. Jako członek ścisłego kierownictwa MON ma również uprawnienia do reprezentowania Ministra Obrony Narodowej i Sił Zbrojnych RP podczas różnych uroczystych okoliczności.

Jednocześnie pragnę nadmienić, iż Minister Obrony Narodowej Antoni Macierewicz – w dniu 16 czerwca 2017 r. – obserwował przebieg sojuszniczego ćwiczenia pod kryptonimem „Saber Strike 17”, prowadzonego na terenie Ośrodka Szkolenia Polygonowego Wojsk Lądowych w Orzyszu. W „Dniu Dostojnych Gości” (DVDay), tj. uroczystości organizowanej w ramach powyższego przedsięwzięcia, Minister Obrony Narodowej uczestniczył wraz Ambasadorem Stanów Zjednoczonych Ameryki w Polsce – Pauliem W. Jonesem, dowódcą Połączonych Sił NATO w Brunssum – generałem Salvatore’em Farma, dowódcą wojsk lądowych USA w Europie – generałem broni Benem Hodgesem oraz kadrami dowódczą Sił Zbrojnych RP – Dowódcą Generalnym RSZ, Dowódcą Operacyjnym RSZ, Dowódcą 16. Pomorskiej Dywizji Zmechanizowanej, a także attaché obrony USA, Kanady, Wielkiej Brytanii, Rumunii i Litwy.

Łączę wyrazy szacunku

Bartosz Kownacki

Oświadczenie senatora Macieja Grubskiego

skierowane do ministra spraw zagranicznych Witolda Waszczykowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator i człowiek, dla którego sprawiedliwość i solidarność w stosunkach międzynarodowych są niezwykle ważne, chciałbym zwrócić uwagę polskiego Ministerstwa Spraw Zagranicznych na następującą sprawę. Królestwo Maroka, nasz istotny partner na kontynencie afrykańskim, po raz kolejny łamie międzynarodowe prawo. Niedawno władze tego kraju ogłosiły zamiar budowy ogromnych elektrowni wiatrowych na terenach Sahary Zachodniej. Kłopot w tym, że Sahara Zachodnia nie jest terytorium marokańskim, a zatem władze marokańskie nie mają prawa podejmować takich inwestycji. Sahara Zachodnia jest ostatnią afrykańską kolonią, która od 1975 r. znajduje się pod marokańską okupacją. ONZ określa te tereny jako „terytoria niesamodzielne” i od lat wzywa władze marokańskie do zorganizowania referendum niepodległościowego. Niestety te wysiłki dyplomatyczne są niweczone przez bezkompromisowe podejście władz marokańskich. Warto wspomnieć, że mimo 42 lat okupacji żaden podmiot na arenie międzynarodowej nie uznaje marokańskiego zwierzchnictwa nad Saharą Zachodnią.

Korzystając z takiego stanu rzeczy, władze marokańskie od wielu lat próbują wykorzystywać gospodarczo okupowane terytorium i plądrują jego bogate zasoby naturalne. Zgodnie z opiniami prawnymi wydawanymi przez międzynarodowe organizacje i instytucje (w tym Organizację Narodów Zjednoczonych oraz Unię Afrykańską) jakiegokolwiek działania związane z eksploatacją zasobów naturalnych na terenie Sahary Zachodniej są niezgodne z prawem, jeśli ludność zamieszkująca jej terytorium nie wyrazi na nie zgody i nie będzie czerpała z nich korzyści. W dniu 21 grudnia 2016 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydał rozporządzenie wykluczające tereny Sahary Zachodniej z wszelkich umów handlowych między Unią Europejską a Królestwem Maroka.

My Polacy dobrze wiemy, co oznacza okupacja, niewola, wyzysk. Nauczyła nas tego nasza historia. Dlatego naszym obowiązkiem jest solidarność z narodami nadal walczącymi o swoją wolność.

W związku z powyższym proszę Ministerstwo Spraw Zagranicznych o zwrócenie uwagi na tę sytuację i podjęcie stosownych działań dyplomatycznych, bowiem wspierając jakiegokolwiek działania Królestwa Maroka na terenach Sahary Zachodniej stajemy po stronie okupanta i utrudniamy zakończenie trwającego od wielu lat procesu pokojowego prowadzonego pod auspicjami ONZ.

Jednocześnie występuję do Ministerstwa Spraw Zagranicznych o wydanie pozwolenia na otwarcie w Polsce placówki dyplomatycznej Saharyjskiej Arabskiej Republiki Demokratycznej, państwa Saharyjczyków, prawowitych właścicieli terenów Sahary Zachodniej. Kraj ten uznawany jest na arenie międzynarodowej przez kilkadziesiąt państw, jest również pełnoprawnym członkiem Unii Afrykańskiej. Czas najwyższy, by miał placówkę także w Rzeczypospolitej Polskiej.

Z wyrazami szacunku
Maciej Grubski

Odpowiedź

Warszawa, 13 lipca 2017 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Macieja Grubskiego, złożone podczas 43. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 czerwca 2017 r., uprzejmie informuję.

Polska od samego początku konfliktu ws. terytorium Sahary Zachodniej konsekwentnie opowiada się za wypracowanym w ramach ONZ politycznym rozwiązaniem, trwałym i akceptowanym przez wszystkie strony sporu. Podzielamy również oficjalne stanowisko UE w tej kwestii, tj. „pełne wsparcie dla wysiłków Sekretarza Generalnego ONZ w celu uzyskania rozwiązania, które pozwoli na samostanowienie narodu Sahary Zachodniej” (Wysoka Komisarz ds. Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa Federica Mogherini, 9 maja br.). Mimo iż żadne z państw UE nie uznało oficjalnie SARD, orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości UE z 21 grudnia 2016 r. jasno stanowi, że w opinii UE terytorium Sahary Zachodniej nie może być uznane za część Królestwa Maroka. Sahara Zachodnia jest nadal określana jako „terytorium o statusie nieuregulowanym”.

Zgromadzenie Ogólne ONZ uznało „niezbywalne prawo narodu saharyjskiego do samookreślenia niepodległości zgodnie z Kartą NZ, Kartą Organizacji Jedności Afrykańskiej oraz celami określonymi w rezolucji Zgromadzenia Ogólnego nr 1514 z dnia 14 grudnia 1960 roku”, a Front POLISARIO za „przedstawiciela narodu saharyjskiego” (rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 34/37 z dnia 21 listopada 1979 roku). Rada Bezpieczeństwa ONZ przyjęła natomiast rezolucję, w której podkreśla, że jedynym sposobem osiągnięcia trwałego rozwiązania problemu Sahary Zachodniej jest przyznanie ludności saharyjskiej prawa do swobodnego wypowiedzenia się w kwestii przyszłości państwowej w drodze referendum.

Niemniej, w oczekiwaniu na przeprowadzenie referendum, Saharyjska Arabska Republika Demokratyczna (SARD) nie jest uznana przez ONZ za pełnoprawne państwo, nie ma również swojego przedstawicielstwa w ONZ.

Polska niezmiennie stoi na stanowisku, że status tego terytorium powinien być uregulowany zgodnie z prawem międzynarodowym, w szczególności zgodnie z zasadą samostanowienia narodów (poprzez uzyskanie niepodległości lub pozostanie w związku prawnym z Marokiem). Chcielibyśmy, aby w tej kwestii wypowiedzieli się mieszkańcy Sahary Zachodniej. Ze względu na własne doświadczenia, kładziemy również szczególny nacisk na kwestię przestrzegania podstawowych praw ludności saharyjskiej.

Z drugiej strony, Polska nie może obecnie uznać Saharyjskiej Arabskiej Republiki Demokratycznej (SARD) za niezależne państwo, gdyż aby tak się stało, najpierw musi się odbyć, zgodnie ze wspomnianymi wyżej rezolucjami ONZ, referendum, w którym mieszkańcy tego terytorium (i obozów uciekinierów na terytorium Algierii) wypowiedzą się, czy chcą niezależnego państwa, czy też wolą należeć do Królestwa Marokańskiego (np. na zasadzie regionu autonomicznego).

W związku z powyższym, w obecnej sytuacji, MSZ RP nie widzi możliwości wydania pozwolenia na otwarcie w Polsce placówki dyplomatycznej SARD.

Z wyrazami szacunku

z up. MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Sekretarz Stanu
Jan Dziedziczak

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła

Zwracam się z uprzejmą prośbą o rozważenie możliwości zmiany algorytmu podziału środków NFZ między województwa. Środki przydzielone na województwo mazowieckie nie uwzględniają bowiem istnienia na jego terenie wielu specjalistycznych i ogólnopolskich ośrodków medycznych, w których leczą się pacjenci nie tylko z Mazowsza i okolic, ale też z całej Polski. O ile pieniądze na te wysokospecjalistyczne ośrodki medyczne zawsze są gwarantowane, o tyle cały pozawarszawski „obwarzanek”, gdzie funkcjonują szpitale powiatowe, jest poszkodowany w kwestii podziału środków. Średnie koszty pracy w województwie mazowieckim są bowiem wysokie. Obecność Warszawy rzutuje, i to znacznie, na wszystkie przeliczniki dla województwa. Od lat nadwykonania w województwie mazowieckim, inaczej niż w innych województwach, są wypłacane przez NFZ tylko w połowie ich wartości. Ten mechanizm wynika również z niewystarczających środków przeznaczonych na Mazowsze.

Dlatego zwracam się o pilną zmianę algorytmu podziału środków między województwa, tak aby uwzględniał on dostatecznie wspomniane wyżej wyższe koszty pracy i obecność stolicy Polski w tym specyficznym i ważnym województwie.

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 28.08.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem Pana Jana Marii Jackowskiego, Senatorsa RP, złożonym na 43. posiedzeniu Senatu RP w dniu 22 czerwca 2017 r., w ww. sprawie, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Zasady działania ww. algorytmu określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1793, z późn. zm.) oraz rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 17 listopada 2009 r. w sprawie szczegółowego trybu i kryteriów podziału środków pomiędzy centralę i oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia z przeznaczeniem na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej dla ubezpieczonych (Dz. U. Nr 193, poz. 1495).

W wyniku działania ww. algorytmu udział Mazowieckiego OW NFZ w środkach całego NFZ na leczenie ubezpieczonych systematycznie rośnie, co pokazuje poniższa tabela.

Rok	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Udział Mazowieckiego OW w algorytmie, % (wartość zaokrąglona do 3 znaków po przecinku)	14,045	14,064	14,064	14,310	14,401	14,465	14,605

Na podstawie danych z pierwotnych planów finansowych NFZ za lata 2012–2018.

Odnosząc się do poruszonej w ww. oświadczeniu kwestii udzielania na terenie Mazowsza świadczeń opieki zdrowotnej pacjentom z całej Polski, pragnę poinformować, że w obecnym stanie prawnym koszty świadczeń opieki zdrowotnej dla ubezpieczonych migrujących (zarejestrowanych w jednym OW NFZ, natomiast otrzymujących świadczenia opieki zdrowotnej na terenie innego OW NFZ) są pokrywane ze środków finansowych tych oddziałów wojewódzkich NFZ, w których ci ubezpieczeni są zarejestrowani. Na przykład, koszty świadczeń opieki zdrowotnej udzielonych ubezpieczonemu zarejestrowanemu w Lubelskim OW NFZ przez świadczeniodawcę działającego na terenie Warszawy i mającego umowę z Mazowieckim OW NFZ są pokrywane z planu finansowego Lubelskiego OW NFZ. W tym celu dyrektor Lubelskiego OW upoważnia dyrektora Mazowieckiego OW do zawarcia w jego imieniu, do określonej kwoty, umowy ze świadczeniodawcami działającymi na terenie Mazowsza, w celu udzielania świadczeń ubezpieczonym z Lubelszczyzny.

Zestawienie rozliczeń za rok 2016 Mazowieckiego OW z innymi OW NFZ z tego tytułu pokazuje, że świadczeniodawcom działającym na terenie Mazowsza przekazano w tym roku dodatkowe środki finansowe znajdujące się w planach finansowych innych oddziałów wojewódzkich NFZ w wysokości ok. 618 mln zł. Kwota ta stanowi ponad 6% w odniesieniu do kosztów świadczeń sfinansowanych z planu finansowego Mazowieckiego OW NFZ za 2016 r.

W odniesieniu do kwestii zróżnicowanych kosztów pracy w różnych województwach, uprzejmie informuję, że zarówno Agencja Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji, jak i NFZ stosują, co do zasady, jednolite wyceny świadczeń w skali Polski. W związku z tym omawiany algorytm podziału środków nie bierze pod uwagę zróżnicowania kosztów wytworzenia świadczeń w różnych województwach.

Pragnę poinformować, że na obecnym etapie nie planuje się zmian ww. algorytmu podziału środków.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Marcin Czech

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa Dariusza Zawistowskiego

Zwracam się z uprzejmą prośbą o informację, ilu spośród obecnie zasiadających w Krajowej Radzie Sądownictwa sędziów było już sędziami w okresie PRL. W jakich sądach zasiadali i w jakich wydziałach?

Gdyby w Krajowej Radzie Sądownictwa nie było stosownej statystyki, zwracam się o sporządzenie odpowiedniego zestawienia.

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 7 lipca 2017 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo (BPS/043-43-1087/17) z dnia 28 czerwca 2017 r. uprzejmie informuję, że Krajowa Rada Sądownictwa nie posiada szczegółowych danych dotyczących przebiegu pracy zawodowej sędziów – członków Rady, gdyż znajdują się one w aktach osobowych, których dysponentem są prezesi właściwych sądów.

Z analizy ewidencji i dokumentów będących w dyspozycji Krajowej Rady Sądownictwa wynika, że przed 30 grudnia 1989 r. obowiązki asesorów i sędziów wykonywało 9 obecnych członków Rady, w tym:

- 4 osoby zostały mianowane asesorami sądowymi w 1989 r. i pełniły obowiązki służbowe w sądach rejonowych w okręgach poznańskim, łódzkim, lubelskim i gdańskim;
- 1 osoba od 1984 roku pełniła obowiązki sędziego sądu rejonowego (wydział cywilny) w okręgu opolskim;
- 1 osoba od 1986 roku pełniła obowiązki sędziego sądu rejonowego (wydział cywilny) w okręgu poznańskim;
- 2 osoby od 1987 roku pełniły obowiązki sędziego sądu rejonowego (wydział cywilny) w okręgu legnickim i warszawskim.

W stosunku do 1 osoby brak jest szczegółowych danych, jednak z dostępnej ewidencji wynika, że wykonywała ona obowiązki sędziego przed wymienioną na wstępie datą.

Z wyrazami szacunku

SSN Dariusz Zawistowski

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do pełniącego obowiązki szefa Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych Jana Józefa Kasprzyka

Do mojego biura senatorskiego zwracają się osoby, które doświadczyły represji ze strony okupanta niemieckiego w latach 1939–1945. Moi rozmówcy wskazują na problem, jaki stanowi uzyskanie dodatku kombatanckiego do emerytury za przymusowe roboty na rzecz okupanta, na które była skierowana osoba niepełnoletnia. Zapisy ustawowe wykluczają grupę osób, które świadczyły wyżej wymienione prace, a udawały się do miejsca ich wykonywania pieszo ze swojego miejsca zamieszkania.

W związku z tym proszę o informację, czy jest możliwe wprowadzenie zmian, aby wspomnianym dodatkiem objąć wszystkich młodocianych skierowanych na przymusowe roboty w latach 1939–1945.

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 10 lipca 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z pismem Pana Marszałka z dnia 28 czerwca 2017 r. (BPS/043-43-1088/17), dotyczącym oświadczenia Pana Senatora Jana Marii Jackowskiego w sprawie świadczeń dla osób małoletnich pracujących przymusowo na rzecz III Rzeszy, przedstawiam stanowisko Urzędu.

Zdarzeniem, z którym wiąże się powstanie prawa do świadczenia przewidzianego w ustawie z dnia 31 maja 1996 r. o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonemu w obozach pracy przez III Rzeszę i ZSRR nie jest zasadniczo fakt świadczenia pracy przymusowej w okresie II wojny światowej, ale fakt przebywania na deportacji. Wynika to m.in. z orzecznictwa sądów administracyjnych, które doprowadziły nie tylko do przyznawania świadczeń z ustawy osobom deportowanym w wieku roku czy dwóch lat (a więc z natury rzeczy niemogących świadczyć jakiegokolwiek pracy), ale i osobom, które nie były „fizycznie” deportowane, bo urodziły się w trakcie deportacji swoich rodziców.

Przyznanie prawa do świadczenia pieniężnego osobom niepełnoletnim świadczącym pracę przymusową w warunkach innych niż deportacja zmieniałoby zatem zasadniczo istotę ustawy, bowiem represją nie byłby już fakt przebywania na deportacji, ale fakt świadczenia pracy przymusowej. Oczywiście tego rodzaju zmiana może być zawsze wprowadzona przez parlament, bo to on suwerennie rozstrzyga o kształcie polskiego prawa, aczkolwiek chciałbym poczynić kilka spostrzeżeń naświetlających szerzej ten problem.

Musimy pamiętać, że Polaków w Generalnym Gubernatorstwie obowiązywał od 14 roku życia przymus pracy, co wynikało z ogólnych założeń polityki niemieckiej traktującej GG jako rezerwuar taniej siły roboczej na rzecz gospodarki III Rzeszy. Zatem można przyjąć, że każda praca małoletnich w tych warunkach była *de facto* przymusową, gdyż fakt uchylania się od jej świadczenia skutkował sankcjami karnymi (areszt, osadzenie w obozie pracy, deportacja do pracy w III Rzeszy itp.). Biorąc

powyższe pod uwagę, liczba potencjalnych beneficjentów takiej zmiany prawa byłaby znaczna – dość powiedzieć, że liczba żyjących w Polsce osób z roczników 1922–1931 (a więc tych objętych przymusem pracy jako młodociani w wieku 14–18 lat) wynosi ponad 500 tys. osób. Zapewne nie wszyscy z nich otrzymaliby to świadczenie, bo nie wszyscy *de facto* świadczyli pracę, ale z dużym prawdopodobieństwem można przyjąć, że liczba beneficjentów przekroczyłaby 100 tys. osób.

Przypomnę również, że Sejmy IV, V, VI i VII kadencji rozpatrywały już projekty ustaw o tzw. małoletnich ofiarach wojny. Przewidywano w nich wypłatę świadczenia pieniężnego dla osób, które świadczyły pracę przymusową w okresie II wojny światowej nie mając ukończonych 18 lat (w niektórych projektach – 16 lat). Żaden z tych projektów nie uzyskał stosownego poparcia parlamentarzystów, mimo iż dotyczył wyłącznie dzieci, a więc osób, dla których przymusowa praca musiała być szczególnie dolegliwa. Świadczy to o pewnej wstrzeźliwości ustawodawcy – wykazywanej w różnych konstelacjach politycznych – przed dalszym poszerzaniem kręgu uprawnień do świadczeń finansowanych z budżetu państwa z tytułu niepraworządnych działań obu okupantów.

Na zakończenie wspomnę również, że przepisy ustawy o świadczeniu pieniężnym... podlegały w grudniu 2009 r. ocenie Trybunału Konstytucyjnego. Choć uznał on w swoim orzeczeniu (K 49/07), iż naruszały one Konstytucję różnicując status prawny represjonowanych w zależności od miejsca deportacji (w owym czasie świadczenie mogły otrzymywać tylko osoby deportowane do III Rzeszy i ZSRR, a nie mogły go otrzymać ofiary deportacji na tereny Generalnego Gubernatorstwa), to w uzasadnieniu wyraził swój pogląd również na fakt, że przesłanką otrzymania świadczenia jest deportacja, a nie przymusowe świadczenie pracy: *„Trybunał Konstytucyjny nie ma natomiast zastrzeżeń co do samej zasady, aby świadczenia otrzymywały tylko te osoby, wobec których obowiązek pracy przymusowej podczas II wojny światowej i tuż po jej zakończeniu przybierał szczególnie dotkliwą formę, tzn. był połączony z wysiedleniem (przymusową zmianą miejsca pobytu) i „wyrwaniem” z dotychczasowego środowiska(...) Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że ustawodawca trafnie uznał, iż wśród wszystkich osób świadczących pracę przymusową na rzecz ZSRR i III Rzeszy, szczególnie dotkliwie poszkodowane były osoby, które pracę tę świadczyły w warunkach przesiedlenia poza dotychczasowe miejsce zamieszkania. Świadectwa osób poddanych tej formie represji skłaniają do akceptacji poglądu, że znajdowały się one w znacznie trudniejszej sytuacji niż osoby wykonujące nawet tego samego typu pracę, ale w dotychczasowym miejscu zamieszkania lub w niewielkim od niego oddaleniu (np. sąsiednie miejscowości), w znanej okolicy i w otoczeniu rodziny i znajomych. Obok niedogodności związanych z samym obowiązkiem zatrudnienia (często na granicy fizycznych możliwości), były one poddane dodatkowemu stresowi związanemu z rozłąką z najbliższymi i koniecznością samodzielnej organizacji od podstaw życia codziennego w nowym, z reguły nieprzyjaznym miejscu pobytu. Wśród czynników, które wskazują na zaostrzony charakter takiej represji w porównaniu do „zwykłej” pracy przymusowej w pobliżu dotychczasowego miejsca zamieszkania, można wymienić m.in.: niedostatek więzi społecznych z nowym otoczeniem (wrogość, nieznajomość języka), ogólnie trudniejsze warunki egzystencji (np. brak możliwości sprzedaży czy wymiany własności pozostawionej w dotychczasowym miejscu zamieszkania, brak solidarności rodzinnej czy sąsiedzkiej), co najmniej utrudniony kontakt z rodziną i najbliższymi, trudny klimat i warunki przyrodnicze (dotyczy to zwłaszcza osób wywiezionych do części azjatyckiej ZSRR)”*.

Łączę wyrazy szacunku

Jan Józef Kasprzyk

Oświadczenie senatora Andrzeja Kamińskiego

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

W ostatnim czasie do mojego biura senatorskiego zwrócili się przedstawiciele organizacji zakładowych zrzeszonych w żywieckim oddziale regionu Podbeskidzie z prośbą o podjęcie działań mających na celu utrzymanie Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Żywcu w jego obecnej lokalizacji.

Jak się zdaje, ewentualna likwidacja tego wydziału i przeniesienie go do nowej siedziby sądu może implikować szereg niedogodności dla lokalnej społeczności, w szczególności w zakresie dostępności i łatwości korzystania z pomocy sądu pracy, a więc prawa nadanego każdemu z obywateli naszego kraju na mocy konstytucji.

Mając to na uwadze, proszę o wskazanie, czy decyzja o likwidacji wspomnianego wydziału i jego przeniesieniu została rzeczywiście podjęta, a jeśli tak, to czy istnieje możliwość jej zmiany. Nadto proszę o wskazanie argumentów, które miałyby uzasadnić likwidację przedmiotowego wydziału, oraz kryteriów wyboru tego właśnie wydziału do likwidacji.

Andrzej Kamiński

Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, 3.07.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Andrzeja Kamińskiego zawierające sprzeciw wobec zamiaru likwidacji IV Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Żywcu, złożone podczas 43. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 22 czerwca 2017 r. – uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W pierwszej kolejności wskazania wymaga, że Ministerstwo Sprawiedliwości wystąpiło w ostatnim czasie do wszystkich prezesów sądów apelacyjnych o dokonanie analizy istniejącej wewnętrznej struktury organizacyjnej sądów w podległej apelacji oraz oceny zasadności funkcjonowania niektórych wydziałów i sekcji orzeczniczych. Działanie to wynikało z potrzeby racjonalizacji struktury sądów powszechnych.

W opinii Ministerstwa częstokroć bowiem zamiast tworzenia dodatkowych komórek organizacyjnych w sądzie wystarczającym jest właściwe określenie zakresu czynności wśród orzeczników i pracowników danego pionu. Wskazania przy tym wymaga, że rozbudowana struktura organizacyjna sądu wiąże się z funkcjonowaniem wielu stanowisk funkcyjnych, co z kolei zmniejsza możliwości orzecznicze danej jednostki.

Podnieść należy, że w skierowanych do prezesów sądów apelacyjnych pismach Ministerstwo wskazało obszary wymagające w jego opinii szczególnej analizy z uwagi na skalę etatyzacji danego sądu, czy pionu oraz poziomu obciążenia. Nie należy jednak tego wskazania utożsamiać z podjętymi już decyzjami, co do konieczności przeprowadzenia danej zmiany organizacyjnej (zwłaszcza z rozpoczętymi pracami legislacyjnymi).

Wskazania wymaga, że obsada IV Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Żywcu wynosi 0,9 etatu sędziowskiego, natomiast wymagana i optymalna obsada wydziału to minimum 5 orzeczników. W małych jednostkach sądowych nieobecność jednego lub dwóch sędziów powoduje bowiem poważne problemy z opanowaniem wpływu i bardzo często skutkuje szybkim narastaniem zaległości. Istotne jest przy tym, że poziom etatyzacji danej komórki organizacyjnej winien być pochodną ilości kierowanych do niej spraw. Połączenie mniejszych wydziałów pracy i utworzenie kilku większych jednostek rozpoznających sprawy z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, w opinii Ministerstwa, przyczyni się do powstania wydziałów o odpowiedniej etatyzacji, co umożliwi lepsze i bardziej wydajne wykorzystanie kadry orzeczniczej i administracyjnej, a co za tym idzie sprawniejsze rozpoznawanie spraw.

Reasumując, wyniki analizy dokonanej przez prezesów sądów apelacyjnych, uwzględniające wszelkie okoliczności natury prawnej, statystycznej, lokalowej czy społecznej, a także ich pozytywne stanowisko co do proponowanego kierunku zmian będą podstawą do prowadzenia w Ministerstwie dalszych prac w omawianym zakresie.

PODSEKRETARZ STANU
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Łukasz Piebiak

Oświadczenie senatora Andrzeja Kamińskiego

*skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła,
do pełniącego obowiązki prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia Andrzeja Jacyny
oraz do dyrektora Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia
Jerzego Szafranowicza*

Szanowni Państwo!

Zwracam się do Państwa z prośbą o rozważenie ogłoszenia przez Śląski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia konkursu na świadczenia w hospicjum domowym dla mieszkańców regionu Podbeskidzia.

Jak pokazują dane przedkładane przez lokalne placówki medyczne w regionie Podbeskidzia, istnieje duża potrzeba na zakontraktowanie tzw. hospicjów domowych. Nie jest bowiem odkryciem, że osoby borykające się z chorobą nowotworową, której niestety doświadcza coraz większa część społeczeństwa, a także ich rodziny potrzebują ogromnego wsparcia. Jak pokazuje proste zestawienie miast, Częstochowy i Bielska-Białej. Częstochowa posiada aktualnie 3 kontrakty na hospicja domowe, podczas gdy Bielsko-Biała nie posiada żadnego.

Mając na uwadze przedstawione tu kwestie, proszę o wskazanie, czy – a jeśli tak, to kiedy i na jakich warunkach – Śląski Oddział Wojewódzki NFZ dokona ogłoszenia konkursu na świadczenie usług w hospicjach domowych. Ewentualnie, w przypadku odpowiedzi negatywnej, proszę o wskazanie powodów, dla których takowy konkurs nie zostanie ogłoszony.

Andrzej Kamiński

**Odpowiedź
MINISTRA ZDROWIA**

Warszawa, 12.09.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Andrzeja Kamińskiego, Senatora RP, podczas 43. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 czerwca 2017 r., w sprawie rozważenia ogłoszenia przez Śląski OW NFZ konkursu na świadczenia w hospicjum domowym dla mieszkańców regionu Podbeskidzia, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Na podstawie art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 1793, ze zm.), przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie należy do zakresu działania NFZ. W związku z powyższym, decyzję w przedmiocie ogłoszenia postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń zdrowotnych podejmuje właściwy dyrektor oddziału wojewódzkiego NFZ.

Zgodnie z wyjaśnieniami Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ, umowy w rodzaju opieka paliatywna i hospicyjna, w zakresie świadczeń w hospicjum domowym, zostały zawarte w wyniku postępowania konkursowych rozstrzygniętych w połowie 2014

roku i są umowami wieloletnimi, obowiązującymi do 30 czerwca 2019 r. Postępowania konkursowe w zakresie świadczeń w hospicjum domowym zostały ogłoszone w 2014 r. na osiem podregionów: bielski, częstochowski, katowicki, gliwicki, bytomski, tyski, rybnicki i sosnowiecki. W wyniku postępowania na podregion bielski, które obejmowało: powiat bielski, powiat cieszyński, powiat żywiecki oraz miasto Bielsko-Biała, zostały zawarte umowy z następującymi świadczeniodawcami:

- 1) SP ZOZ Szpital Kolejowy w Wilkowicach-Bystrej;
- 2) Fręchowicz-Szczerek Alicja, Zarzecka Ewa, Mrowiec Katarzyna, Zajac Maria – Praktyka Grupowa Lekarzy, Żywiec;
- 3) Danuta Kopec NZOZ „Salus”, Czechowice-Dziedzice.

Wymienieni świadczeniodawcy zabezpieczają realizację przedmiotowych świadczeń na terenie podregionu bielskiego, w tym w mieście Bielsko-Biała. Jak poinformował Oddział, z danych uzyskanych od ww. świadczeniodawców wynika, że świadczenia udzielane są na bieżąco, tylko jedno hospicjum zgłosiło, że czas oczekiwania na objęcie opieką wynosi około dwóch tygodni.

Ponadto Śląski OW NFZ poinformował, iż uwzględniając taryfy świadczeń gwarantowanych w rodzaju opieka paliatywna i hospicyjna, określone w Obwieszczeniu Prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji z dnia 29 czerwca 2016 r., w 2017 roku zwiększył nakłady na świadczenia w rodzaju opieka paliatywna i hospicyjna o 33% w stosunku do roku 2016.

Mając na uwadze powyższe, Śląski OW NFZ przekazał stanowisko, iż w chwili obecnej nie jest planowane ogłaszanie postępowań konkursowych w przedmiotowym zakresie świadczeń.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Piotr Gryza

**Odpowiedź
DYREKTORA
ŚLĄSKIEGO ODDZIAŁU WOJEWÓDZKIEGO
NARODOWEGO FUNDUSZU ZDROWIA
w KATOWICACH**

Katowice, 6 lipca 2017 r.

Szanowna Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo z dnia 28 czerwca 2017 r. w sprawie ogłoszenia postępowania konkursowego w rodzaju opieka paliatywna i hospicyjna w zakresie: świadczenia w hospicjum domowym na obszar miasta Bielsko-Biała wyjaśniam na wstępie, że kontraktowanie świadczeń opieki zdrowotnej odbywa się na zasadach określonych w ustawie o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Umowy w rodzaju opieka paliatywna i hospicyjna w zakresie świadczeń w hospicjum domowym, zostały zawarte w wyniku postępowań konkursowych rozstrzygniętych w połowie roku 2014 i są umowami wieloletnimi, obowiązującymi do 30 czerwca 2019 r.

Postępowania konkursowe w zakresie świadczeń w hospicjum domowym zostały ogłoszone w 2014 r. na osiem podregionów: bielski, częstochowski, katowicki, gliwicki, bytomski, tyski, rybnicki i sosnowiecki. Postępowania te, nie były więc ogłaszane z dokładnością do powiatów, miast czy też gmin. Nie można więc porównywać wartości umów w wybranych miastach, w sytuacji kontraktowania świadczeń na szerszy obszar.

Postępowanie konkursowe na podregion bielski obejmowało następujący obszar: powiat bielski, powiat cieszyński, powiat żywiecki oraz miasto Bielsko-Biała. W postępowaniu złożono łącznie pięć ofert na pięć miejsc realizacji świadczeń. Ostatecznie zawarto umowy z trzema świadczeniodawcami w trzech miejscach realizacji świadczeń, którzy zabezpieczają realizację przedmiotowych świadczeń na terenie podregionu bielskiego, w tym w mieście Bielsko-Biała.

Wykaz świadczeniodawców realizujących świadczenia w zakresie hospicjum domowego w podregionie bielskim:

l/p	Nazwa świadczeniodawcy	Miasto	Ulica
1	Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej SZPITAL KOLEJOWY w Wilkowicach-Bystrej	Wilkowice	Żywiecka 19
2	Fręchowicz-Szczerek Alicja, Zarzecka Ewa, Mrowiec Katarzyna, Zajac Maria – Praktyka Grupowa Lekarzy	Żywiec	Kopernika 39
3	Danuta Kopec	Czechowice-Dziedzice	Braterska 10

Jednocześnie informuję, że wizyty domowe mogą być również realizowane w zakresie poradni medycyny paliatywnej. W podregionie bielskim umowy w tym zakresie realizuje 3 świadczeniodawców.

l/p	Nazwa świadczeniodawcy	Miasto	Ulica
1	Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej SZPITAL KOLEJOWY w Wilkowicach-Bystrej	Wilkowice	Żywiecka 19
2	Beskidzkie Centrum Onkologii-Szpital Miejski im. Jana Pawła II w Bielsku-Białej	Bielsko-Biała	Plater 17
3	Niepubliczny Pielęgniarski Zakład Opieki Zdrowotnej IZ-MED Izabela Pilarz Zbigniew Lindert Spółka Jawna	Wilkowice	Wyzwolenia 18

Poziom realizacji świadczeń w hospicjum domowym i poradni medycyny paliatywnej na terenie Podbeskidzia nie odbiega od planu określonego w umowach.

Dodatkowo należy zauważyć, że w związku z Obwieszczeniem Prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji z dnia 29 czerwca 2016 r. w sprawie taryf świadczeń gwarantowanych w rodzaju opieka paliatywna i hospicyjna, nastąpiła zmiana dotychczasowego poziomu finansowania świadczeń w rodzaju: opieka paliatywna i hospicyjna.

W roku 2017 w wyniku wzrostu taryf Śląski OW NFZ zwiększył nakłady na świadczenia w rodzaju opieka paliatywna i hospicyjna o 33% w stosunku do roku 2016 (bez uwzględniania środków na podwyżki dla pielęgniarek i położnych). Uwzględniając powyższe w chwili obecnej nie jest planowane ogłaszanie postępowań konkursowych w powyższym rodzaju świadczeń.

Z poważaniem

z upoważnienia DYREKTORA
 Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego
 Narodowego Funduszu Zdrowia
 w Katowicach
 Zastępca Dyrektora ds. Medycznych
 Piotr Nowak

**Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny
oraz senatora Mieczysława Augustyna**

skierowane do prezes Rady Ministrów Beaty Szydło

W związku z licznymi sygnałami zarówno od firm polskich, jak i od firm zagranicznych, które ubiegają się o zamówienia publiczne prowadzone przez spółki Skarbu Państwa, w tym w szczególności PKP Polskie Linie Kolejowe SA, chcielibyśmy prosić o zwrócenie uwagi na powszechny problem ograniczania konkurencji wśród podmiotów uczestniczących w postępowaniach przetargowych poprzez zastrzeganie większości swoich ofert jako „tajemnica przedsiębiorcy”. Uniemożliwia to weryfikację tych dokumentów przez konkurencję biorącą udział w danym postępowaniu przetargowym. Zamawiający, obawiając się odpowiedzialności wynikającej z art. 23 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, nie dokonuje samodzielnie odtajnienia dokumentów, nawet tych, na podstawie których dokonywana jest ocena zgodnie z przyjętymi kryteriami przez zamawiającego.

Aktualnie taka sytuacja ma miejsce w poniższych postępowaniach przetargowych prowadzonych przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA:

1. „Zabudowa systemu ERTMS/ETCS poziom 2 na linii E20 Kunowice – Terespol (z wyłączeniem węzła warszawskiego)”;

2. „Zabudowa systemu ERTMS/ETCS poziom 2 na linii E30 odcinek Podłęże – Rzeszów”.

Wykonawcy uczestniczący w przetargach przy tak biernej postawie zamawiających nadal nadużywają tych uprawnień, przez co w ocenie wielu prawników naruszana jest generalna zasada jawności i przejrzystości prowadzonych postępowań, określona w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych.

Ponadto coraz częściej wśród praktyków ustawy o zamówieniach publicznych dominuje pogląd, że takie niczym nieuzasadnione zastrzeganie dokumentów przetargowych jest czynem nieuczciwej konkurencji w myśl art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

W związku z powyższym zwracam się także o skorzystanie przez Panią Premier ze swoich prerogatyw nadzorczych wobec Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i spowodowanie wydania przez UOKiK jednoznacznej opinii na podstawie art. 31a ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów w poniższym zakresie: czy zastrzeganie części ofert wykonawców jako „tajemnica przedsiębiorstwa” składanych w ramach prowadzonych w Rzeczypospolitej Polskiej postępowań przetargowych na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (UPZP) w części dotyczącej potwierdzenia spełnienia kryterium oceny ofert (art. 91 ust. 2 UPZP) stanowi czyn nieuczciwej konkurencji w myśl art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji?

Bardzo proszę o potraktowanie opisywanego przez nas problemu bardzo poważnie, ponieważ tylko podjęcie stosownych zmian w obowiązującym prawodawstwie lub jednoznaczne stanowisko UOKiK może ograniczyć tę złą, ale powszechnie stosowaną praktykę, która ogranicza, a czasem zupełnie uniemożliwia konkurencyjne ubieganie się o zamówienia publiczne prowadzone na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

Kazimierz Kleina
Mieczysław Augustyn

**Odpowiedź
PREZESA URZĘDU
OCHRONY KONKURENCJI
I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 31 lipca 2017 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma Pana Ministra Grzegorza Schreibera w sprawie oświadczenia nr 1091 Senatorów Kazimierza Kleiny i Mieczysława Augustyna w sprawie *problemu ograniczania konkurencji przez podmioty uczestniczące w postępowaniach przetargowych poprzez zastrzeżenie większości ofert jako „tajemnica przedsiębiorstwa”*, zwracam się z uprzejmą prośbą o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

W swoim piśmie Senatorowie podnoszą kwestię zastrzeżenia, przez podmioty uczestniczące w postępowaniach przetargowych istotnej części treści składanych ofert jako „tajemnicy przedsiębiorstwa”. Działania takie mają prowadzić do naruszenia zasady jawności i przejrzystości postępowań toczących się na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. *prawo zamówień publicznych* (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 2164, dalej: „p.z.p.”) i stanowić czyny nieuczciwej konkurencji w rozumieniu ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. *o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji* (t.j. Dz.U. z 2003, poz. 153, dalej: „u.z.n.k.”). W związku z ww. oceną w piśmie wskazano na konieczność wydania przez Prezesa UOKiK, na podstawie art. 31a ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (t.j. Dz. U. z 2017, poz. 229, dalej: „Ustawa”) jednoznacznej opinii, której przedmiotem miałyby być odpowiedź na pytanie, czy tego rodzaju działania podejmowane w postępowaniach przetargowych prowadzonych na podstawie przepisów p.z.p. stanowią czyn nieuczciwej konkurencji w myśl art. 3 ust. 1 u.z.n.k.

Z treści złożonego przez Senatorów Oświadczenia wynika, że oczekują oni zajęcia przez Prezesa UOKiK stanowiska odnośnie do kwalifikacji określonych działań jako czynu nieuczciwej konkurencji w rozumieniu u.z.n.k.

Odnosząc się do postawionej przez Panów Senatorów kwestii na wstępie należy wyjaśnić, że zgodnie ze wspomnianym art. 31a Ustawy, Prezes UOKiK może wydawać wyjaśnienia i interpretacje mające istotne znaczenie dla stosowania przepisów w sprawach objętych zakresem działania Prezesa Urzędu. Przepis ten dotyczy zatem sytuacji, w których Prezes Urzędu określa w jaki sposób zamierza stosować przepisy ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów*¹. Ustawa nie wyposaża Prezesa UOKiK w kompetencje do wydawania wyjaśnień i interpretacji aktów prawnych, które nie są przez niego stosowane.

W powyższym kontekście należy wyjaśnić, że Prezes UOKiK stosuje przepisy u.z.n.k. w ograniczonym zakresie odnoszącym się do czynów nieuczciwej konkurencji wyłącznie w sytuacji, gdy czyn tego rodzaju stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów (por. art. 24 ust. 2 pkt 3 Ustawy), a taka bez wątpienia nie jest stosowana w przytoczonych przez Panów Senatorów okolicznościach faktycznych.

Przywołana przez Panów Senatorów ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji jest aktem prawa cywilnego. Wszelkie roszczenia z niej wynikające mogą być dochodzone przez przedsiębiorcę wyłącznie na drodze sądowej, nie zaś w postępowaniu przed Prezesem UOKiK, który działając na podstawie Ustawy, jako aktu należącego do dziedziny prawa publicznego, chroni interes publiczny, nie zaś indywidualny interes poszczególnych przedsiębiorców.

Na marginesie, warto wspomnieć, że przed wejściem w życie art. 18 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. *o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym* (Dz. U.

¹ Por. S. Piątek, Komentarz do art. 31a uokik z 2007 r. [w:] T. Skoczny (red.), *Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz*, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2014, s. 849.

Nr 171, poz. 1206), którym uchylono art. 19 ust. 1 pkt 3 u.z.n.k., Prezes UOKiK miał legitymację czynną do występowania z roszczeniami w sprawach z czynów nieuczciwej konkurencji. W obecnym stanie prawnym Prezesowi UOKiK już nie przysługuje uprawnienie tego rodzaju.

Oznacza to, wobec brzmienia art. 31a Ustawy, że Prezes UOKiK nie ma kompetencji do wydania wskazanej w Oświadczeniu opinii. Przepisy, o interpretację których występują Panowie Senatorowie nie są bowiem przez ten organ, we wskazanym w Oświadczeniu kontekście stosowane.

Niezależnie od powyższego pozwalam sobie wskazać, że zgodnie z art. 154 pkt 11 p.z.p. nad przestrzeganiem zasad systemu zamówień czuwa Prezes Urzędu Zamówień Publicznych. Wydaje się, że to właśnie ten organ może być właściwy do zajęcia stanowiska we wskazanym przez Panów Senatorów zakresie.

Podsumowując wyjaśniamy, że Ustawa nie wyposaża Prezesa UOKiK w kompetencje do wydawania wyjaśnień i interpretacji aktów prawnych, które nie są przez niego stosowane, w tym u.z.n.k. czy p.z.p. Z tych względów Prezes UOKiK nie uznaje się za właściwy do podjęcia inicjatywy we wskazanym przez Państwa zakresie.

Z poważaniem

Marek Niechciał

Oświadczenie senatora Kazimierza Kleina

skierowane do prezes Rady Ministrów Beaty Szydło

Szanowna Pani Premier!

Chciałbym odnieść się do spotkania liderów przy okrągłym stole „One Belt, One Road” dla współpracy międzynarodowej w Pekinie – Chiny 14–15 maja br.

Forum dla współpracy międzynarodowej zostało podsumowane 270 postanowieniami ustalonymi między państwami zaangażowanymi w wymieniony projekt.

Chiny poprzez głos swojego prezydenta deklarują zieloną politykę. Deklarowany jest m.in. niskoemisyjny rozwój transportu. Rząd Chin informuje również o podpisaniu umów i porozumień z 68 krajami i organizacjami międzynarodowymi. Prezydent Rosji podsumował forum jako jedną z niewielu inicjatyw stabilizujących sytuację międzynarodową.

Podsumowując forum, prasa chińska przedstawiła następujące rezultaty spotkania:

1. Chiny podpisały porozumienia o współpracy w ramach „One Belt, One Road” z 11 krajami i porozumienia o współpracy z 9 organizacjami międzynarodowymi.

2. Chiny podpisały umowy handlowe z 30 krajami.

3. Chiny przeznaczą wsparcie finansowe dla projektu „One Belt, One Road” w wysokości 14,5 mld USD na Fundusz Jedwabnego Szlaku.

4. Chiński Bank Rozwoju i Chiński Bank Import-Export przygotowują specjalne programy pożyczkowe w wysokości 36,2 mld USD, ekwiwalent wsparcia współpracy w ramach „One Belt, One Road” w dziedzinie infrastruktury, przemysłu oraz finansów.

5. Chińska Komisja Rozwoju Narodowego i Reform ustanowiła Rosyjsko-Chiński Fundusz Rozwoju i Współpracy Regionalnej w wysokości 14,5 mld USD i startowy budżet w wysokości 1,45 mld USD na promocję współpracy pomiędzy Północnymi Chinami i Dalekim Wschodem Rosji.

6. W najbliższych 5 latach Chiny zaoferują 2500 krótkoterminowych wizyt studyjnych dla młodych zagranicznych studentów, praktyki dla 5000 zagranicznych naukowców, inżynierów oraz managerów i założą 50 laboratoriów.

7. W najbliższych 3 latach Chiny zapewnią wsparcie w wysokości 8,7 mld USD dla rozwijających się krajów i organizacji międzynarodowych biorących udział w programie.

8. W najbliższych 3 latach Chiny zapewnią pomoc w nagłych wypadkach państwom włączonym w program „One Belt, One Road”.

9. W najbliższych 3 latach Chiny wezmą udział we wsparciu Południowo-Południowego Funduszu Pomocowego w wysokości 1 mld USD.

10. W najbliższych 3 latach Chiny rozpoczną projekt 100 „szczęśliwych domów”, 100 programów łagodzących ubóstwo i 100 programów zdrowotnych, rehabilitacyjnych w krajach uczestniczących w projekcie „One Belt, One Road”.

Wobec deklaracji chińskiego rządu chciałbym zapytać, czy polski rząd rozpoczął negocjacje lub złożył deklaracje albo podpisał porozumienia i umowy handlowe, a jeśli tak, to jakie.

Jakie projekty inwestycyjne i w jakich obszarach przemysłu rząd pani Beaty Szydło planuje realizować w Polsce przy pomocy chińskich firm lub chińskiego kapitału?

Kazimierz Kleina

**Odpowiedź
MINISTRA
ROZWOJU I FINANSÓW**

Warszawa, 4 sierpnia 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Senatora Kazimierza Kleinę podczas 43. posiedzenia Senatu w dniu 22 czerwca 2017 r. skierowane do Prezes Rady Ministrów, Pani Beaty Szydło i przekazane wg właściwości do Ministerstwa Rozwoju (BPS/043-43-1092/17) przedkładam następującą informację.

Współpraca Polski z Chińską Republiką Ludową rozwija się bardzo dobrze, co zostało potwierdzone znacznie zdynamizowanym od 2015 roku dialogiem polityczno-gospodarczym. W tym okresie odbyły się trzy wizyty na najwyższym szczeblu: w listopadzie 2015 r. wizyta Prezydenta Andrzeja Dudy w Chinach, w czerwcu 2016 r. rewizyta chińskiego przywódcy Xi Jinpinga w Polsce i wizyta Pani Premier Beaty Szydło w maju br. w Pekinie na Forum Nowego Jedwabnego Szlaku (NJSz).

Podczas wizyty Prezydenta Xi w ubiegłym roku podpisano porozumienie o wszechstronnym partnerstwie strategicznym pomiędzy naszymi krajami oraz ponad 40 porozumień, z czego 21 odnosiło się do współpracy gospodarczej. Porozumienia te stanowią mocne podwaliny budowy partnerskich relacji Polski i Chin w wielu obszarach, jak np. infrastruktura, przemysł, parki przemysłowe, a także nowe technologie, zwłaszcza w zakresie spalania węgla kamiennego i energii odnawialnej.

Zależy nam, aby poziom inwestycji chińskich i wzajemnego zaufania dorównał w najbliższym czasie inwestycjom pochodzącym od naszych dwóch pozostałych partnerów strategicznych z Azji – Japonii i Korei, którzy są obecni w Polsce od dziesięcioleci. Nie jest natomiast naszą intencją uzależnianie Polski od jednego źródła kapitału. Dążymy do tego, aby duże projekty inwestycyjne finansowane były z przewagą lub przynajmniej równym wkładem kapitału polskiego, gdyż tylko takie partnerstwo zapewni nam zachowanie kontroli nad ważnymi sektorami naszej gospodarki.

W 2016 r. chińscy przedsiębiorcy zainwestowali w Polsce w formie bezpośrednich inwestycji zagranicznych ponad 500 mln dolarów. Stanowi to większy wolumen niż suma poprzednich 15 lat. Obecnie Polska Agencja Inwestycji i Handlu SA koordynuje obsługę siedmiu chińskich projektów inwestycyjnych w formule greenfield, czyli budowy od podstaw. Łączna wartość tych projektów wynosi 446,18 mln euro, czyli blisko 2 mld złotych.

Polska ma dla Chin duże znaczenie geostrategiczne w ekspansji Nowego Jedwabnego Szlaku do Europy z uwagi na położenie geograficzne oraz nasz potencjał jako największego i najsilniejszego gospodarczo państwa w Europie Środkowo-Wschodniej w tzw. formacie 16+1. Pragnę zwrócić uwagę, że cytowane przez Pana Senatora miliardowe kwoty na finansowanie projektów chińskich w ramach NJSz nie stanowią dotacji ani grantów, lecz są to projekty finansowe mające przynieść przede wszystkim korzyści stronie chińskiej, nie tylko w obszarze biznesowym, o czym przekonało się już kilka mniejszych krajów. W przypadku włączenia korporacji chińskich w realizację dużych projektów infrastrukturalnych w Polsce zamierzamy zaproponować naszym chińskim partnerom nowy model współpracy, odpowiadający duchowi wszechstronnego partnerstwa, gdzie każda ze stron wnosi porównywalne wkłady i czerpie jednako- we korzyści, przy zachowaniu kluczowych decyzji po naszej stronie. Będziemy również postulować realizację naszych oczekiwań i postulatów, w tym pomoc przy redukcji stale rosnącego deficytu w obrotach handlowych pomiędzy naszymi krajami.

Dotyczy to również budowy Centralnego Portu Komunikacyjnego, terminali morskich czy projektów związanych z regulacjami rzek. Wszystkie zainteresowane kraje i ich korporacje będą mieć równe szanse w ubieganiu się o współrealizację tych

projektów, jednak nie zamierzamy oddać całkowitego finansowania poszczególnych przedsięwzięć jednemu krajowi (nie dotyczy to oczywiście tylko Chin), a obiekty po ich wybudowaniu mają pozostać pod naszą kontrolą.

Pragnę zapewnić Pana Senatora, że Ministerstwo Rozwoju prowadzi na bieżąco dialog z przedstawicielami rządu ChRL, korporacji i firm chińskich oraz z filiami największych chińskich banków mających swoją siedzibę w Warszawie. Jako przykład naszych kontaktów ze stroną chińską w sprawach projektów infrastrukturalnych można wskazać wizytę Pana Zhang Dejianga, Przewodniczącego Stałego Komitetu Ogólnochińskiego Posiedzenia Przedstawicieli Ludowych (Parlamentu) wraz z grupą 60 posłów oraz 55 szefów dużych korporacji i banków chińskich. W związku z ich pobylem w Polsce w dniu 13 lipca br. odbyło się zorganizowane przez MR i PAIH SA duże Polsko-Chińskie Forum Pasa i Szlaku ds. Współpracy Infrastrukturalnej z udziałem przedstawicieli ok. 120 polskich firm.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
ROZWOJU I FINANSÓW
Jerzy Kwieciński
Sekretarz Stanu

**Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny
oraz senatora Mieczysława Augustyna**

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra rozwoju i finansów
Mateusza Morawieckiego

W dniu 1 lipca 2016 r. weszła w życie ustawa z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (DzU z 2015 r. poz. 1864 oraz 2281), która m.in. umożliwiła uprawnionym (posiadaczowi rachunku bankowego; osobie, która uzyskała tytuł prawny do spadku po posiadaczu rachunku; oraz podmiotom, o których mowa w art. 105b ustawy – Prawo bankowe) dostęp do informacji o rachunkach bankowych oraz o wygasłych albo rozwiązanych umowach rachunku bankowego, a także wprowadziła instytucję centralnej informacji o rachunkach.

W związku z tym, że faktycznymi inicjatorami wskazanej nowelizacji byli niżej podpisani senatorowie, przewodniczący Komisji Budżetu i Finansów Publicznych oraz Komisji Rodziny, Polityki Senioralnej i Społecznej Senatu VIII kadencji, mając na uwadze, że wkrótce upłynie rok od dnia wejścia w życie noweli oraz zdając sobie sprawę z zakresu, skomplikowania i trudności przedsięwzięcia po stronie banków, spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych oraz KIR, prosimy o odpowiedź na następujące pytania.

1. Jaka jest skala wykorzystania przewidzianych w ustawie instrumentów związanych z udostępnianiem informacji o rachunkach, tj. ile wniosków o udzielenie zbiorczej informacji skierowano do banków i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych oraz ile zbiorczych informacji udzielono według stanu na dzień 30 maja 2017 r., a także jaki był procentowy udział poszczególnych grup uprawnionych w ogólnej liczbie wniosków?

2. Jaka jest przeciętna wysokość opłaty pobieranej przez banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe z tytułu udostępniania zbiorczej informacji, w związku z możliwością pobierania takich opłat?

3. Jaka jest liczba uczestniczących w systemie centralnej informacji o rachunkach banków oraz spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych oraz jaka jest liczba instytucji, które do tego systemu nie przystąpiły?

4. Jakie działania podjęto w celu upowszechnienia wiedzy o centralnej informacji o rachunkach oraz procedurze uzyskania zbiorczej informacji lub jakie działania zostaną w tym zakresie podjęte?

5. Czy ministerstwo jest w posiadaniu informacji, jaki jest odbiór społeczny uchwalonych 9 października 2015 r. rozwiązań oraz czy uprawnione do zbiorczej informacji podmioty zgłaszają zastrzeżenia co do funkcjonalności przyjętych wówczas rozwiązań?

Formułując powyższe pytania, jesteśmy świadomi, że rząd dokona wnikliwej i gruntownej oceny skutków wprowadzonych rozwiązań *ex post*, dopiero w 2019 r., po upływie 3 lat od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw, na potrzeby przedstawienia Sejmowi i Senatowi informacji, o której mowa w art. 8 tej ustawy. Niemniej wiedza w zakresie, o który pytamy, pozwoli nam w dalszym ciągu konstruktywnie i odpowiedzialnie promować przyjęte wówczas rozwiązania, a tym samym zwiększać szanse na to, że zainicjowana przez nas nowelizacja zrealizuje cele postawione przed nią przez ustawodawcę, a przede wszystkim że centralna informacja o rachunkach będzie rzeczywistym, skutecznym i poręcznym narzędziem uzyskiwania informacji o rachunkach przez spadkobierców posiadacza rachunku.

Kazimierz Kleina
Mieczysław Augustyn

Odpowiedź

Warszawa, 28 lipca 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia złożonego przez senatorów Pana Kazimierza Kleinę i Pana Mieczysława Augustyna na 43. posiedzeniu Senatu w dniu 22 czerwca 2017 r. dotyczącego ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień do poszczególnych pytań zawartych w oświadczeniu.

Jednocześnie pragnę wskazać, że mając na uwadze praktyczny wymiar pytań postawionych przez senatorów, w wyjaśnieniach zostały uwzględnione informacje przekazane przez Krajową Izbę Rozliczeniową, Związek Banków Polskich oraz Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową.

1. Jaka jest skala wykorzystania przewidzianych w ustawie instrumentów związanych z udostępnianiem informacji o rachunkach, tj. ile wniosków o udzielenie zbiorczej informacji skierowano do banków i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych oraz ile zbiorczych informacji udzielono według stanu na dzień 30 maja 2017 r., a także jaki był procentowy udział poszczególnych grup uprawnionych w ogólnej liczbie wniosków?

W okresie od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia 30 maja 2017 r. do Centralnej informacji o rachunkach wpłynęło ogółem 23 579 zapytań. Centralna informacja udzieliła tyle samo odpowiedzi w postaci zbiorczej informacji. Około jedną piątą tej liczby stanowiły zapytania pochodzące od osób, które uzyskały tytuł prawny do spadku po posiadaczu rachunku (5 344 zapytania, czyli 22,7%). Zapytania posiadaczy rachunku, będących osobami fizycznymi, stanowiły zdecydowaną mniejszość. Ich liczba wyniosła 1 623 (6,9%). Najliczniejszą grupę podmiotów wnioskujących o udzielenie zbiorczej informacji stanowiły tzw. organy uprawnione, o których mowa w art. 105b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r. poz. 1988, ze zm.). Podmioty te skierowały do Centralnej informacji 16 630 zapytań (70,5%). Obecnie dostępne są szczegółowe dane dotyczące liczby oraz procentowego udziału zapytań skierowanych do centralnej informacji w okresie od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia 30 czerwca 2017 r. Przedstawia je – z rozbiciem na poszczególne miesiące oraz z uwzględnieniem trzech grup podmiotów uprawnionych do uzyskania zbiorczej informacji poniższa tabela.

Centralna informacja o rachunkach (07.2016–06.2017)¹

Miesiąc	Zapytania o rachunki spadkodawcy	Zapytania o rachunki własne	Zapytania od organów uprawnionych	Ogółem
Rok 2016				
Lipiec	413 (59,8%)	250 (36,2%)	28 (4%)	691
Sierpień	540 (65,6%)	273 (33,2%)	10 (1,2%)	823
Wrzesień	607 (64%)	310 (32,7%)	31 (3,3%)	948
Październik	536 (69,7%)	186 (24,2%)	47 (6,1%)	769
Listopad	509 (27,5%)	127 (6,9%)	1 213 (65,6%)	1 849
Grudzień	476 (16,7%)	96 (3,4%)	2 275 (79,9%)	2 847

¹ Dane pochodzą z Krajowej Izby Rozliczeniowej SA, przekazane przez Związek Banków Polskich.

Miesiąc	Zapytania o rachunki spadkodawcy	Zapytania o rachunki własne	Zapytania od organów uprawnionych	Ogółem
Razem 2016 r.	3 081 (38,9%)	1 242 (15,7%)	3 604 (45,5%)	7 927
Rok 2017				
Styczeń	447 (41,1%)	91 (8,4%)	549 (50,5%)	1 087
Luty	461 (44%)	64 (6,1%)	523 (49,9%)	1 048
Marzec	556 (12,5%)	106 (2,4%)	3 771 (85,1%)	4 433
Kwiecień	391 (7,4%)	59 (1,1%)	4 834 (91,5%)	5 284
Maj	408 (10,7%)	61 (1,6%)	3 349 (87,7%)	3 818
Czerwiec	377 (9,7%)	76 (2%)	3 417 (88,3%)	3 870
Razem 2017 r.	2 640 (13,5%)	457 (2,3%)	16 443 (84,2%)	19 540
RAZEM 2016-2017	5 721 (20,8%)	1 699 (6,2%)	20 047 (73%)	27 467

Na podstawie zaprezentowanych powyżej danych można zaobserwować, iż od marca 2017 r. liczba zapytań pochodzących od poszczególnych grup podmiotów uprawnionych do uzyskania zbiorczej informacji uległa pewnej stabilizacji. Zapytania osób, które uzyskały tytuł prawny do spadku po posiadaczu rachunku, stanowiły 7,4%-12,5% ogólnej liczby zapytań, posiadaczy rachunku (będących osobami fizycznymi) oraz organów uprawnionych (art. 105b ustawy – Prawo bankowe) – odpowiednio: 1,1%-2,4% i 85,1%-91,5%.

Powyższe dane dotyczą zarówno zapytań pochodzących z banków, jak i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych.

2. Jaka jest przeciętna wysokość opłaty pobieranej przez banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe z tytułu udostępniania zbiorczej informacji, w związku z możliwością pobierania takich opłat?

Zgodnie z informacjami Związku Banków Polskich (dalej ZBP), banki pobierają opłaty w różnej wysokości. Przeciętnie wynoszą one około 15–30 złotych. Niektóre banki różnicują ich wysokość w zależności od tego, czy pytający o zbiorczą informację jest ich klientem, czy też nie. Jak podkreślił ZBP, nierzadko zdarzają się przypadki, w których banki całkowicie rezygnują z pobierania ww. opłaty od osób, które są ich klientami. Na rynku finansowym można spotkać także wyższe opłaty za udostępnienie zbiorczej informacji, np. 100 złotych, jednakże w ostatnim czasie da się zaobserwować tendencja spadkowa w tym zakresie.

ZBP zaznaczył, że elementem opłat pobieranych z tytułu udostępnienia zbiorczej informacji są opłaty ponoszone przez banki na rzecz podmiotu prowadzącego centralną informację, tj. Krajowej Izby Rozliczeniowej SA (dalej KIR) za każde indywidualne zapytanie. Ten rodzaj opłat jest kosztem stałym, niezależnym od banków. Ponadto, na pobieraną przez banki opłatę składają się koszty operacyjne związane z wytworzeniem, przygotowaniem i przekazaniem zbiorczej informacji do klienta, przy czym trzeba zwrócić uwagę, że preferowaną przez klientów formą przekazania tej informacji jest przesyłka listowa.

Dodatkowo ZBP zwrócił uwagę, że większość banków znacząco obniżyła opłaty pobierane z tytułu udostępnienia zbiorczej informacji z uwagi na zapytanie ze strony Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z sierpnia 2016 r. skierowane do KIR w przedmiocie opłat pobieranych przez ten podmiot w związku z administrowaniem centralną informacją. Niektóre banki zrezygnowały również z różnicowania wysokości pobieranych przez nie opłat w zależności od okoliczności, czy podmiot wnioskujący o zbiorczą informację jest ich klientem, czy też nie. Z informacji przesłanych natomiast przez Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową wynika, iż pobierane opłaty zawierają się w przedziale 15–75 złotych. Dominujące w sektorze SKOK są opłaty w wysokości: 50 złotych, 20 złotych, a następnie 25 złotych. Jak zaznaczono, część SKOK udziela bezpłatnie przedmiotowych informacji.

3. Jaka jest liczba uczestniczących w systemie centralnej informacji o rachunkach banków oraz spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych oraz jaka jest liczba instytucji, które do tego systemu nie przystąpiły?

Zgodnie z informacjami KIR według stanu na dzień 30 maja 2017 r. w systemie uczestniczyły 594 banki (w tym 37 banków komercyjnych oraz 557 banków spółdzielczych) oraz 44 spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe. Aktualna lista uczestników Centralnej informacji jest publikowana na stronie internetowej www.centralnainformacja.pl.

4. Jakie działania podjęto w celu upowszechnienia wiedzy o centralnej informacji o rachunkach oraz procedurze uzyskania zbiorczej informacji lub jakie działania zostaną w tym zakresie podjęte?

Jak podkreślił ZBP, w ramach upowszechniania wiedzy o centralnej informacji o rachunkach oraz procedurze uzyskania zbiorczej informacji sektor bankowy, we współpracy z Krajową Izbą Rozliczeniową SA podjął szereg działań.

W tym kontekście należy wskazać, że KIR prowadzi stronę internetową: www.centralnainformacja.pl. Znajdują się na niej wyjaśnienia, czemu służy centralna informacja o rachunkach, podstawy prawne i zasady jej funkcjonowania, przystępnie ujęte wskazówki co do działań jakie należy podjąć, w celu uzyskania zbiorczej informacji (zakładka „Krok po kroku”). Najczęstsze wątpliwości osób zainteresowanych uzyskaniem zbiorczej informacji zostały wyjaśnione w formie pytań i odpowiedzi. Od początku uruchomienia strony internetowej do dnia 13 lipca 2017 r. stronę odwiedziło blisko 26 tys. użytkowników, a łączna liczba odsłon strony wyniosła 115 750. W tym okresie do KIR wpłynęło 250 zapytań kierowanych przez dostępny na stronie formularz kontaktowy.

W zakresie pozostałych działań komunikacyjnych podejmowanych przez KIR wskazać należy w szczególności prezentację centralnej informacji o rachunkach podczas Forum Technologii Bankowości Spółdzielczej, które odbyło się w dniach 18–19 maja 2016 r. oraz dedykowanego dla przedstawicieli SKOK spotkania w dniu 7 czerwca 2016 r. Równocześnie KIR prowadził w mediach działania informacyjne w celu upowszechnienia wiedzy o Centralnej informacji. Łącznie, w okresie od dnia 1 lipca 2016 roku do dnia 13 lipca 2017, w mediach pojawiło się 110 publikacji.

Ponadto, w ramach ZBP podjęto próbę rozstrzygnięcia najistotniejszych wątpliwości interpretacyjnych zidentyfikowanych na tle przepisów tzw. ustawy o rachunkach uśpionych. Efektem tych działań są „Wyjaśnienia Rady Prawa Bankowego w zakresie interpretacji przepisów ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw”. Przedmiotowy dokument został wypracowany przez ekspertów bankowych przy Radzie Prawa Bankowego Związku Banków Polskich w ramach wielomiesięcznych spotkań grupy roboczej poświęconych tej tematyce, w których brało udział łącznie 146 przedstawicieli banków. „Wyjaśnienia” mają na celu ułatwienie stosowania nowych regulacji prawnych przez pracowników banków, jak również ujednoczenie praktyki bankowej w tym zakresie.

W celu ułatwienia i przyspieszenia procesu obsługi zapytań o zbiorczą informację opracowane zostały także jednolite wzory wniosków o udzielenie ww. informacji – oddzielne dla każdej grupy podmiotów uprawnionych do jej uzyskania, tj.:

- „Wzór Wniosku o udzielenie osobie, która uzyskała tytuł prawny do spadku po posiadaczu rachunku zbiorczej informacji o rachunkach”
- „Wzór Wniosku o udzielenie osobie poszukującej własnych rachunków zbiorczej informacji o jej rachunkach”
- „Wzór Wniosku o udzielenie podmiotowi uprawnionemu zbiorczej informacji o rachunkach”

Przedmiotowe wzory zostały udostępnione na ww. stronie internetowej: www.centralnainformacja.pl i są możliwe do pobrania przez podmioty zainteresowane uzyskaniem zbiorczej informacji.

Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa wskazuje natomiast, że dominująca część SKOK wprowadziła do procedur obsługi klientów informacje o funkcjonowaniu Centralnej informacji i możliwości składania zapytań o rachunki.

5. Czy Ministerstwo jest w posiadaniu informacji, jaki jest odbiór społeczny uchwalonych 9 października 2015 r. rozwiązań oraz czy uprawnione do zbiorczej informacji podmioty zgłaszają zastrzeżenia co do funkcjonalności przyjętych wówczas rozwiązań?

Do Ministerstwa Finansów sporadycznie wpływają zapytania bądź pisma obywateli, które dotyczą zagadnień poruszanych w przedmiotowym oświadczeniu.

Należy zauważyć, iż najwięcej opinii co do rozwiązań ustawowych Ministerstwo Finansów odnotowuje ze strony ZBP. Pisma ZBP odnoszą się krytycznie do wskazywanych rozwiązań ustawy z dnia 9 października 2015 r. Jak podkreśla ZBP, z sygnałów docierających do ZBP wynika, iż odbiór społeczny przepisów o tzw. rachunkach uśpionych jest negatywny i osoby zainteresowane uzyskaniem zbiorczej informacji kierują liczne skargi do banków w tym zakresie.

Zgodnie natomiast z informacjami uzyskanymi z Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, ocena przyjętych rozwiązań uchwalonych w dniu 9 października 2015 r. jest pozytywna. Niektóre SKOKI, będące użytkownikami modułu CI z systemu OGNIVO, oceniły, że istnieje potrzeba udoskonalenia narzędzia.

W świetle informacji ZBP istotną kwestią jest rozczarowanie klientów powodowane faktem, iż część banków nie udziela odpowiedzi na pytania dotyczące rachunków kierowane w ramach zapytań o zbiorczą informację. Jak zauważa ZBP taki stan rzeczy wynika z niedoskonałości przepisów ustawy o rachunkach uśpionych. Z jednej strony, nie uwzględnia ona bowiem faktycznych możliwości mniejszych banków (głównie spółdzielczych) w zakresie wygenerowania odpowiedzi na zapytanie z **centralnej informacji** w przeciągu 3 dni roboczych od jego otrzymania, co powoduje pominięcie ich odpowiedzi nadesłanych po tym terminie, z drugiej strony, wobec braku jednoznacznej regulacji prawnej, część banków uznaje brak odpowiedzi na zapytania za odpowiedź negatywną, czyli wskazującą na nieodnalezienie poszukiwanego rachunku lub umowy jego dotyczącej.

Jednym z podstawowych problemów dostrzeganych przez ZBP jest brak ograniczenia czasowego w odniesieniu do przekazywanej przez banki osobom uprawnionym zbiorczej informacji o umowach rachunku bankowego posiadacza rozwiązanych albo wygasłych z przyczyn, o których mowa w art. 59a ust. 1–3 ustawy – Prawo bankowe, oraz umowach rachunków posiadacza rachunku bankowego prowadzonych w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej rozwiązanych albo wygasłych z przyczyn, o których mowa w art. 13a ust. 1–3 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych.

Ponadto ZBP podkreśla, że nieprecyzyjne regulacje art. 59a ust. 4 ustawy – Prawo bankowe skutkują niejednolitą praktyką w zakresie uprawnień/obowiązków banków (m.in. możliwość pobierania opłat za prowadzenie rachunku, realizacja dyspozycji, np. polecenie zapłaty, stałe zlecenia), co zdaniem ZBP, jest odbierane przez obywateli zdecydowanie negatywnie i budzi nieufność z ich strony.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia w związku z pytaniami zawartymi w oświadczeniu senatorskim, pragnę pokreślić, że możliwie pełna ocena funkcjonowania ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw, w szczególności w zakresie zasadności i skuteczności rozwiązań w niej przewidzianych, zostanie dokonana po upływie 3 lat od dnia wejścia w życie ustawy (art. 8 ustawy). Należy oczekiwać, że okres w jakim będzie przedstawiana informacja Sejmowi i Senatowi (2019 r.) pozwoli na zidentyfikowanie obszarów, które w **największym** stopniu spełniły oczekiwania adresatów (beneficjentów) uchwalonych przepisów, a także instrumentów zaproponowanych w celu realizacji przyjętych założeń do ustawy.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
ROZWOJU I FINANSÓW
Piotr Nowak
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów

Oświadczenie senator Marii Koc

skierowane do prezes Rady Ministrów Beaty Szydło

Szanowna Pani Premier!

Wiele samorządów podjęło wysiłek inwestycyjny w zakresie budowy, przebudowy lub remontu dróg lokalnych. Tereny pod inwestycje przejmowano w oparciu o zezwolenie na realizację inwestycji drogowej (ZRID). Za tereny przejęte od właścicieli prywatnych bądź Skarbu Państwa samorządy zobowiązane są płacić odszkodowania, które w wielu przypadkach stanowią finansowe wyzwanie dla samorządowego budżetu.

W związku z powyższym pytam: czy nie widzi Pani Premier możliwości przeanalizowania przez rząd polski rezygnacji przez Skarb Państwa z odszkodowań za tereny przejęte pod samorządowe inwestycje drogowe?

Jako punkt wyjścia dla realizacji takiego rozwiązania oraz w celu wyeliminowania sytuacji, w której Skarb Państwa rezygnowałby z odszkodowań w stosunku do samorządów prowadzących nieprawidłową politykę budżetową oraz inwestycyjną, warto może rozważyć przyjęcie stosownych kryteriów, chociażby takich jak:

1. brak zdolności kredytowej gminy
2. wysokość zadłużenia gminy (im mniejsze zadłużenie, tym większa procentowa możliwość uzyskania zwolnienia z zapłaty odszkodowania)
3. pozytywna ocena wykonania oraz rozliczenia inwestycji drogowej w gminie w okresie ostatnich 3 lat
4. pozytywna ocena prowadzonej polityki budżetowej samorządu dokonana przez RIO w okresie ostatnich 3 lat.

Czy nie uważa Pani, że takie rozwiązanie mogłoby przyczynić się do szybszego rozwoju infrastruktury drogowej tzw. Polskiej gminnej oraz zwiększyć jakość inwestycji drogowych?

Z poważaniem
Maria Koc

**Odpowiedź
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA**

Warszawa, 10 lipca 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem senator Marii Koc (pismo znak: BPS/043-43-1094/17) z dnia 27 czerwca 2017 r. w sprawie przepisów ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2031), zwanej dalej *specustawą*, dotyczących możliwości zrzeczenia się odszkodowania za nieruchomości przejęte pod realizację inwestycji drogowej przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami *specustawy*, ustalenie wysokości odszkodowania za nieruchomości, które stają się własnością Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego odbywa się w odrębnej decyzji administracyjnej, a wydaje

ją organ, który orzekał w przedmiocie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej. W myśl zaś art. 12 ust. 4f *specustawy*, odszkodowanie za pozbawienie praw do nieruchomości przejętych pod budowę dróg publicznych przysługuje dotychczasowym właścicielom, użytkownikom wieczystym oraz osobom, którym przysługuje do nieruchomości ograniczone prawo rzeczowe. Przepisy zatem jednoznacznie wskazują krąg podmiotów uprawnionych do odszkodowania.

Ustawą z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1590) wprowadzono w art. 12 *specustawy* przepisy, zgodnie z którymi, jeżeli przemawia za tym interes społeczny lub gospodarczy Skarb Państwa albo jednostka samorządu terytorialnego mogą zrzec się w całości lub w części odszkodowania za nieruchomości przejęte pod realizację inwestycji drogowej, w formie pisemnej pod rygorem nieważności. Oświadczenie to składa się do organu, który wydał decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (decyzję ZRID). W przypadku zrzeczenia się ww. odszkodowania:

- 1) przed wszczęciem postępowania ustalającego wysokość odszkodowania – postępowania nie wszczynają się;
- 2) w trakcie postępowania ustalającego wysokość odszkodowania – postępowanie umarza się;
- 3) po wydaniu decyzji ustalającej wysokość odszkodowania – decyzję wygasza się.

Przepis ten wprowadza możliwość zrzeczenia się odszkodowania. Zatem organ działający w imieniu Skarbu Państwa i jednostki samorządu terytorialnego może dokonać zrzeczenia się odszkodowania. Zrzeczenie się odszkodowania nie zależy od podmiotu na rzecz którego ma ono nastąpić.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy podkreślić, iż na podstawie obowiązujących już przepisów *specustawy* istnieje możliwość zrzeczenia się odszkodowania przez Skarb Państwa na rzecz realizującej daną inwestycję drogową jednostki samorządu terytorialnego. Ustawodawca jednak nie wprowadził możliwości nieograniczonego zrzeczenia się odszkodowania za nieruchomości przejęte pod drogi publiczne, posłużył się bowiem sformułowaniem „*Jeżeli przemawia za tym interes społeczny lub gospodarczy (...)*”. Pojęcia „interes społeczny lub gospodarczy” nie są ustawowo zdefiniowane. Zatem każdorazowo indywidualnie podmiot, który się zrzeka powinien rozpatrzyć możliwość zrzeczenia się odszkodowania. Zaś zrzekający się odszkodowania w przypadku zaistnienia interesu społecznego lub gospodarczego może się zrzec odszkodowania, ale nie jest do tego zobowiązany. Zasadność zrzeczenia się odszkodowania należy zatem ocenić indywidualnie w oparciu o spełnienie przesłanek ustalonych w *specustawie*.

Reasumując resort infrastruktury i budownictwa nie widzi potrzeby zmiany przepisów w zakresie zrzecania się odszkodowania za pozbawienie praw do nieruchomości przejętych pod budowę dróg samorządowych.

Pozdrawiam

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Jerzy Szmit
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senator Marii Koc

skierowane do ministra środowiska Jana Szyszki

Szanowny Panie Ministrze!

Od kilkunastu lat na terenie gminy Sztutowo oraz pozostałych terenach Żuław odnotowuje się nieskrępowaną ekspansję bobra. Żadne dotychczas stosowane środki nie okazały się skuteczne, a sytuacja wymknęła się spod kontroli. Tym samym zagrożenie zalaniem południowych terenów gminy Sztutowo oraz innych części Żuław z roku na rok w sposób dramatyczny wzrasta. Zagrożenia te oraz kierunki proponowanych działań zaradczych zostały przedstawione przez wójta gminy Sztutowo m.in. Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Gdańsku w piśmie DP5544.4.2016 z dnia 12 października 2016 r. oraz Zarządowi Melioracji i Urządzeń Wodnych Województwa Pomorskiego w piśmie DP.5544.4.2016 z dnia 6 października 2016 r.

Brak skutecznej inicjatywy w tej kwestii oraz ignorowanie środowiska rolników i pozostałych mieszkańców zagrożonych terenów skutkowało wyjątkowo negatywnym wizerunkiem poprzednich władz wojewódzkich. Na obecnych władzach wojewódzkich oraz centralnych tym bardziej ciąży więc obowiązek zmiany zaistniałego stanu rzeczy zarówno pod względem odbudowy zaufania, jak i szybkich i efektywnych decyzji merytorycznych we wskazanym obszarze.

W celu przyśpieszenia działań w omawianym zakresie, tak aby przeciwdziałać nieuniknionemu zalaniu części Żuław, a w szczególności gminy Sztutowo, poddaję pod rozważenie następujący tok postępowania, przedstawiony mi przez wójta gminy Sztutowo:

– spotkanie (najlepiej „wyprzedzające”) z przedstawicielami rolników oraz samorządowców w urzędzie wojewódzkim w celu prezentacji własnych stanowisk oraz przygotowanych propozycji;

– zaproponowanie zmian dotyczących dotychczasowej, nieskutecznej „Strategii ograniczenia populacji bobra na terenie Żuław”, przygotowanej przez Regionalną Dyrekcję Ochrony Środowiska w Gdańsku.

W szczególności chodzi o:

— wydłużony okres odstrzału bobra do końca kwietnia, a nie do końca lutego, jak obecnie, co jest nonsensem, ponieważ bardzo często na zbiornikach wodnych utrzymuje się lód (ponadto jesienią odstrzał jest mało skuteczny z uwagi na obfitą bazę żerową);

— umożliwienie strzelania do bobrów w okresie bezksiężycowych nocy przy użyciu urządzeń nokto- i termowizyjnych (co wiąże się ze zmianą ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie);

— umożliwienie stawiania pułapek (co wiąże się ze zmianą ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie);

— wprowadzenie gratyfikacji zwolnionej z opodatkowania za odstrzał bobra w wysokości minimum 2 tysięcy zł netto za sztukę;

— wprowadzenie weryfikacji odstrzelonego bobra poprzez okazanie i oznaczenie uniemożliwiające ponowne jego okazanie, a tym samym bezprawne pobranie należności.

Należy nadmienić, iż eliminacja populacji bobra będzie rozłożona na lata z uwagi na bardzo trudne warunki strzeleckie (warunki terenowe oraz jego wyjątkową płochliwość). W związku z tym stoimy przed bezwzględną walką z czasem oraz niemożliwym (w dniu dzisiejszym) do opanowania rozrostem populacji tego gatunku. Przedmiotową populację na terenie gminy Sztutowo ocenia się na 300–500 sztuk. Likwidacja takiej populacji mogłaby wygenerować szacunkowe koszty od 600 tysięcy do 1 miliona zł na przestrzeni minimum 5–6 lat, i to przy bardzo pozytywnych założeniach. Tymczasem tylko w 2012 r. na likwidację uszkodzeń w wałach przeciwpowodziowych i usuwanie zatorów w kanałach i rzekach Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych w Gdańsku wydał 1 milion 99 tysięcy 656 zł 54 gr.

Czy w związku z tym nie uważa Pan Minister za podstawne zainteresowanie się liczebnością tej konkretnej populacji bobra zasiedlającego tereny gminy Sztutowo i gmin sąsiednich?

Z poważaniem
Maria Koc

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE ŚRODOWISKA**

Warszawa, 18 lipca 2017 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie senator Marii Koc w sprawie szkód wyrządzanych przez bobra europejskiego *Castor fiber* na terenie gminy Sztutowo oraz pozostałych terenach Żuław Wiślanych, przekazanego przy piśmie z dnia 27 czerwca 2017 r., znak: BPS/043-43-1095/17, przedkładam następujące stanowisko.

Resort środowiska dostrzega problem skali szkód wyrządzanych przez bobra europejskiego. W przypadku miejsc newralgicznych w pierwszej kolejności należy podejmować próby minimalizowania konfliktów między bobrem a człowiekiem, stosując różnego rodzaju zabezpieczenia m.in. rowów melioracyjnych, grobli, wałów przeciwpowodziowych przed ich zniszczeniem przez bobry. Zabezpiecza się również cenniejsze drzewa. Należy przy tym podkreślić, że zgodnie z art. 126 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2016 r. poz. 2134, z późn. zm.) poszkodowani mogą współdziałać z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska, a na obszarze parku narodowego – z dyrektorem tego parku, w zakresie sposobów zabezpieczania mienia przed szkodami powodowanymi m.in. przez bobra europejskiego. Współdziałanie to może obejmować budowę urządzeń lub wykonanie zabiegów zapobiegających szkodom, finansowane z budżetu właściwego miejscowo dyrektora parku narodowego lub regionalnego dyrektora ochrony środowiska.

Mając na względzie konieczność ograniczenia liczebności populacji bobra europejskiego oraz liczby wyrządzanych przez ten gatunek szkód, resort środowiska podjął szereg działań zarówno legislacyjnych, jak i praktycznych, przeciwdziałających temu zjawisku.

Należy zauważyć, że w 2014 roku bóbr europejski został wpisany do załącznika nr 3 do rozporządzenia w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt i tym samym stał się gatunkiem, który może być pozyskiwany do celów gospodarczych. Pozwala to regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska wydawać zezwolenia na pozyskiwanie bobra europejskiego, jedynie pod warunkiem braku szkodliwego wpływu planowanych działań na zachowanie we właściwym stanie ochrony dziko występujących populacji tego gatunku (art. 56 ust. 5 ustawy o ochronie przyrody). Uzyskanie zezwolenia na pozyskanie zwalnia osobę, która je uzyskała z pozostałych zakazów w stosunku do pozyskanego osobnika (np. przetrzymywanie, wywóz poza granice kraju, czy zbywanie).

Zezwolenia na odstępstwa od ww. zakazów wydawane są na wniosek podmiotu, w którego interesie leży dana czynność. Każdy wniosek rozpatrywany jest indywidualnie, w tym wnioskowana do zabicia liczba osobników. Liczba wydanych zezwoleń uzależniona jest więc od wpływających wniosków, na co organ wydający zezwolenia nie ma wpływu. Organ nie ma również wpływu na stopień realizacji wydanych przez siebie zezwoleń.

Dodatkowo w stosunku do osobników bobra, regionalny dyrektor ochrony środowiska na obszarze swojego działania może zezwolić na odstępstwa od czynności zakazanych w drodze aktu prawa miejscowego – w formie zarządzenia. Na terenach objętych takim zarządzeniem w większości przypadków nie będzie zatem konieczne uzyskanie indywidualnego zezwolenia.

Podjęwane są również inne działania mające na celu zwiększenie efektywności działań minimalizujących wielkość szkód. Przykładem jest Porozumienie zawarte 19 lipca 2016 r. pomiędzy Generalną Dyрекcją Ochrony Środowiska i Zarządem Głównym Polskiego Związku Łowieckiego „w sprawie wprowadzenia do stosowania instrukcji określającej reguły postępowania przy ograniczeniu liczebności populacji bobra

europejskiego *Castor fiber* na terenach obwodów łowieckich”. W wyniku ww. porozumienia, zgodnie z przepisami prawa, wydawane są derogacje w drodze aktu prawa miejscowego w formie zarządzeń, zezwalające na eliminację bobrów w miejscach najbardziej konfliktowych, w których szkody powodowane przez ten gatunek są najbardziej dotkliwe. Akty te zostały wydane przez wszystkie regionalne dyrekcje ochrony środowiska i dotyczą około 27 000 osobników na terenie całego kraju w przeciągu 3 lat. M.in. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Gdańsku wydał zarządzenie z dnia 25 listopada 2016 r. zezwalające na czynności zakazane w stosunku do bobra europejskiego, w tym na umyślne zabijanie do 483 osobników rocznie na terenie powiatów: gdańskiego, nowodworskiego, sztumskiego, bytowskiego, słupskiego, lęborskiego i człuchowskiego. Jako podmiot wykonujący czynności wskazano Polski Związek Łowiecki Zarząd Okręgowy w Gdańsku, Elblągu, Słupsku i Bydgoszczy.

Kończąc należy podkreślić, że zmniejszenie populacji bobra, mające na celu redukcję szkód wyrządzanych przez ten gatunek, to proces ciągły i długofalowy.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż nie widzę przeciwwskazań dla zorganizowania przez gminę Sztutowo lub Urząd Wojewódzki spotkania dotyczącego sposobów zabezpieczania Żuław Wiślanych przed bobrami. W spotkaniu udział powinni wziąć przedstawiciele Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku i Olsztynie – organów kompetentnych w zakresie ochrony gatunkowej na terenie województwa pomorskiego i warmińsko-mazurskiego oraz właściwe w sprawie Zarządy Okręgowe Polskiego Związku Łowieckiego.

Z poważaniem

PODSEKRETARZ STANU
Główny Konserwator Przyrody
Andrzej Szweda-Lewandowski

Oświadczenie senatora Stanisława Koguta

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się z uprzejmą prośbą o informację na temat dotychczasowych doświadczeń resortu odnoszących się do realizacji ustawy z 12 stycznia 2007 r. o drogowych spółkach specjalnego przeznaczenia, oceny tej regulacji z Pana perspektywy oraz zamiarów Pana Ministra w tym zakresie.

Stanisław Kogut

Odpowiedź

Warszawa, 31 lipca 2017 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na przekazane w dniu 29 czerwca br. oświadczenie, złożone przez senatora Stanisława Koguta podczas 43. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 czerwca 2017 r., znak BPS/043-43-1096/17 w sprawie dotychczasowych doświadczeń resortu odnoszących się do realizacji ustawy z **dnia 12 stycznia 2007 r. o drogowych spółkach specjalnego przeznaczenia**, oceny regulacji z perspektywy resortu transportu oraz zamiarów w tym zakresie, uprzejmie informuję co następuje.

Drogowe spółki specjalnego przeznaczenia stanowią instrument organizacyjno-prawny w realizacji dużych przedsięwzięć infrastrukturalnych, który istnieje równoległe z systemem tradycyjnym budowy dróg publicznych (budowa i zarządzanie drogami przez administrację drogową), jak i z systemem budowy i zarządzania drogami przez podmioty prywatne (w systemie ustawy o partnerstwie publiczno-prywatnym lub ustawy o koncesji).

Skarb Państwa ma być 100% udziałowcem spółki specjalnego przeznaczenia, posiadać w niej będzie pełną kontrolę właścicielską w zakresie realizacji celu, dla którego spółka będzie stworzona.

Formuła daje pełną elastyczność w realizacji projektu, jaki wynika z formy organizacyjnej, jaką jest spółka akcyjna, w zakresie kształtowania: operacyjnego i finansowego działania i możliwości wykorzystania instrumentów, jakie daje w szczególności kodeks spółek handlowych (emisja dłużnych papierów wartościowych, tworzenie podmiotów zależnych, zbywanie zorganizowanych części przedsiębiorstwa itp.).

Jednakże zastosowanie formuły drogowej spółki specjalnego przeznaczenia do realizacji projektów wymaga przeprowadzenia długotrwałych procedur notyfikacji w:

1. KE, co do dozwolonej pomocy publicznej (wszczynana na zasadzie prenotyfikacji w momencie podjęcia zamiaru, a która przeradza się później we wniosek notyfikacyjny po ustaleniu wszystkich kluczowych elementów projektu, co zajmuje szacunkowo około 2 lat),

-
2. EUROSTAT w zakresie klasyfikacji projektu do długu finansów publicznych (możliwość przeprowadzenia po uzyskaniu akceptacji notyfikacji w KE – zajmuje kolejne szacunkowe 6 miesięcy),
co stanowi podstawową słabość we wdrażaniu tej formuły realizacji.

Pozdrawiam

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Jerzy Szmit
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra rozwoju i finansów
Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Ministrze!

Wkrótce zostanie uchylony przepis, który zwalnia z podatku usługi pomocnicze do usług ubezpieczeniowych i finansowych. Jak twierdzą eksperci, głównym problemem będzie zdefiniowanie, co jest usługą pomocniczą do usług finansowych.

Wykreślenie art. 43 ust. 13 z ustawy o VAT nie oznacza jednak, że wszystkie usługi pomocnicze zostaną automatycznie opodatkowane. Zapewniało o tym nawet samo Ministerstwo Finansów, które w uzasadnieniu do nowelizacji wyjaśniło, że ocena tego, czy dana usługa jest zwolniona z VAT, będzie oparta na zgodności z unijną dyrektywą oraz z tezami zawartymi w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości UE. Tyle że przepisy dyrektywy (art. 135 ust. 1) są ogólne i nie do końca można z nich wywnioskować, które usługi są zwolnione, a które nie są. Chodzi np. o usługi zarządzania kartami kredytowymi czy obsługę procesu udzielania pożyczek. Usługi te kupują banki i firmy pożyczkowe od zewnętrznych podmiotów.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na moje wątpliwości w ww. sprawie.

Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki

Odpowiedź

Warszawa, 26 lipca 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu

W związku z pismem z dnia 28 czerwca 2017 r. znak: BPS/043-43-1097/17, przy którym przesłane zostało oświadczenie Senatora Władysława Komarnickiego złożone podczas 43. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 czerwca 2017 r. w sprawie konsekwencji wykreślenia art. 43 ust. 13 ustawy o VAT na sposób traktowania usług, które na podstawie tego przepisu podlegały zwolnieniu od podatku VAT, uprzejmie wyjaśniam.

Z dniem 1 lipca 2017 r. wszedł w życie przepis art. 1 pkt 3 lit. a ustawy z dnia 1 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2024) uchylający art. 43 ust. 13 i 14 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2017 r., poz. 1221), zwanej dalej „ustawą o VAT”.

Artykuł 43 ust. 13 ustawy o VAT stanowił, że zwolnienie od podatku stosuje się również do świadczenia usługi stanowiącej element usługi wymienionej w ust. 1 pkt 7 i 37–41, który sam stanowi odrębną całość i jest właściwy oraz niezbędny do świadczenia usługi zwolnionej zgodnie z ust. 1 pkt 7 i 37–41 (z wyłączeniem usług stanowiących element usług pośrednictwa – art. 43 ust. 14 ustawy o VAT). Uchylenie przepisu ust. 13 i 14 w art. 43 ustawy o VAT prowadzi do zmiany podstawy prawnej stosowania zwolnienia od podatku w odniesieniu do niektórych usług finansowych. Od dnia 1 lipca 2017 r. możliwość stosowania zwolnienia w odniesieniu do usług finansowych, objętych przed tą datą zwolnieniem na podstawie art. 43 ust. 13 ustawy o VAT, należy rozważyć na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 7 i 38–41 tej ustawy, interpretowanych z uwzględnieniem orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej: „TSUE”) dotyczącego usług finansowych (w tym usług stanowiących element usług finansowych).

W tym miejscu chciałbym również zaznaczyć, że w Dzienniku Urzędowym Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 3 lipca 2017 r., pod pozycją 126, opublikowana została interpretacja ogólna Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 30 czerwca 2017 r. w sprawie zwolnienia od podatku od towarów i usług czynności wykonywanych przez organizacje płatnicze na rzecz agentów rozliczeniowych i wydawców kart płatniczych lub innych instrumentów płatniczych oraz agentów rozliczeniowych na rzecz akceptantów, w celu realizacji transakcji płatniczych, dokonywanych przy pomocy kart płatniczych – w związku ze zmianą przepisów ustawy o VAT od dnia 1 lipca 2017 r.

Odnosząc się natomiast do wskazanych przez Pana Senatora przykładów usług w kontekście ich traktowania na gruncie zmienionych przepisów ustawy o VAT, pragnę wskazać, co następuje.

I. Usługi zarządzania kartami kredytowymi świadczone przez podmioty trzecie na rzecz banków

Zgodnie z art. 43 ust. 1 pkt 40 ustawy o VAT, zwalnia się od podatku usługi w zakresie depozytów środków pieniężnych, prowadzenia rachunków pieniężnych, wszelkiego rodzaju transakcji płatniczych, przekazów i transferów pieniężnych, długów, czeków i weksli oraz usługi pośrednictwa w świadczeniu tych usług. Na mocy art. 43 ust. 15 ustawy o VAT, ww. zwolnienie nie ma zastosowania do czynności ściągania długów, w tym factoringu, usług doradztwa oraz usług w zakresie leasingu.

Przepis art. 43 ust. 1 pkt 40 ustawy o VAT stanowi implementację do krajowego porządku prawnego przepisu art. 135 ust. 1 lit. d) dyrektywy Rady 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 347 z 11.12.2006, str. 1, z późn. zm.), zwanej dalej „dyrektywą 2006/112/WE”, zgodnie z którym zwolnieniu od podatku podlegają transakcje dotyczące m.in. płatności i przelewów.

Kryteria, jakie należy przyjąć w celu kwalifikacji konkretnych usług jako transakcji dotyczących płatności i przelewów, zwolnionych od podatku na podstawie art. 135 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2006/112/WE, zostały określone w orzecznictwie TSUE. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem TSUE przelew jest transakcją polegającą na realizacji dyspozycji przekazania określonej sumy pieniędzy z jednego rachunku na drugi. Transakcja ta cechuje się w szczególności tym, że powoduje zmianę sytuacji prawnej i finansowej istniejącej z jednej strony między udzielającym dyspozycji a beneficjentem, a z drugiej strony między nimi a ich bankiem, jak również, w odpowiednim przypadku, między bankami. Brzmienie art. 135 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2006/112/WE nie wyklucza co do zasady, aby transakcja przelewu składała się z różnych odrębnych usług, które stanowią wówczas „transakcje dotyczące” przelewów w rozumieniu tego przepisu (np. wyrok w sprawie C-2/95 SDC, pkt 64). Ponadto, oprócz transakcji spełniających kryterium wskazane przez TSUE dotyczące przelewów zwolnieniem objęte są również transakcje niebędące w istocie przelewami lub płatnościami, a stanowiące transakcje tworzące odrębną całość, ocenianą w sposób ogólny, których skutkiem jest pełnienie szczególnych i istotnych funkcji przelewu lub płatności (np. wyrok w sprawie C-2/95 SDC, pkt 66–68). W tym kontekście TSUE podkreślał, że należy odróżnić usługę zwolnioną od podatku w rozumieniu dyrektywy 2006/112/WE od wykonania zwykłego świadczenia rzeczowego lub technicznego. Istotne jest w szczególności, aby w tym celu zbadać zakres odpowiedzialności usługodawcy, a zwłaszcza to, czy odpowiedzialność ta ograniczona jest do aspektów technicznych, czy też obejmuje specyficzne i istotne elementy transakcji (np. wyroki: w sprawie C-350/10 Nordea Pankki Suomi, pkt 24; w sprawie C-607/14 Bookit, pkt 40). Jak wskazuje TSUE, uwagi odnoszące się do transakcji dotyczących przelewów mają zastosowanie również do transakcji dotyczących płatności (np. wyrok w sprawie C-607/14 Bookit, pkt 43).

W sytuacji zatem gdy wskazane przez Pana Senatora usługi w zakresie zarządzania kartami kredytowymi świadczone przez podmioty trzecie na rzecz banków spełniałyby szczególne oraz istotne funkcje płatności, skutkujące zmianą sytuacji finansowej i prawnej stron tej operacji, usługi te objęte byłyby zwolnieniem od podatku na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 40 ustawy o VAT.

Natomiast czynności, które w świetle wskazówek TSUE będą uznane za czynności o charakterze administracyjnym i technicznym, niestanowiące elementu spełniającego szczególne oraz istotne funkcje transferu pieniężnego i jako takie niedoprowadza-

jące do zmiany sytuacji finansowej i prawnej stron tej operacji, nie mogą korzystać ze zwolnienia od podatku.

II. Usługi obsługi procesu udzielania pożyczek świadczone przez podmioty trzecie na rzecz banków lub innych instytucji finansowych

Zwolnieniu od podatku VAT zgodnie z art. 43 ust. 1 pkt 38 ustawy o VAT podlegają usługi udzielania kredytów lub pożyczek pieniężnych oraz usługi pośrednictwa w świadczeniu usług udzielania kredytów lub pożyczek pieniężnych, a także zarządzanie kredytami lub pożyczkami pieniężnymi przez kredytodawcę lub pożyczkodawcę.

Przepis art. 43 ust. 1 pkt 38 ustawy o VAT stanowi implementację do krajowego porządku prawnego przepisu art. 135 ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 2006/112/WE, zgodnie z którym zwolnieniu od podatku podlegają transakcje udzielania kredytów i pośrednictwo kredytowe oraz zarządzanie kredytami przez kredytodawcę.

Zgodnie z orzecznictwem TSUE istotne znaczenie dla zastosowania zwolnienia na podstawie tego przepisu ma charakter świadczonych usług, a nie osoba je wykonująca. W orzeczeniu w sprawie C-281/91 Muys' en De Winter's Bouw- en Aannemingsbedrijf BV przeciwko Staatssecretaris van Financiën Trybunał wskazał, że pojęcie udzielania kredytu jest na tyle szerokie, by uwzględniało ono kredyt udzielany przez dostawcę towarów w formie odroczonej płatności, zakres tego pojęcia nie ogranicza się zatem do kredytów i pożyczek udzielanych przez banki i instytucje finansowe (pkt 13 wyroku).

W zakresie pojęcia pośrednictwa kredytowego w wyroku w sprawie C-453/05 Volker Ludwig Trybunał wskazał, że działalność pośrednictwa stanowi działalność polegającą na pośredniczeniu, która może obejmować między innymi wskazywanie stronie danej umowy okazji do zawarcia umowy, kontaktowanie się z drugą stroną i negocjowanie w imieniu i na rzecz klienta warunków świadczeń wzajemnych, przy czym celem takiej działalności jest uczynienie wszystkiego, co niezbędne, aby dwie strony zawarły umowę, a sam pośrednik nie ma żadnego interesu w zakresie treści umowy (pkt 28 wyroku). Trybunał podkreślił, że sformułowanie art. 13 część B lit. d) pkt 1 szóstej dyrektywy (obecnie art. 135 ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 2006/112/WE) nie wyklucza co do zasady tego, by na działalność pośrednictwa składały się różne odrębne usługi, które mogą się mieścić w pojęciu „pośrednictwa w sprawie kredytów” w rozumieniu tego przepisu i korzystać z przewidzianego w nim zwolnienia. Jednak aby móc ją zakwalifikować jako czynność zwolnioną z opodatkowania w rozumieniu art. 13 część B lit. d) pkt 1 szóstej dyrektywy, wykonana usługa powinna tworzyć odrębną całość, która – jeśli ją oceniać globalnie – w konsekwencji wypełnia specyficzne i istotne funkcje usługi pośrednictwa. Pośrednikiem w rozumieniu tego przepisu może być także osoba będąca subagentem agenta głównego. W takiej sytuacji pojęcie pośrednictwa nie wymaga koniecznie, aby pośrednik działający jako subagent agenta głównego kontaktował się bezpośrednio z dwiema stronami umowy, aby negocjować wszystkie klauzule, jednakże pod warunkiem, że jego działalność nie ogranicza się do zobowiązania do wykonania części czynności faktycznych związanych z umową.

Mając powyższe na uwadze, należy stwierdzić, że zwolnienie w zakresie przepisu art. 43 ust. 1 pkt 38 ustawy o VAT może mieć zastosowanie do podmiotów trzecich świadczących usługi na rzecz banków lub innych instytucji finansowych, jednakże usługi te muszą mieć charakter usług udzielania kredytów lub pośrednictwa w udzielaniu kredytów. Zwolnieniu nie podlegają natomiast usługi wykonywane przez podmioty trzecie, które to usługi wspierają jedynie proces udzielania kredytów. Jak wskazał Trybunał w cytowanym powyżej wyroku w sprawie C-453/05, zwolnieniu nie podlegają bowiem czynności, które ograniczają się do „zobowiązania do wykonania części czynności faktycznych związanych z umową”.

z upoważnienia
MINISTRA
ROZWOJU I FINANSÓW
Paweł Gruza
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Sejmowa Komisja Infrastruktury odrzuciła niedawno projekt nowelizacji ustawy – Prawo o ruchu drogowym (DzU z 2017 r. poz. 128 ze zm.) rozszerzający możliwość czasowego wycofania pojazdów z ruchu.

Dziś ustawa pozwala na to jedynie posiadaczom pojazdów ciężarowych, ciągników i pojazdów specjalnych. Projekt przewidywał objęcie tymi przepisami także pojazdów osobowych i motocykli.

Gdy pojazd jest wycofany, jego posiadacz płaci jedynie 5% składki z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC. Na zmianie skorzystałyby więc przede wszystkim firmy, które prowadzą działalność sezonową. Optowały też za nią m.in. komisje samochodowe.

W związku z tym proszę o informację, czy ministerstwo planuje przygotować zmiany w wymienionej ustawie.

Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki

Odpowiedź

Warszawa, 11 lipca 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Władysława Komarnickiego na 43. posiedzeniu Senatu w dniu 22 czerwca 2017 r. z prośbą o informację, czy ministerstwo planuje przygotować zmiany w ustawie Prawo o ruchu drogowym w zakresie rozszerzenia możliwości czasowego wycofania pojazdów z ruchu o pojazdy osobowe i motocykle informuję, że w dniu 27 marca 2017 r. skierowano do Marszałka Sejmu RP poselski projekt (druk nr 1454 jak i wcześniejszy druk nr 1197 z dnia 25 października 2016 r.) ustawy o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym, w których znalazły się propozycje w tej sprawie. Projekty te zostały odrzucone w I czytaniu na 36. posiedzeniu Sejmu RP oraz przez Sejmową Komisję Infrastruktury dnia 20 czerwca 2017 r., na której przedstawiłem szczegółowe argumenty przygotowanego projektu stanowiska Rządu w tej sprawie.

Informuję, że Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa analizuje wpływające do ministerstwa wnioski i sygnały obywateli, ocenia ich zasadność i uwzględnia je odpowiednio w procesie legislacyjnym, jednak wobec odrzucenia dwukrotnie przez Sejm ww. inicjatywy ustawodawczej nie jest zasadne jej podejmowanie obecnie przez Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa.

W zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów, informuję, że kwestie związane z obowiązkowym ubezpieczeniem pojazdów są regulowane przepi-

sami ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2060, z późn. zm.), dla której właściwym jest Minister Finansów.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Jerzy Szmit
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Filipa Libickiego

skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła oraz do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra nauki i szkolnictwa wyższego Jarosława Gowina

Sprawa, z którą się zwracam do Panów Ministrów, jest dość smutna i głośna w Poznaniu. A mianowicie w dniu 7 czerwca tego roku pod zarzutem korupcji zatrzymano pełnomocnika rektora Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu ds. restrukturyzacji szpitala ortopedycznego im. profesora Wiktora Degi. To znany w Wielkopolsce szpital, z długą historią, znana placówka. Sprawa jest bulwersująca, bo – przynajmniej tak donoszą media – zatrzymano osobę, która jest osobą wpływową i bliskim współpracownikiem obecnych władz uczelni.

W związku z tym zwracam się do obu Panów Ministrów z następującymi pytaniami.

Po pierwsze, czy obu ministerstwom ta sprawa jest znana?

Po drugie, czy w związku z tą sytuacją podjęte zostały jakieś działania?

Jeśli takie działania nie zostały podjęte, to chciałbym prosić o podjęcie, oczywiście w ramach kompetencji, które oba ministerstwa mają, stosownych działań kontrolnych zarówno co do szpitala, jak i co do uczelni.

Jan Filip Libicki

**Odpowiedź
MINISTRA NAUKI
I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO**

Warszawa, 18 lipca 2017 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

odpowiadając na pismo z dnia 28 czerwca 2017 roku (znak: BPS/043-43-1099-WMNSW/17) dotyczące oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Jana Filipa Libickiego podczas 43. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 czerwca 2017 r. w sprawie przedstawienia zarzutu korupcji J.K. – pełnomocnikowi Rektora Uniwersytetu Medycznego im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu ds. Ortopedyczno-Rehabilitacyjnego Szpitala Klinicznego im. W. Degi w Poznaniu, uprzejmie wyjaśniam co następuje.

Zgodnie z art. 139 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2016, poz. 1842 j.t., z późn. zm.), nauczyciel akademicki podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie uchybiające obowiązkowi nauczyciela akademickiego lub godności zawodu nauczyciela akademickiego.

Kompetencje Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego są szczegółowo uregulowane w ustawie – Prawo o szkolnictwie wyższym.

Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego nie został upoważniony do sprawowania nadzoru nad uczelniami medycznymi, tym bardziej nad sprawami pracowników uczelni medycznych (art. 33 ust. 2 pkt 4 w zw. z art. 33 ust. 1 ww. ustawy). Nadzór nad tymi uczelniami sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia.

Łączę wyrazy szacunku

z up. MINISTRA
Sekretarz Stanu
Aleksander Bobko

**Odpowiedź
MINISTRA ZDROWIA**

Warszawa, 14.07.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Jana Filipa Libickiego podczas 43. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 czerwca br., przekazane przy piśmie z dnia 28 czerwca br., znak: BPS/043-43-1099-MZ/17, uprzejmie informuję, iż Minister Zdrowia nie ma uprawnień do ingerowania w sprawy dotyczące odpowiedzialności karnej pracowników uczelni medycznych. Uprawnienia natomiast związane z ich odpowiedzialnością dyscyplinarną przysługują rektorom tych uczelni jako atrybuty autonomii uczelni.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Marek Tombarkiewicz

Oświadczenie senatora Ryszarda Majera

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

Szanowna Pani Minister!

Terroryzm można zdefiniować roboczo jako bezprawne, celowe użycie siły bądź przemocy wobec osób lub mienia w celu zastraszenia lub wywarcia wpływu na rząd, organizacje międzynarodowe oraz ludność cywilną. Istotą terroryzmu jest to, że przedmiotem działania terrorystycznego są osoby, które nie mają bezpośredniego wpływu na realizację celów, jakie chcą osiągnąć organizacje terrorystyczne. Zatem działania terrorystyczne muszą się charakteryzować znacznym efektem psychologicznym i potencjalnie dużym efektem społecznym i medialnym, aby mogły być skuteczne.

Obecnie, zgodnie ze stosowanymi poziomami zagrożenia terrorystycznego, w naszym kraju obowiązuje „zerowy stopień alarmowy (X)”, który charakteryzuje się brakiem informacji wskazujących na zagrożenie terrorystyczne w Polsce. Niemniej jednak, mając na uwadze napiętą sytuację w krajach zachodnich Unii Europejskiej oraz innych państwach zagrożonych w sposób szczególny przez tzw. Państwo Islamskie, w związku z licznymi wyjazdami naszych obywateli poza granice kraju pragnę zwrócić uwagę Pani Minister na ten element w kontekście kształcenia dzieci i młodzieży w szkołach.

1. Czy w obecnej podstawie programowej kształcenia dzieci i młodzieży są ujęte zagadnienia związane z kwestią zagrożenia terrorystycznego, a jeśli tak, to w jakim wymiarze, przedmiocie i czasie nauczania?

2. Czy uczniowie nabywają umiejętności praktycznych w zakresie właściwego zachowania podczas ewentualnego pobytu w miejscu zagrożonym zamachem terrorystycznym (np. wyjazdy wakacyjne z rodzicami)? Jeśli tak, to proszę o informację uzupełnioną o konspekt przykładowych zajęć.

Z poważaniem
Ryszard Majer

Odpowiedź

Warszawa, 11 lipca 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie złożone przez Senatora RP Pana Ryszarda Majera podczas 43. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 czerwca 2017 r.

Szanowny Panie Senatorze,
uprzejmie informuję, że zagadnienia dotyczące terroryzmu są uwzględnione w obowiązującej podstawie programowej kształcenia ogólnego¹.

Uczniowie gimnazjum (III etap edukacyjny) na lekcjach wiedzy o społeczeństwie dowiadują się, czym jest terroryzm i w jaki sposób próbuje się go zwalczać.

¹ Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 27 sierpnia 2012 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. poz. 977, z późn. zm.).

Na IV etapie edukacyjnym (szkoły ponadgimnazjalne) podstawa programowa przedmiotu wiedza o społeczeństwie w zakresie rozszerzonym przewiduje treści nauczania obejmujące konflikty, którym towarzyszy terroryzm, ich przyczyny oraz motywy i sposoby działania terrorystów, jak również strategie zwalczania terroryzmu.

Natomiast na lekcjach edukacji dla bezpieczeństwa uczniowie szkół ponadgimnazjalnych poznają zasady postępowania w czasie zagrożenia terrorystycznego.

Od roku szkolnego 2017/2018 zacznie obowiązywać nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego dla szkoły podstawowej².

Treści nauczania dotyczące działań w sytuacjach nadzwyczajnych zagrożeń (katastrof i wypadków masowych), w tym zasad postępowania w razie zdarzenia terrorystycznego, zostały zapisane w podstawie programowej przedmiotu edukacja dla bezpieczeństwa, który będzie realizowany w klasie VIII w wymiarze 1 godziny tygodniowo.

Podstawa programowa zaleca, aby podczas realizacji wymagań dotyczących bezpieczeństwa państwa korzystano z pomocy multimedialnych, które przybliżą uczniom istotę bezpieczeństwa i charakterystykę jego zagrożeń. Zajęcia w tym przypadku powinny też być wspomagane wizytami w instytucjach państwowych, stojących na straży bezpieczeństwa.

Zajęcia związane z celem „Przygotowanie uczniów do działań w sytuacjach nadzwyczajnych zagrożeń (katastrof i wypadków masowych)” powinny obejmować udział uczniów w symulacji ewakuacji szkoły. Uczniów należy także wdrażać do dbałości o bezpieczeństwo własne oraz innych, wskazując, w jaki sposób uzyskać pomoc od osób godnych zaufania i służb ratunkowych.

Podkreśla się ponadto, aby w procesie kształtowania umiejętności udzielania pierwszej pomocy zwrócić szczególną uwagę na wykształcenie umiejętności praktycznych, szczególnie rozpoznawania niebezpieczeństw i właściwego reagowania na nie. Za istotne uznano budowanie poczucia odpowiedzialności za jakość udzielonej pierwszej pomocy. Uczeń, który zaczyna realizację zajęć z zakresu pierwszej pomocy, powinien być należycie przygotowany już w klasach młodszych do reagowania na nagły wypadek.

Niezbędne są również pomoce dydaktyczne do skutecznego nauczania podstaw pierwszej pomocy. Do sprzętu pożądanego zaliczyć należy fantom do nauki resuscytacji krążeniowo-oddechowej z obniżoną siłą ucisku klatki piersiowej, apteczkę, tabletki i plansze dydaktyczne. Do materiałów szkoleniowych zaliczyć należy maseczki do wentylacji, płyny dezynfekcyjne, gazy opatrunkowe, bandaże, chusty trójkątne itp.

Na lekcjach techniki uczniowie będą m.in. opisywali zagrożenia występujące we współczesnej cywilizacji spowodowane postępowaniem technicznym, takie jak np. wojna, terroryzm, zanieczyszczenie środowiska, zagrożenie zdrowia psychicznego i somatycznego. Zajęcia techniki będą prowadzone w klasach IV–VI w wymiarze 1 godziny tygodniowo.

Jeżeli chodzi o nową podstawę programową dla szkół ponadpodstawowych, która będzie obowiązywać od roku szkolnego 2019/2020, to pragnę poinformować, że w Ministerstwie Edukacji Narodowej dobiegają końca prace nad projektem rozporządzenia.

Projekt rozporządzenia w sprawie podstawy programowej kształcenia ogólnego dla liceum ogólnokształcącego, technikum oraz branżowej szkoły II stopnia zostanie przekazany do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji publicznych w lipcu br.

W trybie konsultacji i uzgodnień będziemy oczekiwać na uwagi, opinie i propozycje dotyczące celów kształcenia i treści nauczania, które pomogą nam ostatecznie opracować podstawę programową odpowiadającą oczekiwaniom społecznym i wyzwaniom współczesnego świata³.

² Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 14 lutego 2017 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz podstawy programowej kształcenia ogólnego dla szkoły podstawowej, w tym dla uczniów z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu umiarkowanym lub znacznym, kształcenia ogólnego dla branżowej szkoły I stopnia, kształcenia ogólnego dla szkoły specjalnej przysposabiającej do pracy oraz kształcenia ogólnego dla szkoły policealnej (Dz. U. poz. 356).

³ W okresie od 28 kwietnia do 2 czerwca 2017 r. MEN poddało szerokim prekonsultacjom społecznym wstępne projekty podstaw programowych poszczególnych przedmiotów, które będą realizowane w szkołach ponadpodstawowych. Zagadnienia dotyczące terroryzmu w wielopłaszczyznowym ujęciu uwzględnione zostały w podstawie programowej przedmiotów takich, jak edukacja dla bezpieczeństwa, geografia, wiedza o społeczeństwie.

Odnosząc się do kwestii realizacji treści programowych, uprzejmie wyjaśniam, że nauczyciel ma obowiązek przedstawienia dyrektorowi szkoły programu nauczania do danych zajęć edukacyjnych, który stanowi opis sposobu realizacji celów kształcenia oraz treści nauczania ustalonych w podstawie programowej kształcenia ogólnego dla danego etapu edukacyjnego. Dyrektor szkoły po zasięgnięciu opinii rady pedagogicznej dopuszcza przedstawiony program nauczania do użytku w danej szkole⁴.

Warto jednak dodać, że decyzja o metodach nauczania oraz pomocach dydaktycznych wspomagających realizację programu nauczania należy wyłącznie do nauczyciela⁵.

Natomiast nowe rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 14 czerwca 2017 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie sposobu realizacji edukacji dla bezpieczeństwa⁶, które wejdzie w życie 1 września 2017 r., stanowi, że w czasie:

- 1) ferii zimowych – dla uczniów klasy VIII szkoły podstawowej lub klasy I szkoły ponadpodstawowej: branżowej szkoły I stopnia, liceum ogólnokształcącego lub technikum lub
- 2) ferii letnich – dla uczniów, którzy ukończyli klasę VIII szkoły podstawowej lub klasę I szkoły ponadpodstawowej: branżowej szkoły I stopnia, liceum ogólnokształcącego lub technikum

– mogą być organizowane specjalistyczne obozy szkoleniowo-wypoczynkowe z zakresu edukacji dla bezpieczeństwa na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2016 r. poz. 1943, 1954, 1985 i 2169 oraz z 2017 r. poz. 60 i 949) dotyczących wypoczynku organizowanego dla dzieci i młodzieży.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Maciej Kopeć
Podsekretarz Stanu

⁴ Art. 3 ust. 13b oraz art. 22a ustawy o systemie oświaty (Dz. U. z 2016 r. poz. 1943, ze zm.).

⁵ Art. 12 ust. 2 ustawy – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2017 r. poz. 1189 j.t.).

⁶ Dz. U. poz. 1239.

Oświadczenie senatora Ryszarda Majera*skierowane do ministra środowiska Jana Szyszki*

Szanowny Panie Ministrze!

Hotele dla psów stają się coraz powszechniejszymi inwestycjami w naszym kraju. Doświadczenia z mojego okręgu wyborczego wskazują na niedostateczne regulacje prawne, pozwalające na sytuowanie tego typu inwestycji w niewielkiej odległości od domostw w terenie zurbanizowanym, co niestety w efekcie może się wiązać ze znaczną uciążliwością dla najbliższej zamieszkujących.

Obecna sytuacja prawna hoteli dla zwierząt nie jest dostatecznie uregulowana. Nie muszą one spełniać norm, które obowiązują np. w schroniskach. Od opiekunów nie jest wymagane żadne wykształcenie kierunkowe ani doświadczenie w pracy ze zwierzętami.

Generalnie oczywiście mam świadomość tego, że jakakolwiek opieka nad żywymi istotami podlega ustawie o ochronie zwierząt z 1997 r. Według tych przepisów osoby utrzymujące zwierzęta domowe są zobowiązane zapewnić im pomieszczenie, które będzie chroniło przed upałem, zimnem i opadami atmosferycznymi.

W związku z tym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra o informacje dotyczące obecnych prac w Ministerstwie Środowiska nad ewentualnymi regulacjami prawnymi dotyczącymi wskazanych kwestii.

Czy planuje się regulacje prawne w tym zakresie?

Czy zamierzone regulacje uwzględniają interes najbliższego otoczenia, czyli uciążliwości związane z tego typu przedsięwzięciami?

Czy prowadzi się rejestr i ewentualnie kontrolę istniejących już tego typu placówek, czy też pozostają one poza jakimkolwiek nadzorem?

Z poważaniem
Ryszard Majer

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE ŚRODOWISKA**

Warszawa, 12 lipca 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do przekazanego pismem z dnia 28 czerwca 2017 r., znak: BPS/043-43-1101/17, oświadczenia złożonego przez senatora Ryszarda Majera na 4. posiedzeniu Senatu w dniu 22 czerwca 2017 r., dotyczącego wprowadzenia ewentualnych zmian przepisów regulujących funkcjonowanie tzw. „hotelu dla psów”, uprzejmie informuję, iż kwestia dobrostanu zwierząt udomowionych nie leży w kompetencji resortu środowiska. W związku z powyższym przedmiotowa sprawa została przekazana do rozpatrzenia według właściwości do Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Z poważaniem

PODSEKRETARZ STANU
Główny Konserwator Przyrody
Andrzej Szweda-Lewandowski

**Odpowiedź
MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

Warszawa, 2017.07.20

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na przesłane przez Ministerstwo Środowiska przy piśmie znak GDOŚ.DZP-WG.072.29.2017.mk z dnia 12 lipca 2017 r. oświadczenie złożone przez Pana Ryszarda Majera Senatora RP na 43. posiedzeniu Senatu w dniu 22 czerwca 2017 r. dotyczące wprowadzenia ewentualnych zmian przepisów regulujących funkcjonowanie tzw. hoteli dla psów, uprzejmie informuję Pana Marszałka, co następuje.

Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. z 2014 r. poz. 1539, z późn. zm.) określa wymagania weterynaryjne dla podejmowania i prowadzenia działalności nadzorowanej. Art. 1 pkt 1 ustawy, który zawiera katalog tych działalności, nie wymienia działalności polegającej na prowadzeniu hotelu lub pensjonatu dla zwierząt. W związku z tym dla prowadzenia tego typu działalności nie są określone szczegółowe wymagania weterynaryjne.

Przepisy ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt oraz wydanych na jej podstawie rozporządzeń nie regulują poruszanej w interpelacji kwestii uciążliwości dla otoczenia wynikających z prowadzenia działalności nadzorowanej. Art. 4 ust. 2 tej ustawy wskazuje, że podmiot prowadzący działalność nadzorowaną jest obowiązany zapewnić wymagania lokalizacyjne, zdrowotne, higieniczne, sanitarne, organizacyjne, techniczne lub technologiczne, zabezpieczające przed zagrożeniem epizootycznym i epidemicznym.

W związku z tym ewentualne uznanie przedmiotowej działalności za działalność nadzorowaną w rozumieniu ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt nie może być drogą do wprowadzenia regulacji mających na celu ograniczenie potencjalnych uciążliwości dla otoczenia związanych z prowadzeniem takiej działalności.

Odnosząc się do kwestii zapewnienia odpowiednich warunków zwierzętom utrzymywanym w takich podmiotach, uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 34a ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2013 r. poz. 856, z późn. zm.) nadzór nad przestrzeganiem przepisów o ochronie zwierząt sprawuje Inspekcja Weterynaryjna. Przepisy tej ustawy określają ogólne obowiązki osób utrzymujących zwierzęta domowe, bez względu na okoliczności sprawowania tej opieki, np. w formie hotelu dla zwierząt. Wszyscy utrzymujący zwierzęta domowe, mają obowiązek zapewnić im m.in.: pomieszczenie chroniące je przed zimnem, upałami i opadami atmosferycznymi, z dostępem do światła dziennego, umożliwiające swobodną zmianę pozycji ciała, odpowiednią karmę i stały dostęp do wody. Ustawa zabrania trzymania zwierząt domowych na uwięzi w sposób stały dłużej niż 12 godzin w ciągu doby lub powodujący u nich uszkodzenie ciała lub cierpienie oraz niezapewniający możliwości niezbędnego ruchu.

W mojej ocenie nie ma wyraźnej potrzeby określania szczególnych warunków dobrostanu dla zwierząt utrzymywanych w hotelach dla zwierząt. Kwestie szczególnych warunków w jakich utrzymywane są zwierzęta pozostawione pod opieką hotelu powinny pozostać w zakresie zawieranej umowy pomiędzy właścicielem zwierzęcia i prowadzącym taką działalność.

Z poważaniem

MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Krzysztof Jurgiel

Oświadczenie senatora Jarosława Obremskiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra kultury i dziedzictwa narodowego
Piotra Glińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Niedawno frakcja Akcji Wyborczej Polaków na Litwie – Związku Chrześcijańskich Rodzin (AWPL-ZCHR) w parlamencie litewskim zwróciła się do prezesa Zarządu Telewizji Polskiej Jacka Kurskiego z prośbą o retransmisję na Litwie 8 kanałów TVP. Już przez niemal 10 lat Litwini oraz mniejszość polska mieszkająca na Litwie nie mają dostępu do treści emitowanych przez Telewizję Polską i mogą oglądać wyłącznie stację TVP Polonia. Miejscowi Polacy skuszeni nieporównywalnie bogatszą ofertą telewizji rosyjskich i białoruskich wybierają programy transmitowane przez te rosyjskojęzyczne stacje. Efektem jest rosnący z roku na rok stopień kulturowej rusyfikacji rodaków na Wileńszczyźnie. Badania wykazują, że polszczyzna, którą posługuje się na co dzień większość tamtejszych Polaków, zawiera systematycznie coraz większy odsetek rosyjskich zapożyczeń.

Umożliwienie mieszkańcom Litwy oglądania szerokiej palety polskich programów takich jak TVP Info, TVP Kultura, TVP Historia, TVP Religia, TVP ABC (dla dzieci), TVP Rozrywka, TVP Seriale czy TVP Parlament, o których retransmisję starają się liderzy naszych rodaków z Wileńszczyzny, mogłoby odwrócić albo chociażby przystopować ten trend. Litwini zyskaliby dostęp do rzetelnych informacji z Polski dotyczących aktualnych wydarzeń, a widzowie zarówno starsi, jak i młodszy, mogliby czerpać z różnorodnej oferty polskich seriali, bajek czy programów rozrywkowych.

Postulat retransmisji polskich kanałów telewizyjnych na Litwę jest też podnoszony przez wielu Litwinów zarówno ze względu na podniesienie jakości oferty dostępnej w telewizji, jak i konkurencję dla ekspansji kulturowej Rosji na Litwę. Dla Polski byłaby to okazja do upowszechniania kultury polskiej poza granicami.

Czy ministerstwo ma w planach podjęcie kroków, które umożliwiłyby mieszkańcom Litwy dostęp do większego wyboru programów telewizyjnych, promując tym samym polską kulturę, historię i język na tamtejszych ziemiach?

Pozostaję z szacunkiem
Jarosław Obremski

**Odpowiedź
MINISTRA KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO**

Warszawa, 11 sierpnia 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na oświadczenie Pana senatora Jarosława Obremskiego złożone podczas 43. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 czerwca 2017 roku, uprzejmie przekazuję pismo Telewizji Polskiej SA wraz z wyjaśnieniami.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO
Paweł Lewandowski
Podsekretarz Stanu

**Stanowisko
CZŁONKA ZARZĄDU TVP**

Warszawa, 7.08.2017 r.

Pan
Paweł Lewandowski
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Szanowny Panie Ministrze,
w odpowiedzi na Pana pismo z dnia 01 sierpnia 2017 r. pragnę poinformować, że jako nadawca publiczny wkładamy wiele wysiłku, by nasi rodacy, zwłaszcza z rejonów wschodnich, mieli dostęp do treści wytworzonych przez Telewizję Polską. Cześć filmów i audycji znajduje się w naszym, dedykowanym Polonii, kanale TVP Polonia dostępnym przez 24 godziny na dobę. Emitowane są tam praktycznie wszystkie nowości filmowe i serialowe produkowane i koprodukowane przez TVP, które miały już swoją premierę na antenach głównych: TVP 1 i TVP 2. Najświeższe informacje z kraju i ze świata pokazujemy natomiast w sztandarowym kanale informacyjnym TVP Info. Oba kanały są dostępne dla szerokiej widowni na Litwie. W chwili obecnej na terytorium Litwy kanał TVP Polonia jest dystrybuowany w sposób naziemny (98% pokrycia terenu Litwy), satelitarnie poprzez satelitę Hot Bird oraz poprzez sieć operatorów kablowych zrzeszonych w Związku Litewskich Telewizji Kablowych (LKTA) – ok. 30 operatorów kablowych. Telewizja Polska zakończyła także rozmowy dotyczące włączenia TVP Info do dystrybucji kablowej ww. stowarzyszenia. Sygnał TVP Info został włączony pod koniec czerwca 2017 r. w szerokim pakiecie podstawowym.

Trwają także rozmowy ze stroną litewską dotyczące reemisji naziemnej kanału TVP Info.

Odpowiadając na Pana zapytanie dotyczące reemisji pozostałych kanałów Telewizji Polskiej wyjaśniamy, że z uwagi na prawa licencyjne kanały te nie mogą być nadawane poza terytorium Polski. Niemniej jednak wszystkie audycje emitowane w kanałach tematycznych takich jak: TVP ABC, TVP Historia, TVP Kultura, TVP Rozrywka, jeśli posiadają prawa do emisji poza terytorium Polski, mają swoją powtórkę na kanale TVP Polonia.

Jednocześnie przypominamy, że większość kontentu Telewizji Polskiej w postaci filmów, seriali (w tym archiwalnych) jest dostępna także dla odbiorców z Litwy bezpłatnie na stronie internetowej: VOD.tvp.pl, a kanał TVP Info za pośrednictwem serwisu www.tvp.info.

Z wyrazami szacunku

Maciej Stanecki

**Oświadczenie senatorów Marka Pęka,
Grzegorza Peczkisa, Czesława Ryszki, Alicji Zając,
Aleksandra Szweda, Arkadiusza Grabowskiego,
Bogusławy Orzechowskiej, Wojciecha Piechy,
Józefa Lyczaka, Waldemara Bonkowskiego, Andrzeja Pająka,
Ryszarda Majera, Jana Hamerskiego, Rafała Ambrozika,
Wiesława Dobkowskiego oraz Andrzeja Kamińskiego**

skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Mariusza Błaszczaka
oraz do ministra obrony narodowej Antoniego Macierewicza

Szanowni Panowie Ministrowie!

Z prośbą o interwencję senatorską zgłosili się do nas jako członków Senackiego Zespołu Strażaków przedstawiciele strażaków wojskowej straży pożarnej. Zwrócili się oni o podjęcie próby regulacji przepisów na rzecz wyrównania statusu wojskowej i Państwowej Straży Pożarnej nie tylko pod względem obowiązków, ale też uprawnień przysługujących strażakom WSP.

Wojskowa Ochrona Przeciwożarowa (WOP) stanowi część systemu ochrony przeciwpożarowej kraju i została powołana do wykonywania w komórkach i jednostkach organizacyjnych podległych ministrowi obrony narodowej lub przez niego nadzorowanych zadań przewidzianych dla Państwowej Straży Pożarnej, a także zadań wynikających ze specyfiki funkcjonowania Sił Zbrojnych RP. Wojskową Ochroną Przeciwożarową kieruje szef wojskowej ochrony przeciwpożarowej, który realizuje nadzór nad ochroną przeciwpożarową w resorcie obrony narodowej w imieniu ministra obrony narodowej.

Zmiany w ochronie przeciwpożarowej, które miały miejsce w 1991 r., doprowadziły do likwidacji komórek organizacyjnych ochrony przeciwpożarowej w poszczególnych ministerstwach i powstania Państwowej Straży Pożarnej na mocy ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej. Ustawa ta dawała legitymację prawną do powołania Wojskowej Ochrony Przeciwożarowej, a wydane na jej podstawie rozporządzenie ministra obrony narodowej z dnia 24 sierpnia 1992 r. w sprawie zasad i trybu wykonywania zadań przez Wojskową Ochronę Przeciwożarową określiło zasady funkcjonowania WOP. Struktura WOP w znacznej mierze przypomina strukturę PSP.

Granice rejonu pomocy wzajemnej ustalają właściwi miejscowo szefowie delegatur WOP w porozumieniu z dowódcami jednostek (instytucji) wojskowych, w których są utworzone wojskowe straże pożarne, oraz z komendantami powiatowymi (miejskimi) Państwowej Straży Pożarnej. Rejonów pomocy wzajemnej nie ustala się dla wojskowych straży pożarnych utworzonych w składnicach amunicji, materiałów wybuchowych i paliw płynnych oraz w jednostkach raketowych. Wojskowe straże pożarne w rejonach pomocy wzajemnej oraz jednostki ochrony przeciwpożarowej wezwane na tereny komórek i jednostek organizacyjnych podległych ministrowi obrony narodowej lub przez niego nadzorowanych biorą bezpośredni udział w akcji ratowniczej oraz wykonują inne uzgodnione czynności ratownicze ujęte w planie ratowniczym. Liczbę i rodzaj jednostek ratowniczo-gaśniczych Państwowej Straży Pożarnej i innych jednostek ochrony przeciwpożarowej lub podmiotów ratowniczych kierowanych do akcji ratowniczych w komórkach i jednostkach organizacyjnych podległych ministrowi obrony narodowej lub przez niego nadzorowanych określają właściwy miejscowo szef delegatury WOP wspólnie z komendantem powiatowym (miejskim) Państwowej Straży Pożarnej.

Codziennie zadania wojskowych straży pożarnych zależą od rodzaju obiektów przez nie ochraniających. Inne czynności wykonują straże ochraniające lotniska, inne – ochraniające magazyny, a jeszcze inne – straże poligonowe. Obiekty ochraniające przez wojskowe straże pożarne niewątpliwie mają większe znaczenie dla bezpieczeństwa militarnego Polski niż obiekty cywilne ochraniające przez PSP. WSP ochraniają jednostki wojskowe, składy paliw, lotniska, składy materiałowe (środków bojowych, środków chemicz-

nych itp.). Służba, praca w wojskowych strażach pożarnych stawia zatem przed strażakami WSP zadania niemniej ważne niż przed strażakami PSP.

Strażakom PSP oraz pracownikom wojska zatrudnionym w strażach przysługuje wyposażenie w środki ochrony indywidualnej, przedmioty umundurowania, odzieży specjalnej oraz ekwipunku osobistego zgodnie z przepisami ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (DzU z 2009 r. nr 12 poz. 68 z późn. zm.), z uwzględnieniem postanowień art. 56 ust. 6 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej zawartego w dniu 8 czerwca 1998 r. w Warszawie.

Z powyższych informacji wynika, że pracownicy wojskowych straży pożarnych działają i pracują na tych samych zasadach co funkcjonariusze Państwowej Straży Pożarnej oraz że obowiązują ich te same ustawy. Niestety mimo wykonywania tych samych obowiązków pracownicy WSP nie korzystają z uprawnień wynikających z ryzyka zawodowego ani też z UPR ministerstwa MON ds. WOP. Strażacy wojskowi są tu ujmowani jako pracownicy cywilni, a nie jako służby mundurowe.

W związku z powyższym strażacy wojskowej straży pożarnej wnoszą o ujednoczenie przepisów regulujących status wojskowej i Państwowej Straży Pożarnej oraz ujednoczenie regulacji prawnych dla strażaków wojskowej straży pożarnej nie tylko w odniesieniu do nakładanych obowiązków, ale przede wszystkim względem praw i uposażenia emerytalnego.

Jako członkowie Senackiego Zespołu Strażaków zwracamy się do Pana Ministra o wydanie opinii co do zasadności ww. postulatów oraz możliwości ich realizacji.

Marek Pęk
Grzegorz Peczkis
Czesław Ryszka
Alicja Zajac
Aleksander Szwed
Arkadiusz Grabowski
Bogusława Orzechowska
Wojciech Piecha

Józef Łyczak
Waldemar Bonkowski
Andrzej Pajak
Ryszard Majer
Jan Hamerski
Rafał Ambrozik
Wiesław Dobkowski
Andrzej Kamiński

**Odpowiedź
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 21 lipca 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Senatorów RP Pana Marka Pęka, Pana Grzegorza Peczkisa, Pana Czesława Ryszki, Pani Alicji Zajac, Pana Aleksandra Szweda, Pana Arkadiusza Grabowskiego, Pani Bogusławy Orzechowskiej, Pana Wojciecha Piecha, Pana Józefa Łyczaka, Pana Waldemara Bonkowskiego, Pana Andrzeja Pajaka, Pana Ryszarda Majera, Pana Jana Hamerskiego, Pana Rafała Ambrozika, Pana Wiesława

Dobkowskiego oraz Pana Andrzeja Kamińskiego, złożone podczas 43. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 czerwca 2017 roku, w sprawie *zrównania statusu Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej i Państwowej Straży Pożarnej*, przekazane przy piśmie Marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej (sygn. BPS/043-43-1103-MSWA/17), na podstawie informacji przekazanych przez Komendę Główną Państwowej Straży Pożarnej oraz Zakład Emerytalno-Rentowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, uprzejmie przedstawiam co następuje.

Do dnia 1 stycznia 1992 roku osoby pełniące służbę w jednostkach ochrony przeciwpożarowej – zarówno terenowych, jak i zakładowych – posiadały jednolity status prawny, tzn. były funkcjonariuszami pożarnictwa na podstawie dekretu z dnia 27 grudnia 1974 roku *o służbie funkcjonariuszy pożarnictwa* (Dz. U. Nr 50, poz. 321 – akt archiwalny). Ich uprawnienia emerytalne określała ustawa z dnia 14 grudnia 1982 r. *o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin* (Dz. U. Nr 40, poz. 267 – akt archiwalny).

Transformacje ustrojowo-gospodarcze w Polsce spowodowały konieczność dostosowania struktur organizacyjnych i zadań z zakresu ochrony przeciwpożarowej do nowych realiów gospodarczych i własnościowych. Wskutek transformacji, prywatyzowane zakłady pracy oraz powstające przedsiębiorstwa prywatne otrzymały możliwość tworzenia, przekształcania lub likwidowania jednostek, które realizowały zadania z zakresu ochrony przeciwpożarowej na ich terenie. Ustawą z dnia 24 sierpnia 1991 r. *o Państwowej Straży Pożarnej* (t.j.: Dz. U. z 2016 r., poz. 603 z późn. zm.), zwaną dalej „ustawą o PSP” powołano Państwową Straż Pożarną (PSP), która funkcjonuje jako służba państwowa. *Ustawa o PSP* wprowadziła zróżnicowanie statusu osób realizujących zadania z zakresu ochrony przeciwpożarowej.

Do jednej grupy zaliczono funkcjonariuszy Państwowej Straży Pożarnej (strażaków PSP) pozostających w stosunku służbowym nawiązanym na podstawie mianowania (powołania), pełniących służbę w Państwowej Straży Pożarnej, jako zawodowej, umundurowanej i wyposażonej w specjalistyczny sprzęt formacji, przeznaczonej do walki z pożarami, klęskami żywiołowymi i innymi miejscowymi zagrożeniami. Drugą grupę stanowili pracownicy jednostek ochrony przeciwpożarowej – niebędących jednostkami organizacyjnymi PSP – głównie zakładowych straży pożarnych, zakładowych służb ratowniczych, ochotniczej straży pożarnej czy też Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej (WOP).

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że zgodnie z rozporządzeniem Ministra Obrony Narodowej z dnia 24 sierpnia 1992 r. *w sprawie zasad i trybu wykonywania zadań przez Wojskową Ochronę Przeciwpożarową* (Dz. U. Nr 66, poz. 334 z późn. zm. oraz Dz. U. z 2005 r. Nr 101, poz. 846 – akt jednorazowy) status osób wchodzących w skład WOP jest zróżnicowany, gdyż zgodnie z §3 ust. 3 ww. rozporządzenia „zadania i czynności WOP, o których mowa w §1, w jednostkach organizacyjnych wymienionych w ust. 1 realizują:

- 1) żołnierze pełniący czynną służbę wojskową, posiadający kwalifikacje pożarnicze,
- 2) strażacy Państwowej Straży Pożarnej, wyznaczeni do pełnienia służby w WOP w trybie odrębnych przepisów,
- 3) pracownicy posiadający kwalifikacje pożarnicze
– wyznaczeni na stanowiska służbowe (zatrudnieni) w tych jednostkach”.

Z powyższego wynika, że w WOP pełnią służbę zarówno żołnierze zawodowi, jak i oddelegowani funkcjonariusze PSP. Ponadto, zatrudnieni są także pracownicy cywilni (o tej grupie osób jest mowa w wymienionym na wstępie oświadczeniu Senatorów RP). Ustawa z dnia 24 sierpnia 1991 r. *o ochronie przeciwpożarowej* (t.j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 736 z późn. zm.) określa tych pracowników mianem „strażacy jednostek ochrony przeciwpożarowej”.

Uprawnienia przysługujące osobom wchodzącym w skład WOP, w tym uprawnienia z systemu zaopatrzenia emerytalnego służb mundurowych, są zróżnicowane w zależności od tego, czy pozostają oni w stosunku zatrudnienia czy służby (strażacy PSP i żołnierze zawodowi). Należy przy tym zwrócić uwagę, że w ramach struktury PSP (podobnie jak w Policji czy Straży Granicznej) również pełnią służbę funkcjonariusze oraz zatrudnieni są pracownicy, w zależności od realizowanych zadań. Dlatego też nawet

w przypadku uznania zasadności postulatów osób wchodzących w skład wojskowych straży pożarnych i zrównania statusu WOP z PSP, niekoniecznie wszyscy pracownicy WOP staliby się funkcjonariuszami uprawnionymi do świadczeń z systemu zaopatrzenia emerytalnego służb mundurowych.

Wojskowe straże pożarne, niebędące jednostkami organizacyjnymi PSP, zgodnie z art. 17 ustawy o ochronie przeciwpożarowej, były tworzone, przekształcane i likwidowane przez uprawnione do tego podmioty, którymi są ministrowie, wojewodowie, gminy, instytucje, organizacje, osoby prawne i fizyczne. Zgodnie z zapisami ww. ustawy, koszty funkcjonowania tych jednostek ponosiły podmioty je tworzące.

W jednostkach ochrony przeciwpożarowej, niebędących jednostkami organizacyjnymi PSP, na podstawie umowy o pracę zatrudnieni są pracownicy, posiadający status pracownika wykonującego zadania w szczególnych warunkach i o szczególnym charakterze. Z tego powodu ich uprawnienia pracownicze kształtowane są na gruncie przepisów prawa pracy. Zgodnie z zapisami art. 16a ustawy o ochronie przeciwpożarowej, jednostki te tworzy się jako jednostki umundurowane i wyposażone w specjalistyczny sprzęt, przeznaczone do walki z pożarami, klęskami żywiołowymi lub innymi miejscowymi zagrożeniami. W ww. jednostkach zatrudnieni są pracownicy podlegający szczególnym obowiązkom wynikającym z charakteru pracy oraz posiadający odpowiednie kwalifikacje i warunki psychofizyczne, zwani dalej „strażakami jednostek ochrony przeciwpożarowej”. Strażakiem jednostki ochrony przeciwpożarowej może być pracownik, który ma kwalifikacje wymagane do wykonywania zawodu strażak, technik pożarnictwa lub inżynier pożarnictwa.

Zasadnicza różnica między statusem pracownika jednostek ochrony przeciwpożarowej (w tym omawianej grupy pracowników cywilnych wojskowej straży pożarnej) a strażakiem PSP, wynika ze szczególnej odpowiedzialności tego ostatniego, jako funkcjonariusza publicznego, zakresu jego obowiązków, dyspozycyjności, podległości służbowej i odpowiedzialności dyscyplinarnej. Strażacy PSP są funkcjonariuszami pozostającymi w stosunku służbowym, w ciągłej dyspozycji, a prawo do zaopatrzenia emerytalnego według zasad i na warunkach przewidzianych w przepisach ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (t.j.: Dz. U. z 2016 r., poz. 708 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy” jest adekwatne do realizowanych zadań służbowych i uciążliwości wynikających z nawiązanego stosunku służbowego (mianowania lub powołania).

W związku z powyższym uprawnienia do zaopatrzenia emerytalnego strażaków PSP reguluje *ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy*, natomiast pracowników zakładowych straży pożarnych i zakładowych służb ratowniczych, w tym także pracowników wojskowej straży pożarnej reguluje *ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych* (t.j.: Dz. U. z 2016 r., poz. 887 z późn. zm.), zwana dalej „ustawą o FUS”.

Zatrudnienie w zakładowych strażach pożarnych i zakładowych służbach ratowniczych (w tym także w wojskowej straży pożarnej), zgodnie z przepisami *ustawy o FUS*, traktowane jest jako zatrudnienie w szczególnych warunkach. Pracownicy tych jednostek ochrony przeciwpożarowej urodzeni przed dniem 1 stycznia 1949 roku mogą skorzystać z prawa do emerytury w wieku niższym niż określony w *ustawie o FUS* (art. 32). Dla pracowników urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, zasady, warunki oraz tryb ustanowienia emerytury określa *ustawa z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych* (t.j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 664 z późn. zm.).

Różnice pomiędzy funkcjonariuszami PSP a pracownikami cywilnymi zatrudnionymi w wojskowej straży pożarnej dotyczą nie tylko zakresów zadań przez nich realizowanych oraz ciężących na nich obowiązków, ale także źródła finansowania tych jednostek.

Państwowa Straż Pożarna jest finansowana w całości z budżetu państwa, co zapewnia niezbędne bezpieczeństwo w zakresie ochrony przeciwpożarowej. Realizuje

zadania określone w art. 1 *ustawy o PSP*, które obejmują znacznie szerszy zakres aniżeli działania realizowane przez inne jednostki ochrony przeciwpożarowej (w tym wojskowe straże pożarne). Do zadań PSP należy także organizowanie krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego.

Należy przy tym podkreślić uwarunkowania, na podstawie których ustawodawca rozróżnił status funkcjonariuszy PSP i pracowników innych jednostek ochrony przeciwpożarowej. Wejście w życie *ustawy o PSP* (art. 129 ust. 1) umożliwiło dotychczasowym funkcjonariuszom pożarnictwa złożenie oświadczenia woli o podjęciu służby w nowo tworzonej formacji – Państwowej Straży Pożarnej. Wolą ustawodawcy powyższe oświadczenie należało złożyć w nieprzekraczalnym terminie do dnia 31 stycznia 1992 roku. Natomiast zgodnie z art. 129 ust. 6 *ustawy o PSP*, osoby, które wyraziły pisemną zgodę i uzyskały status strażaka – utraciły ten status, jeśli w okresie do dnia 30 czerwca 1999 roku nie zostały powołane lub mianowane na stanowiska służbowe w Państwowej Straży Pożarnej.

Na uwadze należy mieć także fakt, że takie rozwiązanie spowodowałoby znaczące skutki finansowe dla budżetu państwa. Wysokość dodatkowych kosztów zależałyby m.in. od tego na jakich zasadach ewentualnie przyszli funkcjonariusze WOP mieliby mieć ustalane świadczenia. Samo zrównanie statusu WOP ze statusem PSP nie oznaczałoby automatycznie dokładnie takich samych uprawnień emerytalnych, czego przykładem są celnicy objęci od dnia 1 stycznia 2018 roku, mocą ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o *zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. poz. 1321), systemem zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy. Jednakże zaznaczyć należy, że nie wszyscy celnicy zostali objęci ww. systemem, warunkiem jest co najmniej 5 lat wykonywania określonego rodzaju zadań i nie wszyscy na dokładnie takich samych zasadach jak funkcjonariusze innych służb (warunek minimalnego wieku – 55 lat, podstawa wymiaru emerytury z 10 lat i brak możliwości doliczania do wysługi emerytalnej tzw. pracy cywilnej).

Należy również zaznaczyć, że zrównanie statusu WOP ze statusem PSP wymagałoby również zmiany rangi aktu prawnego regulującego działalność WOP. Zgodnie z obecnie obowiązującym stanem prawnym nie jest to formacja mundurowa regulowana odrębną ustawą, jak ma to miejsce w przypadku wszystkich służb objętych *ustawą o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy*. Szefowie Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Agencji Wywiadu są centralnymi organami administracji rządowej podległymi Prezesowi Rady Ministrów, Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego jest centralnym organem administracji rządowej nadzorowanym przez Prezesa Rady Ministrów, Komendanci Główni Policji, Państwowej Straży Pożarnej i Straży Granicznej są centralnymi organami administracji rządowej podległymi Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji, Szefowie Służby Wywiadu Wojskowego i Służby Kontrwywiadu Wojskowego są centralnymi organami administracji rządowej podległymi Ministrowi Obrony Narodowej, Szef Biura Ochrony Rządu podlega Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji, zaś Służba Więzienna podlega Ministrowi Sprawiedliwości. Zrównanie statusu Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej ze statusem Państwowej Straży Pożarnej wymagałoby nadania jej Szefowi rangi analogicznej do jednej z wyżej wymienionych.

Kwestia objęcia osób wchodzących w skład WOP systemem zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy jest wtórna wobec decyzji samego zrównania statusu WOP z PSP, tym niemniej w przypadku pozytywnej decyzji w tym zakresie, wymagałoby ustalenia na jakich zasadach i czy w ogóle osoby wchodzące obecnie w skład WOP miałyby wejść do tego systemu i czy okresy pracy w obecnej WOP miałyby być ewentualnie traktowane jako okresy równorzędne ze służbą.

Należy również zaznaczyć, że wojskowe straże pożarne są jednostkami organizacyjnymi Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej, która podlega Ministrowi Obrony Narodowej. Z tego też powodu kwestia warunków pracy i płacy oraz innych uprawnień

pracowników cywilnych tych jednostek pozostaje poza obszarem działania Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, jak również Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Jarosław Zieliński
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA
OBRONY NARODOWEJ**

Warszawa, 2017.08.18

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając, z upoważnienia Ministra Obrony Narodowej, na oświadczenie grupy senatorów (m.in. Pana Senatora Marka Pęka) złożone podczas 43. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 czerwca 2017 r., dotyczące strażaków wojskowej straży pożarnej (nr BPS/043-1103-MON/17) proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Całokształt spraw związanych z systemem ochrony przeciwpożarowej kraju został uregulowany w ustawie z dnia 24 sierpnia 1991 r. o *ochronie przeciwpożarowej* (Dz. U. z 2016 r. poz. 191 ze zm.) oraz wydanych na jej podstawie aktach wykonawczych. Uregulowano tam kwestie organizacyjne, jak i zadania ciężące na osobie fizycznej oraz osobie prawnej, a także organizacji lub instytucji korzystającej ze środowiska, budynku, obiektu lub terenu. Wskazano także podmioty ratownicze zobowiązane do prowadzenia działań ratowniczych.

System ochrony przeciwpożarowej skupia funkcjonujące w kraju służby ratownicze i jednostki ochrony przeciwpożarowej, które są **zobowiązane do prowadzenia akcji ratowniczo-gaśniczych**. Jednostki te zostały enumeratywnie wymienione w art. 15 ww. ustawy i należą do nich:

- 1) jednostki organizacyjne Państwowej Straży Pożarnej,
 - 1a) jednostki organizacyjne Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej,
- 2) zakładowa straż pożarna,
- 3) zakładowa służba ratownicza,
- 4) gminna zawodowa straż pożarna,
 - 4a) powiatowa (miejska) zawodowa straż pożarna,
- 5) terenowa służba ratownicza,
- 6) ochotnicza straż pożarna,
- 7) związek ochotniczych straży pożarnych,
- 8) inne jednostki ratownicze.

Należy przy tym stwierdzić, że jednostki ochrony przeciwpożarowej wymienione w art. 15 pkt 1 i 1a powołane są ustawą, a ich funkcjonowanie jest obligatoryjne. Pozostałe jednostki ochrony przeciwpożarowej, wymienione w art. 15 pkt 2–5 i 8, są jednostkami mogącymi funkcjonować fakultatywnie.

Do jednostek ochrony przeciwpożarowej, zgodnie z art. 15 pkt 1a ustawy, należą także wojskowe straże pożarne (WSP), które jako specjalistyczne pododdziały wojska realizują zadania przede wszystkim na terenie własnego działania, w szczególności organizują i prowadzą akcje ratownicze w czasie walki z pożarami oraz likwidacji innych miejscowych zagrożeń, w komórkach i jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowanych. Jednakże, zarówno WSP, jak i pozostałe jednostki ochrony przeciwpożarowej, mają obowiązek uczestniczyć, na wezwanie Państwowej Straży Pożarnej (PSP), w działaniach ratowniczych poza terenem własnego działania.

Zadania wykonywane w wojskowych strażach pożarnych powierzono żołnierzom posiadającym kwalifikacje pożarnicze, funkcjonariuszom Państwowej Straży Pożarnej, wyznaczonym przez Komendanta Głównego PSP do pełnienia służby w Wojskowej Ochronie Przeciwpożarowej (WOP) oraz pracownikom wojska legitymującym się stosownymi kwalifikacjami.

Niezależnie od powyższego, kwestie pracowników jednostek Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej (WOP), zwanych dalej strażakami jednostek ochrony przeciwpożarowej, regulują przepisy odrębne od uwarunkowań prawnych dotyczących służby funkcjonariuszy (strażaków) Państwowej Straży Pożarnej (PSP).

Ustawa o ochronie przeciwpożarowej – w art. 16 – wskazuje wprost, że zadania i organizację Państwowej Straży Pożarnej określa odrębna ustawa. Ponadto, w art. 16a ustawa ta precyzuje wymagania w odniesieniu do jednostek ochrony przeciwpożarowej wymienionych w art. 15 pkt 1a-5 i 8 ustawy, tym samym wyłączając z przedmiotowych regulacji zadania i organizację PSP.

Państwowa Straż Pożarna funkcjonuje na podstawie ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. z 2016 r., poz. 603 ze zm.). W świetle przepisów tego aktu normatywnego strażacy PSP podlegają zasadom służby wynikającym z nawiązanego stosunku służbowego, powstałego w drodze mianowania na stanowisko. Wynika z tego, że strażak PSP nie świadczy pracy, lecz pełni służbę, z tytułu której przysługują mu dodatkowe uprawnienia, ale także – ze względu na charakter tej służby – wiążą się z nią określone ograniczenia oraz obowiązki (m.in.: zakaz podejmowania dodatkowego zajęcia zarobkowego bez pisemnej zgody przełożonego czy możliwość przeniesienia służbowego do innej jednostki organizacyjnej). Cechami szczególnymi tej służby są m.in.: podległość służbowa, obowiązek wykonywania rozkazów, poleceń, dyscyplina i stała dyspozycyjność. Powyższe wyraża się w pełnym podporządkowaniu poleceniom służbowym oraz uprawnieniu właściwych przełożonych służbowych do jednostronnego kształtowania warunków służby w zależności od potrzeb.

Natomiast kwestie zatrudnienia pracowników wojska w wojskowej straży pożarnej reguluje ustawa z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2016 r., poz. 1666 ze m.). Są oni zatrudniani na podstawie umowy o pracę, tzn. stosunku zobowiązaniowego, który – zgodnie z prawem – w odróżnieniu od stosunku służbowego charakteryzuje się równością stron oraz dobrowolnością świadczenia pracy. Kwestie wynagrodzenia tych pracowników określają natomiast postanowienia Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej, który zapewnia im dodatkowe przywileje (m.in.: nagrody jubileuszowe czy wyższe wynagrodzenie za okres przebywania na zwolnieniu lekarskim).

Jeśli chodzi o kwestie wykonywania zadań przez strażaków wojskowych straży pożarnych, w szczególności udziału w działaniach ratowniczych poza terenem własnego działania, pragnę nadmienić, że wynika to wprost z art. 23 ust. 1 ww. ustawy o ochronie przeciwpożarowej i należy do ich podstawowych obowiązków. Jednocześnie należy zauważyć, że fakt udziału w tych akcjach, realizowanego w ramach podstawowego obowiązku, stanowi podstawę do uznania danego okresu pracy pracowników zatrudnionych w wojskowych strażach pożarnych – na podstawie przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 965 ze zm.) – za „pracę o szczególnym charakterze”, co uprawnia do ubiegania się o przyznanie wcześniejszej emerytury.

Podsumowując należy podkreślić, że pracownicy WSP i funkcjonariusze PSP i pracują na innych zasadach i w oparciu o inne ustawy. Zrównanie obowiązków i przywile-

jów tych dwóch grup – w obecnym stanie prawnym – nie jest możliwe. Decyduje o tym nie tylko wspomniana wyżej okoliczność o odmiennej pragmatyce służbowej każdej z nich, lecz także fakt, iż wykonywanie tych samych zadań nie przesądza o statusie prawnym danej grupy zawodowej. Z podobną sytuacją mamy np. do czynienia w odniesieniu do pozostałych pracowników cywilnych resortu obrony narodowej, którzy wykonują takie same zadania służbowe jak żołnierze zawodowi, jednakże nie skutkuje to zrównywaniem ich statusu prawnego i uprawnień.

Z wyrazami szacunku

z up. Bartłomiej Grabski
PODSEKRETARZ STANU

Oświadczenie senatora Marka Pęka

skierowane do ministra środowiska Jana Szyszki

Szanowny Panie Ministrze!

Na dyżur senatorski w moim biurze zgłosiła się pani Agnieszka Panek, radna gminy Czernichów (pow. krakowski), która przedstawiła problem modernizacji i umocnienia wału rzeki Wisły na odcinku od miejscowości Rusocice do Czernichowa.

Z informacji, które otrzymałem, wynika, że w sprawa ta jest podnoszona od wielu lat zarówno przez radnych, jak i przez mieszkańców okolicznych miejscowości. W korespondencji pani Panek z Małopolskim Zarządem Melioracji i Urządzeń Wodnych w Krakowie czytamy, że ww. problem został zbadany i oceniony jako zagrażający bezpieczeństwu. Zadanie to zostało umieszczone w planie zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszaru dorzecza Wisły 18 października 2016 r. pn. „Przebudowa lewego wału przeciwpowodziowego rzeki Wisły (1km rzeki Wisły 36+375 – 66+300) na terenie gmin Czernichów i Liszki (łącznie 25,483 km), msc. Rusocice, Kłokoczyn, Czernichów, Wołowice, gm. Czernichów; msc. Jeziorzany, Ściejowice, Piekary, gm. Liszki”.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o informację, czy w podległych służbach ministerstwa trwają obecnie prace nad przygotowaniem tej inwestycji i kiedy planowana jest realizacja tego zadania.

Marek Pęk

Odpowiedź

Warszawa, 28 lipca 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia, które zostało złożone przez senatora Marka Pęka na 43. posiedzeniu Senatu w dniu 22 czerwca 2017 r. w sprawie modernizacji i umocnienia wału rzeki Wisły na odcinku od miejscowości Rusocice do Czernichowa (BPS/043-43-1104/17), poniżej przesyłam stosowne informacje.

Na wstępie pragnę poinformować, że 18 października 2016 r. Rada Ministrów przyjęła w formie rozporządzenia Plany zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszaru dorzecza Wisły (Dz. U. z 2016 r., poz. 1841), w których zostały wskazane działania mające na celu zmniejszenie ryzyka powodziowego. W ww. dokumencie na liście strategicznych działań technicznych zadanie pn. *Przebudowa lewego wału przeciwpowodziowego rzeki Wisły (1km rzeki Wisły 36+375 – 66+300) na terenie gmin Czernichów i Liszki (łącznie 25,483 km), msc. Rusocice, Kłokoczyn, Czernichów, Wołowice, gm. Czernichów, msc. Jeziorzany, Ściejowice, Piekary, gm. Liszki* zostało zaplanowane w pierwszym cyklu planistycznym (do roku 2021).

Realizacja powyższego zadania, jak również innych zadań z zakresu ochrony przed powodzią jest uzależniona od dostępności środków finansowych, których wysokość na zadania związane z utrzymaniem wód i urządzeń wodnych, jest określona w ustawie budżetowej. Aktualnie przyznawane limity finansowe są niewystarczające w stosun-

ku do potrzeb. W związku z tym, zarówno regionalne zarządy gospodarki wodnej, jak i zarządy melioracji i urzędzeń wodnych muszą określać stopień pilności zadań na podstawie występującego ryzyka i zagrożenia.

Niemniej jednak uprzejmie informuję, że kwestie dotyczące niedofinansowania zadań z zakresu gospodarki wodnej powinny ulec poprawie w kolejnych latach, w związku z przyjęciem przez Sejm RP nowej ustawy Prawo wodne. Zakłada się bowiem, że finansowanie utrzymania wód oraz inwestycji w gospodarce wodnej będzie pokrywane z wpływów Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, w tym z opłat za usługi wodne.

Jednocześnie pragnę poinformować, że zgodnie z nową ustawą – Prawo wodne, Wody Polskie będą odpowiedzialne za sporządzanie programów planowanych inwestycji w gospodarce wodnej, w związku z czym, mając na uwadze stopień prac nad nową ustawą, aktualnie w Ministerstwie Środowiska rozpoczęto prace nad przygotowaniem wykazu inwestycji w celu zidentyfikowania najpilniejszych potrzeb w tym zakresie.

Dodatkowo należy dodać, że zgodnie z informacją Pana Wojciecha Kozaka, Wicemarszałka Województwa Małopolskiego, Małopolski Zarząd Melioracji i Urzędzeń Wodnych w Krakowie mając na celu utrzymanie w odpowiednim stanie technicznym urzędzeń melioracji wodnych podstawowych, wykonuje bieżące i systematyczne prace utrzymaniowe przedmiotowego odcinka wałów polegające na koszeniu skarp obwałowań oraz konserwacji śluz wałowych.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Mariusz Gajda

**Oświadczenie senatora Marka Pęka
oraz senatora Rafała Ambrozika**

*skierowane do rzecznika praw dziecka Marka Michalaka
oraz do rzecznika praw obywatelskich Adama Bodnara*

Szanowni Panowie Rzecznicy!

W związku z przedstawieniem przez panią K.K. okoliczności sprawy, która toczyła się przed Sądem Rejonowym w Miechowie pod sygn. akt III Nsm 74/17 i będzie kontynuowana przed Sądem Okręgowym w Krakowie, prosimy rzecznika praw dziecka i rzecznika praw obywatelskich o podjęcie wszelkich możliwych działań w ramach posiadanych kompetencji w celu udzielenia pomocy rodzicowi, wobec którego toczy się postępowanie o przymusowe odebranie dziecka z wniosku rodzica, który domaga się powrotu dziecka za granicę.

Postanowieniem sądu z dnia 18 maja 2017 r., na podstawie Konwencji dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę (tzw. konwencji haskiej), zobowiązano mamę chłopca G.B. do sprowadzenia go do Wielkiej Brytanii w ciągu 3 miesięcy od ogłoszenia postanowienia. Sąd w ogóle nie wziął pod uwagę przedstawionych przez psychologa informacji ze spotkania w Poradni Psychologiczno-Pedagogicznej w Miechowie, gdzie stwierdzono silną więź emocjonalną tylko z matką oraz spontaniczny kontakt również jedynie z matką. Potwierdzało to zeznania mamy o złym zajmowaniu się dzieckiem przez ojca dziecka, których sąd niestety nie uznał za wiarygodne.

W naszej opinii powinien mieć w tej sprawie zastosowanie art. 13 konwencji wskazujący, że władza sądowa nie jest obowiązana zasądzić wydania dziecka, jeżeli istnieje poważne ryzyko, że powrót dziecka naraziłby je na szkodę fizyczną lub psychiczną albo w jakikolwiek sposób postawiłby je w sytuacji nie do zniesienia.

W związku z tym, że rzecznik praw dziecka sam w wystąpieniu do ministra sprawiedliwości zauważa nieprawidłowości pojawiające się w tego typu sprawach – „Bywa, że sądy, kierując się zasadą szybkości postępowania, nie dość wnikliwie badają, czy w danej sprawie występują negatywne przesłanki uniemożliwiające wydanie dziecka do państwa, z którego zostało ono wywiezione. Ograniczają się jedynie do ustalenia, czy wywiezienie dziecka nosi cechy uprowadzenia, przez co pomijają wnioski dowodowe stron. W konsekwencji dochodzi do sytuacji, w których, mimo że powrót dziecka do miejsca zamieszkania może narazić je na poważne ryzyko szkody fizycznej lub psychicznej, nakazuje się powrót dziecka do miejsca stałego pobytu” – bardzo prosimy o przyjrzenie się, w ramach posiadanych kompetencji, przedmiotowej sprawie z uwagi na obawę, iż postanowienie o zobowiązaniu do powrotu dziecka do Wielkiej Brytanii może naruszać przepisy i zagraża dobru dziecka.

*Marek Pęk
Rafał Ambrozik*

**Odpowiedź
ZASTĘPCY RZECZNIKA
PRAW OBYWATELSKICH**

Warszawa, 4.09.2017 r.

Pani Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na skierowane do Rzecznika Praw Obywatelskich oświadczenie złożone przez senatorów Marka Pęka i Rafała Ambrozika na 43. posiedzeniu Senatu w dniu 22 czerwca 2017 r. w sprawie z wniosku A.B. z udziałem K.K. o wydanie małoletniego G.B. w trybie konwencji dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Rzecznik Praw Obywatelskich działając w oparciu o art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz.U. z 2017 r., poz. 958), która określa zakres jego kompetencji, w dniu 23 sierpnia 2017 r. zwrócił się do Sądu Okręgowego w Krakowie z prośbą o przekazanie akt przedmiotowej sprawy.

Z przeprowadzonej analizy akt wynika, że sprawa na skutek złożonej przez uczestniczkę postępowania apelacji od wydanego przez Sąd Rejonowy w Miechowie postanowienia z dnia 18 maja 2017 r. (sygn. akt sprawy III Nsm 74/17), oczekuje na rozpoznanie przez sąd II instancji (sygn. akt sprawy XI 1 Ca 370/17). Termin rozprawy apelacyjnej został wyznaczony na dzień 5 października 2017 r.

Co więcej, z akt niniejszej sprawy wynika, że na dzień 12 września br. zostało wyznaczone badanie, które zostanie przeprowadzone przez Opiniodawczy Zespół Sądowych Specjalistów w Krakowie oraz że swój udział w toczącym się postępowaniu zgłosił również Rzecznik Praw Dziecka – pismo procesowe z dnia 24 lipca 2017 r. (sygnatura sprawy w BRPD: ZSM.441.139.2017.BM).

W związku z powyższym, mając na uwadze całokształt materiału zgromadzonego w sprawie, jak również okoliczność, że udział w ww. postępowaniu zgłosił Rzecznik Praw Dziecka, w ocenie RPO nie zachodzi uzasadniona potrzeba podejmowania dodatkowych czynności w sprawie. Rzecznik Praw Dziecka jest bowiem organem, który podobnie jak Rzecznik Praw Obywatelskich może wziąć udział w toczącym się już postępowaniu na prawach przysługujących prokuratorowi – tak stanowi art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 6 stycznia 2000 r. o Rzeczniku Praw Dziecka, a zatem ewentualne czynności podejmowane przez Rzecznika Praw Obywatelskich, które mieszczą się w ramach jego ustawowych kompetencji, byłyby de facto tożsame z czynnościami jakie już zostały podjęte przez Rzecznika Praw Dziecka.

W tych okolicznościach, Rzecznik nie znajduje podstaw do podejmowania dalszych działań w zgłoszonej sprawie i uznaje ją obecnie za zakończoną w Biurze Rzecznika Praw Obywatelskich.

Z poważaniem

Stanisław Trociuk

**Odpowiedź
RZECZNIKA PRAW DZIECKA**

Warszawa, 24 lipca 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Marka Pęka i Pana Senatora Rafała Ambrozika podczas 43. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 22 czerwca 2017 roku, w sprawie małoletniego G.B. informuję, że Rzecznik Praw Dziecka kierując się dobrem dziecka, podjął w niniejszej sprawie działania przewidziane w ustawie z dnia 06 stycznia 2000 roku o Rzeczniku Praw Dziecka (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 922).

Po zbadaniu akt sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w Miechowie, Rzecznik zgłosił udział w przedmiotowym postępowaniu oraz złożył stosowne wnioski dowodowe, mające na celu ochronę praw dziecka.

O podjętych przez Rzecznika czynnościach, matka chłopca została poinformowana odrębnym pismem.

Z wyrazami szacunku

Marek Michalak

Oświadczenie senatora Mariana Poślednika

skierowane do ministra energii Krzysztofa Tchórzewskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracają się do mnie samorządowcy i mieszkańcy z prośbą o interwencję w sprawie zmiany zapisów ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych. Zgodnie z art. 3 ww. ustawy ustalenie lokalizacji elektrowni wiatrowej następuje wyłącznie na podstawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Poprzez wpisanie elektrowni wiatrowych do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego obszar budownictwa mieszkalnego w małych gminach przestanie istnieć. Posiadacze działek zlokalizowanych obok wiatraków nie dostaną pozwolenia na budowę budynków mieszkalnych. W niektórych miejscowościach, w których powstały farmy wiatrowe, po wprowadzeniu nowej ustawy odległościowej nie będzie mógł już powstać żaden nowy dom. Oznacza to zastój demograficzny i gospodarczy dla całej gminy. Co więcej, wartość ziemi w okolicach elektrowni wiatrowych ulegnie radykalnemu obniżeniu. Działki stanowiące nierzadko większą i kluczową część majątku mieszkańców wspomnianych gmin będą właściwie bezużyteczne i niemożliwe do sprzedania.

Ustawa wprowadziła generalną potrzebę zmian w planach zagospodarowania przestrzennego, co obciąży gminy dodatkowymi kosztami.

Panie Ministrze proszę o odpowiedź na następujące pytania.

1. Czy Pan Minister posiada wiedzę, jakie ograniczenia spowodowała ustawa w budownictwie mieszkaniowym?

2. Czy znana jest Panu Ministrowi skala problemu na terenie całego kraju?

3. Czy, a jeśli tak, to kiedy planowana jest zmiana przepisów dotyczących odległości elektrowni wiatrowych od istniejącej albo planowanej zabudowy mieszkaniowej?

Z poważaniem
Marian Poślednik

Odpowiedź

Warszawa, 28 lipca 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na złożone przez Senatora Mariana Poślednika na 43. posiedzeniu Senatu RP w dniu 22 czerwca 2017 r. oświadczenie przekazane do Ministerstwa Energii pismem z dnia 28 czerwca 2017 r., znak: BPS/043-43-1106/17, w sprawie interwencji dotyczącej zmiany przepisów ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 961), uprzejmie informuję, co następuje.

W dniu 8 czerwca 2017 r. w trakcie posiedzenia Parlamentarnego Zespołu Górnictwa i Energii przedstawiciele Ministerstwa Energii przedstawili kierunkowe propozycje oraz założenia, w tym także cel zmian ustawy o odnawialnych źródłach energii,

a także propozycje i kierunki zmian ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, która to inicjatywa legislacyjna jest planowana do przeprowadzenia przez resort energii jeszcze w 2017 r.

Zapowiadany w Sejmie RP w dniu 8 czerwca 2017 r. projekt zmian ustawy z dnia 20 maja 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2017 r. poz. 1148) w dniu 28 czerwca 2017 r. został przekazany do uzgodnień międzyresortowych oraz do konsultacji publicznych, link do stron BIP RCL – (<https://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12299905>).

Projekt ustawy o zmianie ustawy w ustawie o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (UC 27), w art. 2 zakłada również zmianę ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, które w opinii Ministra Energii, powinny się koncentrować wokół następujących kwestii, a mianowicie dotyczących:

- 1) modernizacji funkcjonujących elektrowni wiatrowych (zniesienie ustawowego zakazu modernizacji oraz remontów funkcjonujących instalacji wytwórczych);
- 2) opodatkowania elektrowni wiatrowych podatkiem od nieruchomości;
- 3) możliwości lokalizacji budynków w okolicy już funkcjonujących elektrowni wiatrowych (zniesienie ustawowego zakazu, jeśli wynika to z woli społeczności lokalnej w przypadku, gdy spełnione zostały w miejscu takiej lokalizacji ograniczenia w natężeniu hałasu, np. w wyniku ukształtowania terenu);
- 4) wprowadzenia także regulacji mających na celu ochronę mieszkańców przed ewentualnymi szkodami związanymi z funkcjonowaniem elektrowni wiatrowych, czego obowiązujące przepisy nie gwarantują, tj. wprowadzenia rozwiązań, które w analogiczny sposób jak ma to miejsce w przypadku ochrony mieszkańców przed szkodami środowiskowymi, czy szkodami górniczymi, gwarantują mieszkańcom należyta im ochronę, w szczególności poprzez obowiązek stosowania przez potencjalnych inwestorów najlepszych praktyk oraz najlepszych dostępnych technologii, a także wraz z obowiązkiem ciążącym na inwestorze dotyczącym przywrócenia stanu sprzed zaistnienia ewentualnej/potencjalnej szkody spowodowanej funkcjonowaniem elektrowni wiatrowej.

W pierwszej kolejności podnieść należy, iż zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 961) lokalizacja elektrowni wiatrowej następuje wyłącznie na podstawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r. poz. 778 i 904).

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego i jego sporządzenie, w przypadku lokalizacji elektrowni wiatrowych, jest zgodnie z ww. ustawą obowiązkiem ustawowym danej gminy. Kwestii tej nie zmienia ani ustawa autorstwa Ministerstwa Energii (o zmianie ustawy w ustawie o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw), ani tym bardziej przygotowywany przez Ministra Infrastruktury i Budownictwa projekt ustawy Kodeks urbanistyczno-budowlany.

Mając to na uwadze, należy dalej wyjaśnić, iż miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, będąc aktem prawa miejscowego mającym swe umocowanie w art. 87 ust. 2 Konstytucji RP, który to przepis stanowi, iż źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są na obszarze działania organów, które je ustanowiły, akty prawa miejscowego, jest nie tylko przepisem prawnie obowiązującym w danej gminie, ale przede wszystkim jest przejawem władztwa planistycznego w danej gminie. Dodatkowo, akt prawa miejscowego, jakim jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, stanowi również przejaw woli mieszkańców danej gminy, którzy mają prawo, i często biorą udział, w konsultacjach związanych z uchwaleniem miejscowego planu zagospodarowania przez Radę Gminy.

W tym miejscu wskazać należy, iż wszelkie negatywne konsekwencje ponoszone przez mieszkańców danej gminy muszą więc być brane pod uwagę przez uchwalających miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego (dalej: MPZP), a zatem jeśli uchwała taka (dot. MPZP) doprowadzi do utraty pozbawienia możliwości budowy na gruntach, które na przykład sprzedane zostały mieszkańcom jako grunt budowlany, czy też doprowadzi do utraty wartości gruntów, to ich właścicielom, w ocenie Ministra

Energii, służy prawo dochodzenia od władz lokalnych swych roszczeń na drodze sądowej celem naprawy tej sytuacji, a sąd powszechny może wówczas ocenić zasadność lub brak zasadności takiego roszczenia.

Pragnę dalej wskazać, iż ocena aktów prawa miejscowego, w tym także ewentualnych roszczeń mieszkańców danej gminy, nie należy do kompetencji Ministra Energii.

Mając zatem na uwadze powyższe, a jednocześnie udzielając odpowiedzi na pytanie 1 oraz na pytanie 2 oświadczenia Pana Senatora Mariana Poślednika uprzejmie wyjaśniam, iż znana była Ministrowi Energii skala potencjalnych problemów związanych z ograniczeniami w budownictwie mieszkaniowym w związku z funkcjonowaniem przepisów ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, czego efektem jest zainicjowanie przez Ministra Energii prac nad zmianą tej ustawy i aktualnie trwające konsultacje publiczne dotyczące zmian tej regulacji.

Dodać dalej należy, iż projekt ustawy zmieniającej ustawę o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (...) nie zmienia wymogu lokalizowania elektrowni wiatrowych na podstawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, który to wymóg jest obowiązkiem danej gminy, w której ma być zlokalizowana elektrownia.

Dalej, w zakresie dotyczącym odpowiedzi na pytanie 3 dotyczące tego kiedy planowana jest zmiana przepisów w zakresie dotyczącym możliwości lokalizacji budynków w okolicy już funkcjonujących elektrowni wiatrowych, uprzejmie informuję, iż udzielanie odpowiedzi na to pytanie uzależnione jest także od tempa prac legislacyjnych prowadzonych już na etapie parlamentarnym, czego w tym momencie w związku z trwającymi konsultacjami publicznymi oraz uzgodnieniami międzyresortowymi nie sposób określić.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ENERGII
Andrzej Piotrowski
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Mariana Poślednika

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

W kontrakcie terytorialnym dla województwa wielkopolskiego podpisanym przez marszałka województwa wielkopolskiego oraz sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury i Rozwoju zostały określone cele, priorytetowe przedsięwzięcia, a także sposób ich finansowania oraz dofinansowania z Wielkopolskiego Regionalnego Programu Operacyjnego na lata 2014–2020. Jest to zdecydowanie dobry krok w kierunku poprawy efektywności polityki rozwoju ukierunkowanej terytorialnie.

Oprócz inwestycji drogowych na realizację mogą liczyć między innymi przedsięwzięcia dotyczące wielkopolskich linii kolejowych. Odcinek kolejowy Ostrów Wielkopolski – Leszno – Głogów wraz z elektryfikacją odcinka Krotoszyn – Durzyn – Głogów jest dla mnie i moich wyborców najbardziej istotny. Ze względów na docierające do mnie sygnały o konieczności uruchomienia większej liczby połączeń na tej trasie konieczna wydaje się elektryfikacja ww. odcinka linii kolejowej.

Panie Ministrze proszę o odpowiedź na następujące pytanie.

1. Czy, a jeśli tak, to na kiedy przewidziana jest elektryfikacja ww. odcinka połączeń kolejowych?

Z poważaniem
Marian Poślednik

Odpowiedź

Warszawa, 18 lipca 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie z dnia 22 czerwca 2017 r. Pana Mariana Poślednika, senatora RP w sprawie realizacji prac na odcinku Ostrów Wielkopolski – Leszno – Głogów wraz z elektryfikacją odcinka Krotoszyn – Durzyn – Głogów, przedstawiam poniżej stosowne informacje.

Zadania związane z elektryfikacją linii kolejowej nr 14 na odcinku Krotoszyn – Durzyn – Głogów zostały ujęte w Krajowym Programie Kolejowym do 2023 r. (dalej „KPK”) w ramach projektu pn. „Prace na liniach kolejowych nr 14, 815, 816 na odcinku Ostrów Wielkopolski – (Krotoszyn) – Leszno – Głogów wraz z elektryfikacją odcinka Krotoszyn/Durzyn – Leszno – Głogów”. Przedmiotowy projekt znajduje się na liście projektów rezerwowych KPK, planowanych do dofinansowania ze środków Funduszu Spójności w ramach Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko. Biorąc pod uwagę fakt, że aktualnie obowiązująca lista projektów podstawowych KPK wyczerpuje alokację dostępną w perspektywie do 2023 r., uprzejmie informuję, że nie jest obecnie możliwe przesunięcie i objęcie finansowaniem projektów ujętych na liście rezerwowej.

Jednocześnie informuję, że PKP PLK SA podejmuje działania w celu właściwego przygotowania ww. projektu do realizacji w przypadku wygospodarowania oszczędności na projektach podstawowych KPK lub do realizacji w kolejnej perspektywie finansowej UE. W ramach projektu pn. „Prace przygotowawcze dla wybranych projektów”

finansowanego ze środków krajowych, w dniu 22 czerwca 2017 r. został ogłoszony przetarg nieograniczony na opracowanie dokumentacji przedprojektowej dla zadania „Prace na liniach kolejowych nr 14, 815, 816 na odcinku Ostrów Wielkopolski – (Krotoszyn) – Leszno – Głogów wraz z elektryfikacją odcinka Krotoszyn/Durzyn – Leszno – Głogów”. Otwarcie ofert planowane jest 3 sierpnia 2017 r., a podpisanie umowy z wykonawcą 18 grudnia 2017 r.

Przedmiotem ww. zamówienia jest dokonanie analiz studialnych, w ramach których wyłoniony wykonawca dokumentacji będzie zobligowany do przeprowadzenia prognoz społeczno-gospodarczych, analizy rynku usług transportowych, analizy stanu istniejącej infrastruktury kolejowej i taboru, analizy marketingowej i ruchowej wariantów inwestycyjnych oraz analizy technicznej wariantów inwestycyjnych projektu z oszacowaniem kosztów. Wynikiem powyższych działań będzie rekomendacja najkorzystniejszego wariantu inwestycyjnego.

Odnosząc się do kwestii rozpoczęcia prac terenowych w zakresie elektryfikacji omawianego odcinka informuję, że ze względu na bardzo wysokie koszty projektu, zakłada się jego ewentualną realizację po 2021 roku.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Kazimierz Smoliński
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Sławomira Rybickiego

skierowane do prezes Rady Ministrów Beaty Szydło

Ustawa o Prokuraturii Generalnej z dnia 15 grudnia 2016 r., która weszła w życie dnia 1 stycznia 2017 r., w art. 107 pkt 2 zmieniła brzmienie art. 6 (wyjątek od zakazu zajmowania stanowisk w spółkach) ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne.

Nowe brzmienie art. 6 jest następujące: „Zakaz zajmowania stanowisk w organach spółek, o którym mowa w art. 4 pkt 1, nie dotyczy osób wymienionych w art. 2 pkt 1, 2, 3a, 3c i 6–10, o ile zostały zgłoszone do objęcia takich stanowisk w spółce prawa handlowego przez: Skarb Państwa; inne państwowe osoby prawne; spółki, w których udział Skarbu Państwa przekracza 50% kapitału zakładowego lub 50% liczby akcji; jednostki samorządu terytorialnego, ich związki lub inne osoby prawne jednostek samorządu terytorialnego. Osoby te nie mogą zostać zgłoszone do więcej niż dwóch spółek prawa handlowego z udziałem podmiotów zgłaszających te osoby”.

Czy w związku z nowym brzmieniem art. 6 rozumieć należy, że jedna osoba fizyczna, o której mowa w art. 6, może zasiadać jednocześnie w dwóch i więcej radach nadzorczych, np. w 12 organach nadzorczych?

Z poważaniem
Sławomir Rybicki

Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w KANCELARII PREZESA
RADY MINISTRÓW

Warszawa, 13 lipca 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 28 czerwca 2017 r. (BPS/043-43-1108/17), w sprawie oświadczenia Senatora Sławomira Rybickiego złożonego podczas 43. posiedzenia Senatu w dniu 22 czerwca 2017 r. w przedmiocie interpretacji znowelizowanego ustawą z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2016 r. poz. 2261) art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 216 poz. 1564 z późn. zm.), uprzejmie informuję, co następuje.

W art. 1 i 2 ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne został określony zakres podmiotowy stosowania przedmiotowej ustawy. W odniesieniu do osób wymienionych w art. 1 i 2 przedmiotowej ustawy ustanowiona została w art. 4 tej ustawy ogólna zasada, że w okresie zajmowania przez te osoby stanowisk lub pełnienia funkcji, o których mowa w tych przepisach, nie mogą być one członkami zarządów, rad nadzorczych lub komisji rewizyjnych spółek prawa handlowego. Wyjątek od tej zasady został przewidziany w art. 6 ust. 1 ww. ustawy, zgodnie z którym „zakaz zajmowania stanowisk w organach spółek, o których mowa w art. 4 pkt 1, nie dotyczy osób wymienionych w art. 2

pkt 1, 2, 3a, 3c i 6–10, o ile zostały zgłoszone do objęcia takich stanowisk w spółce prawa handlowego przez: Skarb Państwa, inne państwowe osoby prawne, spółki, w których udział Skarbu Państwa przekracza 50% kapitału zakładowego lub 50% liczby akcji, jednostki samorządu terytorialnego, ich związki, inne osoby prawne jednostek samorządu terytorialnego lub związek metropolitalny; osoby te nie mogą zostać zgłoszone do więcej niż dwóch spółek prawa handlowego z udziałem podmiotów zgłaszających te osoby”.

Powyzsze oznacza, że uregulowany w art. 6 ust. 1 ww. ustawy wyjątek od zakazu zajmowania stanowisk w organach spółek handlowych jest dopuszczalny po spełnieniu określonych przesłanek. Po pierwsze, dopuszczalność zajmowania stanowisk w organach spółek handlowych dotyczy określonej grupy podmiotów, tj. osób wymienionych w art. 2 pkt 1, 2, 3a, 3c i 6–10 ustawy. Konieczną okolicznością jest również zaistnienie „zgłoszenia” do objęcia takich stanowisk w spółce prawa handlowego, które dodatkowo musi być dokonane przez właściwy podmiot. Ponadto, art. 6 ust. 1 ustawy określa dla wymienionej w nim grupy podmiotów limit dwóch spółek, do których mogłoby nastąpić zgłoszenie.

Zatem, w zakresie możliwości zasiadania w radach nadzorczych spółek prawa handlowego należy wskazać, że osoba, o której mowa w art. 6 ww. ustawy może zostać zgłoszona maksymalnie do dwóch spółek prawa handlowego po spełnieniu przesłanek, o których mowa w tym przepisie prawa.

Niezależnie od regulacji przewidzianej w ustawie *o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne* należy wspomnieć, że ograniczenia w pełnieniu funkcji w radach nadzorczych regulowane są różnymi innymi aktami prawnymi. Wynikają one m.in. z ustawy z dnia 3 marca 2000 r. *o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi*, ustawy z dnia 15 września 2000 r. *Kodeks spółek handlowych* (Dz. U. z 2016 poz. 1578 z późn. zm.), ustawy z dnia 8 marca 1990 r. *o samorządzie gminnym* (Dz. U. z 2016 poz. 446 z późn. zm.) oraz innych ustaw.

Szczególną uwagę należy zwrócić na aktualnie obowiązującą ustawę z dnia 3 marca 2000 r. *o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi*, która znajduje zastosowanie nie tylko do podmiotów określonych w art. 1–2 ustawy, ale także do podmiotów określonych w art. 4 tej ustawy. Zgodnie z art. 4 ustawy, z uwzględnieniem przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. *o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne*, jedna osoba może być członkiem rady nadzorczej tylko w jednej spośród spółek, w których:

- 1) udział Skarbu Państwa przekracza 50% kapitału zakładowego lub 50% liczby udziałów albo akcji;
- 2) udział jednostek samorządu terytorialnego przekracza 50% kapitału zakładowego lub 50% liczby udziałów albo akcji;
- 3) udział spółek, o których mowa w pkt 1 i 2, przekracza 50% kapitału zakładowego lub 50% liczby udziałów albo akcji.

Powyzsze uregulowania prawne oznaczają, że jeżeli dana osoba nie jest objęta zakresem podmiotowym ustawy *o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne*, to wówczas zastosowanie mają do niej ograniczenia wynikające z ustawy *o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi*. Zarówno w pierwszym i drugim przypadku zawsze należy uwzględnić inne uregulowania prawne w zakresie możliwości pełnienia funkcji w organach spółek prawa handlowego.

Z wyrazami szacunku

Maciej Małecki

Oświadczenie senatora Sławomira Rybickiego

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej Marka Gróbarczyka

W nowoczesnych portach system zarządzania danymi Port Community System (PCS) jest standardem. Pod różnymi nazwami występuje w takich europejskich portach jak w Le Havre (ADEMAR), Londynie (PACE), Bremen (BHT), Ipswich, Liverpool i Bristol (Detsin8), Amsterdam i Rotterdam (PORT-BASE), a także w Kanale Panamskim pod nazwą EDCS.

Wprowadzenia PCS w naszych portach wymaga Unia Europejska. Dyrektywa 2010/65 z 20 października 2010 r. dotycząca ujednoczenia formalności sprawozdawczych dla statków wchodzących do lub wychodzących z portów państw członkowskich zaleca wprowadzenie m.in. elektronicznej współpracy uczestników obsługi klienta w porcie, odpowiedzialnych za obsługę statku w porcie, sprawy celne, kontrole graniczne, zdrowie publiczne i transport oraz upraszczanie i harmonizowanie formalności sprawozdawczych w Unii, a ponadto możliwie najefektywniejsze wykorzystanie elektronicznej transmisji danych i systemów wymiany informacji, a tym samym eliminację barier i stworzenie europejskiego obszaru transportu morskiego.

Unia Europejska określiła termin na wdrożenie tego systemu do 1 czerwca 2015 r. Termin ten nie został jednak w Polsce dotrzymany. Na dzień dzisiejszy przede wszystkim brakuje ośrodka, który podjąłby się koordynacji działań dotyczących wspólnej platformy zarządzania informacjami. Inicjatywa związana z powstaniem zintegrowanego systemu PCS winna wyjść ze strony administracji państwowej, niemniej jednak wciąż nie ma decyzji, kto ma koordynować prace nad polskim PCS i nadzorować ich realizację. Opóźnienie w jego wdrożeniu może okazać się bardzo bolesne dla wielu polskich firm logistycznych i terminali portowych, a korzystne dla konkurentów polskich portów.

W związku z powyższym proszę o następujące informacje.

1. Kiedy Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej podejmie stosowne działania w kierunku realizacji i wypełnienia obowiązku spoczywającego na Polsce dotyczącego uruchomienia PCS?
2. Czy Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej przyjmie rolę lidera projektu, co zapewnić może ochronę tzw. danych wrażliwych?
3. Jakich dotychczas działań podjęło Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej w kierunku realizacji projektu PCS?
4. Czy Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej jest w stanie zagwarantować, że pełna kontrola nad zasobami przyszłego PCS będzie skupiona w rękach administracji państwa?

Z poważaniem
Sławomir Rybicki

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE GOSPODARKI MORSKIEJ
I ŻEGLUGI ŚRÓDLĄDOWEJ**

Warszawa, 31.07.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie Pana senatora Sławomira Rybickiego, złożone na 43. posiedzeniu Senatu RP w dniu 22.06.2017 r. w sprawie możliwości wprowadzenia w polskich portach systemu zarządzania danymi *Port Community System* (PCS), niniejszym przedkładam stosowne wyjaśnienia.

*Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/65/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie formalności sprawozdawczych dla statków wchodzących do portów lub wychodzących z portów państw członkowskich i uchylającą dyrektywę 2002/6/WE przewiduje dopełnianie formalności sprawozdawczych, o których mowa w tej dyrektywie, drogą elektroniczną za pośrednictwem pojedynczego punktu kontaktowego (ang. *single window*), od dnia 1 czerwca 2015 r. Wskazać należy, że przedmiotowa dyrektywa została wdrożona do prawa krajowego przez:*

- ustawę z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie morskim (Dz. U. z 2016 poz. 281 z późn. zm.),
- rozporządzenie Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 22 czerwca 2012 r. w sprawie formularza ewidencyjnego oraz formularzy sprawozdawczych dla statków wchodzących do portu lub wychodzących z portu polskiego (Dz. U. poz. 761),
- rozporządzenie Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej z dnia 4 listopada 2016 r. w sprawie przekazywania informacji o odpadach znajdujących się na statku (Dz. U. poz. 1851).

W nawiązaniu do powyższego należy zaznaczyć, że w Polsce funkcję *National Single Window*, o którym mowa w ww. dyrektywie, pełni Narodowy System SafeSeaNet, którego podsystemy PHICS (system kontrolno-informacyjny dla portów morskich) i SWIBŻ (system wymiany informacji bezpieczeństwa żeglugi) zostały dostosowane do wymogów ww. dyrektywy. Mając na uwadze powyższe, przedmiotowa dyrektywa została w Polsce już wdrożona.

Dostęp do ww. systemu mają m.in. straż graniczna, służba celna, graniczne stacje sanitarno-epidemiologiczne, zarządy portów morskich, Morska Służba Poszukiwania i Ratownictwa.

Podkreślić należy, że często ww. wymóg utworzenia przez państwa członkowskie UE NSW jest mylnie wskazywany jako podstawa, a nawet obowiązek, utworzenia przez Polskę *Port Community System*. W tym miejscu warto wyjaśnić, że *Port Community System* (PCS) to System Wspólnoty Portowej. Według *International Port Community Association* (IPSCA) PCS powinien być neutralną i otwartą platformą elektroniczną umożliwiającą inteligentną i bezpieczną wymianę informacji pomiędzy podmiotami publicznymi i prywatnymi w celu poprawy konkurencyjnej pozycji morskich i lotniczych społeczności portowych. PCS optymalizuje zarządzanie oraz automatyzuje procesy portowe i logistyczne przez pojedyncze przekazywanie danych, oraz połączenie łańcuchów transportu i logistyki. Ponadto PCS powinien być elektroniczną platformą, która łączy wiele systemów obsługiwanych przez różne organizacje, które tworzą morską lub lotniczą wspólnotę portową. Platforma jest wspólna w tym znaczeniu, że jest ustanawiana, organizowana i wykorzystywana przez firmy z tej samej branży, czyli wspólnotę portową. Dobra współpraca wszystkich zaangażowanych stron jest jednym z czynników sukcesu PCS. Charakterystyczne dla wszystkich PCS jest ich połączenie ze Służbą Celną i Zarządem Portu, jak również z innymi służbami

przeprowadzającymi kontrole w porcie. Z pewnością funkcjonowanie PCS w polskich portach morskich wpłynęłoby pozytywnie na ich konkurencyjność wobec innych portów europejskich.

Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej, co do zasady popiera rozwój wszelkich rozwiązań mających na celu usprawnienie obrotu towarowego, w tym inicjatywę stworzenia Systemu Wspólnoty Portowej – PCS, który umożliwi inteligentną i bezpieczną wymianę informacji między użytkownikami portowymi i który może przyczynić się do poprawy ich konkurencyjności. W związku z powyższym, Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej wspiera wszelkie działania zarządów morskich portów o podstawowym znaczeniu dla gospodarki narodowej, podejmowane w celu utworzenia Polskiego PCS. Aktualnie Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej proceduje *uchwałę Rady Ministrów w sprawie przyjęcia programu pod nazwą „Program rozwoju polskich portów morskich do roku 2020 (z perspektywą do 2030 roku)”*. Jednym z priorytetów przedmiotowego Programu jest digitalizacja polskich portów morskich. W priorytecie tym wskazano stworzenie Polskiego *Port Community System*, który ma na celu usprawnienie wielu procesów zachodzących w łańcuchach logistycznych, oraz stanowi istotny wkład do wzmocnienia pozycji konkurencyjnej polskich portów na międzynarodowym rynku.

Aktualnie przedmiotowy Program znajduje się na etapie uzgodnień międzyresortowych oraz konsultacji publicznych. Równoległe, zarządy morskich portów o podstawowym znaczeniu dla gospodarki narodowej rozpoczęły prace nad utworzeniem Polskiego PCS.

Z poważaniem

PODSEKRETARZ STANU
Grzegorz Witkowski

Oświadczenie senatora Sławomira Rybickiego*skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła*

Aktualnie w Polsce obowiązuje zasada honorowego krwiodawstwa, która przejawia się tym, iż krwiodawcy oddają krew i jej składniki dobrowolnie oraz bezpłatnie na potrzeby publicznej służby krwi. Zasada ta jest realizacją ogólnoswiatowej tendencji i kierunku, w którym podążyło krwiodawstwo w celu podniesienia norm bezpieczeństwa odnoszących się do krwi i składników krwi. Wobec tego część działań w zakresie krwiodawstwa podejmowanych przez organy państwowe, w tym przez ministra zdrowia oraz jednostki mu podległe, jak również władze samorządowe oraz inne podmioty, skupia się na propagowaniu idei honorowego dawstwa krwi i wskazywaniu, iż obecnie jedynym źródłem krwi i jej składników służących do ratowania zdrowia i życia ludzkiego jest inny człowiek. Wobec faktu, iż krwi nie można wyprodukować, funkcjonowanie systemu zaopatrzenia w krew i jej składniki nie byłoby możliwe, gdyby nie dobra wola, altruizm, chęć niesienia pomocy innym oraz poświęcenie ok. 600 tysięcy Polaków rocznie – dawców wielokrotnych, jak również jednorazowych.

Czy w związku z tym Ministerstwo Zdrowia zamierza podjąć działania wobec krwiodawców widniejących w rejestrze i odznaczonych medalami resortowymi „Zasłużony dla Zdrowia Narodu”? W szczególności mam na myśli ulgi lub ewentualne zmiany legislacyjne przyznające przywileje.

Ponadto czy Ministerstwo Zdrowia podejmie działania zmierzające w kierunku respektowania ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przez placówki objęte kontraktem NFZ? Mam na myśli sprawę respektowania dostępu Zasłużonych Honorowych Dawców Krwi do pomocy medycznej poza kolejnością.

Z poważaniem
Sławomir Rybicki

Odpowiedź

Warszawa, 18.07.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone podczas 43. posiedzenia Senatu w dniu 22 czerwca br., przez Senatora Sławomira Rybickiego, w sprawie planowanych przez Ministerstwo Zdrowia działań dotyczących krwiodawców widniejących w rejestrze i odznaczonych medalami „Zasłużony dla Zdrowia Narodu”, a związanych w szczególności z ulgami i przywilejami krwiodawców, oraz w kwestii dostępu Zasłużonych Honorowych Dawców Krwi do pomocy medycznej poza kolejnością uprzejmie informuję, co następuje.

Krwiodawstwo opiera się na bezpłatnym i dobrowolnym oddawaniu krwi. Wskazuje na to wprost zarówno art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o publicznej służbie krwi (Dz. U. z 2014 r. poz. 332, z późn. zm.) oraz przepisy międzynarodowe. Zgodnie z dyrektywą 2002/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającą normy jakości i bezpiecznego pobierania, testowania,

przetwarzania, przechowywania i dystrybucji krwi ludzkiej i składników krwi oraz zmieniającą dyrektywę 2001/83/WE (Dz. Urz. UE L 33 z 8.02.2003, str. 30), w celu podnoszenia norm bezpieczeństwa odnoszących się do krwi i składników krwi, krwiodawstwo powinno być dobrowolne i nieodpłatne. Również na podstawie zalecenia nr R (95) 14 Komitetu Ministrów Rady Europy do państw członkowskich w sprawie ochrony zdrowia dawców i biorców w ramach transfuzji, przyjętego w dniu 12 października 1995 r., *„oddawanie krwi, osocza lub składników krwi jest uważane za dobrowolne i nieodpłatne, jeżeli jest dokonywane przez osobę z jej własnej woli i nie daje podstaw do jakiegokolwiek zapłaty w formie pieniężnej lub jakiegokolwiek równoważnej postaci. Wyłącza to również przyznanie wynagrodzenia w formie wypoczynku, który wykracza poza czas odpowiednio konieczny do oddania krwi i dojazdu. Drobne dowody uznania, napoje i zwrot kosztów podróży są zgodne z pojęciem dobrowolnego i nieodpłatnego oddawania krwi”*. Wszelkie odznaki, tytuły i drobne przywileje należałoby traktować jedynie jako dodatek do szlachetnego i bezinteresownego oddawania krwi.

Jednocześnie, zauważyć należy, iż w obecnym stanie prawnym Zasłużonym Honorowym Dawcom Krwi przysługują rozliczne przywileje, m.in.: korzystanie ze świadczeń opieki zdrowotnej, świadczeń lecznictwa uzdrowiskowego oraz z usług farmaceutycznych udzielanych w aptekach poza kolejnością, korzystanie z bezpłatnych leków (w ramach finansowania), czy też ustanawiane przez jednostki samorządu lokalnego zniżki w ramach komunikacji lokalnej.

Zgodnie z przepisami art. 47c ust. 1, w związku z art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1793, z późn. zm.), zwaną dalej ustawą o świadczeniach, świadczeniobiorcy, którzy posiadają tytuł „Zasłużonego Honorowego Dawcy Krwi” lub „Zasłużonego Dawcy Przeszczepu” i przedstawiają legitymację „Zasłużonego Honorowego Dawcy Krwi” lub „Zasłużonego Dawcy Przeszczepu”, mają prawo do korzystania poza kolejnością ze świadczeń opieki zdrowotnej oraz z usług farmaceutycznych udzielanych w aptekach.

Uprawnienie związane z uprzywilejowanym korzystaniem ze świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju świadczeń opieki zdrowotnej w szpitalach i świadczeń specjalistycznych w ambulatoryjnej opiece zdrowotnej oznacza, że świadczeniodawca udziela tych świadczeń poza kolejnością przyjęć wynikającą z prowadzonej przez niego listy oczekujących. Świadczeniodawca udziela świadczeń opieki zdrowotnej w dniu zgłoszenia. W przypadku, gdy udzielenie świadczenia nie jest możliwe w dniu zgłoszenia, świadczeniodawca wyznacza inny termin poza kolejnością przyjęć wynikającą z prowadzonej przez niego listy oczekujących. Zgodnie z przepisami art. 47c ust. 4 ustawy o świadczeniach, świadczenie z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej nie może być udzielone w terminie późniejszym, niż w ciągu 7 dni roboczych od dnia zgłoszenia.

Ponadto, w miejscach rejestracji pacjentów do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej, w miejscach udzielania świadczeń podstawowej opieki zdrowotnej oraz w aptekach, odpowiednio świadczeniodawca albo kierownik apteki uwidacznia pisemną informację o ww. uprawnieniach.

W odniesieniu do świadczeń lecznictwa uzdrowiskowego, zgodnie z przepisami aktu wykonawczego do ustawy, jakim jest rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie kierowania na leczenie uzdrowiskowe albo rehabilitację uzdrowiskową (Dz. U. poz. 835), ustawodawca postanowił, iż zalecaną częstotliwością korzystania z sanatoryjnego leczenia uzdrowiskowego dla dorosłych jest korzystanie z powyższego nie częściej, niż raz na 18 miesięcy. Tym samym wprowadzono tzw. „minimalną częstotliwość” korzystania z leczenia w zakresie sanatoryjnego leczenia uzdrowiskowego. Niezbędnym do realizacji prawa korzystania poza kolejnością z ww. świadczeń opieki zdrowotnej jest okazanie, podczas złożenia skierowania na leczenie uzdrowiskowe, niezbędnych dokumentów potwierdzających status Zasłużonego Honorowego Dawcy Krwi.

Respektując uprawnienia świadczeniobiorców oraz realizując ww. przepisy prawa, w przypadku złożenia pierwszego skierowania na leczenie uzdrowiskowe przez osobę uprawnioną, potwierdza się skierowanie niezwłocznie po uzyskaniu pozytywnej oceny celowości przez lekarza specjalistę w oddziale wojewódzkim Narodowego Funduszu

Zdrowia (dalej NFZ). W przypadku złożenia kolejnego skierowania, osoby uprawnione, zgodnie z przepisami prawa, zachowują pierwszeństwo w kolejce oczekujących na powyższe świadczenie, lecz w odniesieniu do formy leczenia, jaką jest świadczenie uzdrowiskowe leczenie sanatoryjne dorosłych, po upływie 18 miesięcy od dnia zakończenia poprzedniego leczenia uzdrowiskowego. Korzystanie ze świadczeń lecznictwa uzdrowiskowego poza kolejnością rozumiane jest zatem jako pierwszy wolny termin dla leczenia sanatoryjnego bezpośrednio po okresie 18 miesięcy od daty zakończenia ostatniego leczenia uzdrowiskowego, bez względu na liczbę osób oczekujących i termin oczekiwania.

W odniesieniu do świadczeń udzielanych w szpitalnym oddziale ratunkowym, izbie przyjęć, nocnej i świątecznej opiece zdrowotnej, są to świadczenia udzielane, z uwagi na stan zdrowia pacjenta, na chwilę zgłoszenia.

W razie doniesień o nierespektowaniu powyższych uprawnień, oddziały wojewódzkie NFZ mają obowiązek wysłania pouczenia do świadczeniodawców, a w przypadku powtarzających się skarg na świadczeniodawcę mogą zdecydować o kontroli u ww. świadczeniodawcy. Podkreślić należy, iż zgodnie z danymi przedstawionymi przez NFZ, zarówno w Centrali NFZ, jak i w oddziałach, skargi związane z respektowaniem ww. uprawnień zdarzają się incydentalnie. W ostatnich dwóch latach do Centrali NFZ wpłynęła jedna skarga dotycząca ww. kwestii.

Jednocześnie zauważyć należy, iż Ministerstwo Zdrowia podjęło działania mające na celu rozpoczęcie procesu legislacyjnego dotyczącego opracowania projektu nowej ustawy o krwiodawstwie i **krwiolecznictwie**. **Rzeczony projekt, w trakcie prac legislacyjnych**, przekazany zostanie m.in. do konsultacji publicznych i opiniowania, w ramach których zostanie przekazany zainteresowanym podmiotom celem przedstawienia uwag i własnych propozycji unormowania regulacji objętych przedmiotową ustawą.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Katarzyna Głowala

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego zgłosił się pan J. J., zam. (...), informując mnie, że 28 czerwca 2016 r. skierował do organów ścigania w Katowicach zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa przez sędziego Sądu Rejonowego (...) w (...), pana A.O., oraz kilka innych osób. Rzecz dotyczy, jak twierdzi, korupcji, oszustwa i przekroczenia uprawnień.

Jego doniesienie trafiło do Prokuratury Rejonowej w Jaworznie, która w dniu 25 listopada 2016 r. odmówiła wszczęcia śledztwa. Po złożeniu przez niego zażalenia na tę decyzję Sąd Rejonowy Katowice-Zachód w Katowicach uchylił decyzję Prokuratury Rejonowej w Jaworznie i nakazał wszczęcie śledztwa (postanowienie z dnia 3 lutego 2017 r. sygn. akt: III Kp 1279/16).

Prokuratura Rejonowa w Jaworznie wszczęła w tej sprawie śledztwo (PR I Ds. 134.2017.S). Po wykonaniu kilku czynności – przesłuchaniu wskazanych przez sąd świadków – 30 maja 2017 r. śledztwo to umorzono wobec braku znamion czynu zabronionego. Nie zgadzając się z tą decyzją, pan J. sporządził zażalenie do sądu, które dopiero będzie rozpoznawane.

Jak zauważyłem, pan J. J. obawia się, że śledztwo będzie, podobnie jak dotąd, prowadzone nierzetelnie. Jego wiedza o powiązaniach sędziego O. na terenie Katowic i innych śląskich miast skłania go do uzasadnionych przypuszczeń, iż może on wpływać na bieg sprawy w sposób pozaprocesowy.

Szanowny Panie Ministrze, uprzejmie proszę o zainteresowanie tym odpowiednich służb w Ministerstwie Sprawiedliwości, tak aby wyjaśniły one tę sprawę.

Z poważaniem
Czesław Ryszka

**Stanowisko
DYREKTORA
BIURA MINISTRA**

Warszawa, 30 czerwca 2017 r.

Pan
Przemysław Funiok
Dyrektor Biura Prezydialnego
Prokuratura Krajowa

Szanowny Panie Dyrektorze,

w załączeniu przekazuję według właściwości pismo Wicemarszałek Senatu RP, Pani Marii Koc, z dnia 28 czerwca 2017 r. nr BPS/043-43-1111/17, przesyłające tekst oświadczenia złożonego przez senatora Czesława Ryszkę podczas 43. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 czerwca 2017 r.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi Marszałkowi Senatu RP w terminie do dnia 31 lipca 2017 r. oraz skierowanie kopii odpowiedzi do Departamentu Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Z poważaniem

Marek Łukaszewicz

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 28.07.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Czesława Ryszkę na 43. posiedzeniu Senatu w dniu 22 czerwca 2017 roku *dotyczące prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Jaworznie postępowania o sygnaturze akt PR 1 Ds. 134.2017.S*, działając na podstawie art. 12 §1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2016 r. poz. 77 z późn. zm.), uprzejmie informuję, iż pierwotnie Prokuratura Rejonowa w Jaworznie, pod sygnaturą akt PR 1 Ds. 681.2016, prowadziła czynności sprawdzające w związku z zawiadomieniem J.J., które zostało zakończone wydaniem w dniu 24 listopada 2016 roku postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie przekroczenia uprawnień przez funkcjonariusza publicznego sędziego Sądu Rejonowego w Katowicach, polegającego na przyjęciu korzyści majątkowej za pośredniczenie w podjęciu bezprawnych czynności przez notariusza i nakłanianie J.J. do zawarcia niekorzystnej umowy notarialnej sprzedaży nieruchomości położonej w P., za dwukrotnie zawyżoną cenę sprzedaży, czym działał na szkodę interesu prywatnego pokrzywdzonego J.J., tj. o przestępstwo z art. 231 §1 kk i art. 228 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk.

Wskutek złożonego przez pokrzywdzonego zażalenia, Sąd Rejonowy Katowice-Zachód w Katowicach, orzeczeniem z dnia 3 lutego 2017 roku o sygnaturze akt III Kp 1279/16/1/W, uchylił zaskarżone postanowienie, polecając jednocześnie przeprowadzenie postępowania pod kątem zaistnienia przestępstwa z art. 286 §1 kk.

W dniu 10 marca 2017 roku zostało wszczęte śledztwo o sygnaturze akt PR 1 Ds. 134.2017, które postanowieniem z dnia 30 maja 2017 roku zostało umorzone w sprawie pomocnictwa do doprowadzenia w dniu 20 lipca 2006 roku J.J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w postaci nieruchomości położonej w P., poprzez wprowadzenie w błąd i skłonienie do zawarcia niekorzystnej umowy notarialnej kupna – sprzedaży tej nieruchomości za dwukrotnie zawyżoną cenę, tj. kwotę 600 000 zł w celu umożliwienia innym osobom, tj. kontrahentom, przedłożenia nierzetelnej umowy w banku w celu uzyskania kredytu bankowego, czym działało na szkodę J.J. oraz Banku PKO BP Oddział w Sosnowcu, tj. o czyn z art. 18 §3 kk w zw. z art. 286 §1 kk w zw. z art. 294 §1 kk i art. 297 §1 kk – wobec braku znamion czynu zabronionego.

Podstawą podjętej w sprawie decyzji był fakt ustalenia, iż zgodnie z treścią zawartej pomiędzy stronami umowy, J.J. potwierdził otrzymanie od kupujących kwoty 240 000 zł. Natomiast zgodnie z §5 przedmiotowej umowy, kupujący zobowiązali się do zapłaty pozostałej części kwoty w wysokości 360 000 zł w terminie do dnia 22 lipca 2006 roku. Na zakup przedmiotowej nieruchomości kupującym został udzielony kredyt przez Bank PKO BP, co skutkowało tym, iż reszta ceny wynikającej z zawartej umowy została przelana na konto pokrzywdzonego bezpośrednio przez bank.

Na wydane postanowienie pokrzywdzony złożył zażalenie, które początkowo nie zostało uwzględnione przez prokuratora, dlatego też zażalenie zostało przekazane do właściwego sądu, celem jego rozpoznania.

Wskutek przeprowadzonej ponownej analizy treści zażalenia, dokonanej przed jego rozpoznaniem przez sąd, postanowieniem z dnia 25 lipca 2017 roku, prokurator uwzględnił zażalenie pokrzywdzonego i podjął do dalszego prowadzenia śledztwa w niniejszej sprawie – wobec uznania części argumentów skarżącego – za zasadne.

Z poważaniem

ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO
Krzysztof Sierak

Oświadczenie senator Janiny Sagatowskiej

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

Zwracają się do mnie środowiska osób niepełnosprawnych i ich opiekunów, które to osoby pobierają świadczenia emerytalno-rentowe i w związku z tym pozbawione są prawa, według obecnie obowiązującego stanu prawnego, do świadczenia pielęgnacyjnego. Te osoby mają najczęściej bardzo, bardzo niskie świadczenia emerytalno-rentowe. Pozbawienie ich w obowiązującym prawie świadczenia pielęgnacyjnego, w sytuacji kiedy podejmują tak duży wysiłek opiekowania się niepełnosprawnymi osobami, wychowywania ich, zmusza je do nadludzkich prawie wysiłków, do tego, aby utrzymać, rehabilitować, wozić, dowozić do lekarzy. Nie będę mówić, jaki to jest wielki trud i wysiłek, wszystkim dobrze znany, także w rządzie, w którym jest Pani ministrem.

Wiem także, że w przeszłości toczyły się już prace i były przygotowywane projekty uwzględniające ważny postulat, aby była możliwość przyznawania świadczenia pielęgnacyjnego osobom otrzymującym świadczenia emerytalno-rentowe. Jeden z projektów przewidywał, że takie osoby mogłyby otrzymywać zasiłek pielęgnacyjny w wysokości różnicy pomiędzy kwotą świadczenia pielęgnacyjnego a kwotą pobieranego świadczenia emerytalno-rentowego.

Chciałabym zapytać Panią Minister, czy na obecnym etapie trwają jakieś prace w Pani resorcie zmierzające do uregulowania wreszcie tej kwestii i zrealizowania oczekiwanych postulatów opiekunów osób niepełnosprawnych. Wnoszę w imieniu tych osób o podjęcie prac zmierzających do przyznania takim osobom prawa do świadczenia pielęgnacyjnego.

Janina Sagatowska

Odpowiedź

Warszawa, 26 lipca 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na wystąpienie z dnia 28 czerwca 2017 r., znak: BPS/043-43-1112/17, dotyczące oświadczenia złożonego przez senator Janinę Sagatowską podczas 43. posiedzenia Senatu RP w sprawie świadczeń dla opiekunów osób niepełnosprawnych, uprzejmie wyjaśniam.

Emerytury i renty z tytułu niezdolności do pracy są świadczeniami należnymi z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wymiar tych świadczeń jest ściśle związany z indywidualnym przebiegiem ubezpieczenia konkretnej osoby. Odzwierciedla wysokość wynagrodzeń uzyskiwanych w czasie zatrudnienia, od których istniał obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia społeczne oraz odpowiedni okres ich opłacania (staż pracy).

Ponieważ w pracowniczym systemie ubezpieczenia społecznego stopa procentowa składki emerytalnej jest jednakowa dla wszystkich ubezpieczonych, jednolite muszą być również dla wszystkich grup społeczno-zawodowych objętych zakresem tego ubezpieczenia uregulowania stosowane przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury i jej wysokości.

Generalną regułą systemu ubezpieczeń społecznych nie jest więc tworzenie uprawnień, które nie znajdują pokrycia w składce na ubezpieczenie emerytalne i rentowe. Przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887, z późn. zm.) gwarantują jednak minimalną wysokość emerytur osobom pobierającym w okresie ubezpieczenia niskie wynagrodzenie. Jeśli wysokość ustalonej emerytury jest niższa od kwoty świadczenia minimalnego, ulega ona podwyższeniu z urzędu do wysokości kwoty najniższej emerytury, która po waloryzacji dokonanej od dnia 1 marca 2017 r. wynosi 1000 zł brutto.

Tym samym emerytury EWK, wypłacane rodzicom w związku ze sprawowaniem opieki nad dzieckiem niepełnosprawnym, także uległy podwyższeniu.

Natomiast warunki nabywania prawa do świadczeń rodzinnych, w tym świadczenia pielęgnacyjnego oraz zasady ustalania, przyznawania i wypłacania tych świadczeń regulują przepisy ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (t.j.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1518, z późn. zm.).

Świadczeniem opiekuńczym, o które mogą ubiegać się rodzice sprawujący opiekę nad niepełnosprawnym dzieckiem jest świadczenie pielęgnacyjne.

Jednak osobie/rodzicowi, który ma ustalone prawo do świadczenia emerytalno-rentowego, w obecnym stanie prawnym, nie przysługuje prawo do świadczenia pielęgnacyjnego, co zostało wskazane w art. 17 ust. 5 pkt 1 lit. a ww. ustawy, który stanowi, że świadczenie pielęgnacyjne nie przysługuje, jeżeli osoba sprawująca opiekę ma ustalone prawo do emerytury, renty, renty rodzinnej z tytułu śmierci małżonka przyznanej w przypadku zbiegu prawa do renty rodzinnej i innego świadczenia emerytalno-rentowego, renty socjalnej, zasiłku stałego, nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, zasiłku przedemerytalnego lub świadczenia przedemerytalnego świadczenia kompensacyjnego, zasiłku przedemerytalnego lub świadczenia przedemerytalnego – pouczenie o powyższej treści zamieszczone jest we wzorze wniosku o przyznanie świadczenia pielęgnacyjnego, który wypełnia i podpisuje osoba ubiegająca się o to świadczenie.

Zatem, w obecnym stanie prawnym, rodzicowi sprawującemu opiekę nad niepełnosprawnym dzieckiem, który ma ustalone prawo do własnej emerytury, świadczenie pielęgnacyjne nie przysługuje, zaś jednoczesne pobieranie świadczenia pielęgnacyjnego i emerytury, oznacza, że świadczenie pielęgnacyjne jest świadczeniem nienależnie pobranym i podlega zwrotowi wraz z odsetkami.

Obowiązujące przepisy nie przewidują możliwości rezygnacji z przyznanego świadczenia w postaci emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy, renty rodzinnej, świadczenia przedemerytalnego (zawieszenie/wstrzymanie wypłaty ww. świadczeń na wniosek strony, nie oznacza, że rencista bądź emeryt staje się osobą, która nie ma ustalonego prawa do tych świadczeń).

Ponadto uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej prowadzone są obecnie analizy możliwych do wprowadzenia zmian w systemie wsparcia osób niepełnosprawnych, ich rodzin oraz opiekunów osób niepełnosprawnych. W toku prowadzonych przez Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej prac, analizowane są wszystkie postulaty i propozycje rozwiązań, w tym również zgłaszane przez środowiska skupiające osoby niepełnosprawne oraz opiekunów osób niepełnosprawnych w zakresie należącym do ministerstwa, w tym także postulat braku prawa do świadczenia pielęgnacyjnego opiekunów mających ustalone prawo do własnego świadczenia emerytalno-rentowego, które jest niższe od kwoty świadczenia pielęgnacyjnego.

Postulaty środowiska osób niepełnosprawnych i ich opiekunów, a także kwestia niezrealizowanego przez rząd poprzedniej kadencji wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 października 2014 r. sygn. akt K 38/13, są przedmiotem przede wszystkim prac międzyresortowego Zespołu do spraw Opracowania Rozwiązań w zakresie Poprawy Sytuacji Osób Niepełnosprawnych i Członków ich Rodzin, który został powołany przez Panią Premier Beatę Szydło zarządzeniem Prezesa Rady Ministrów nr 89 z dnia 29 sierpnia 2016 r.

W skład zespołu, obok przedstawicieli Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, weszli również m.in. przedstawiciele resortów zdrowia, edukacji i finansów.

Do zadań Zespołu należy opracowanie:

- 1) analizy aktualnej sytuacji osób niepełnosprawnych i członków ich rodzin ze szczególnym uwzględnieniem dostępu do edukacji, kultury, zatrudnienia oraz świadczeń zdrowotnych;
- 2) kompleksowych rozwiązań w zakresie poprawy sytuacji osób niepełnosprawnych i członków ich rodzin z uwzględnieniem postanowień Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 13 grudnia 2006 r. (Dz. U. z 2012 r. poz. 1169);
- 3) propozycji rozwiązań legislacyjnych i systemowych mających na celu poprawę sytuacji osób niepełnosprawnych i członków ich rodzin.

Niemniej, wskazanie zakresu ewentualnych zmian i rozwiązań systemowych nie jest możliwe na tym etapie ww. prac.

Ponadto, obok powyższych prac, wprowadzono szereg, wskazanych poniżej rozwiązań, mających na celu zwiększenie wsparcia osób niepełnosprawnych i ich rodzin.

Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej przygotowało projekt nowelizacji ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz ustawy o świadczeniach przedemerytalnych wprowadzającej możliwość nabycia prawa do zasiłku dla bezrobotnych lub świadczenia przedemerytalnego przez byłych opiekunów osób niepełnosprawnych, którzy utracili prawo do świadczenia pielęgnacyjnego, specjalnego zasiłku opiekuńczego lub zasiłku dla opiekuna z powodu śmierci osoby niepełnosprawnej, nad którą opieka była sprawowana.

Wprowadzająca powyższe ustawa z dnia 6 października 2016 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz ustawy o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1940), weszła w życie 1 stycznia 2017 r.

Ponadto, istotnym działaniem zwiększającym wsparcie materialne dla osób niepełnosprawnych i ich rodzin jest znaczne podwyższenie następujących świadczeń:

- świadczenie pielęgnacyjne – od 1 stycznia 2017 r., w wyniku zastosowania po raz pierwszy waloryzacji świadczenia pielęgnacyjnego o wskaźnik wzrostu płacy minimalnej, jego wysokość wzrosła o 106 zł do kwoty 1406 zł,
- minimalna emerytura – od 1 marca 2017 r. waloryzacja emerytur i rent, spowodowała wzrost najniższej emerytury o 117,44 zł, co oznacza, że minimalna emerytura wynosi 1000 zł,
- renta socjalna – od 1 marca 2017 r. wzrosła także renta socjalna o 98,65 zł, do 840 zł.

Ponadto, z dniem 1 stycznia 2017 r. weszła w życie ustawa z dnia 20 maja 2016 r. o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz ustawy o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów (Dz. U. z 2016 r. poz. 972), która realizuje wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 listopada 2014 r. sygn. akt SK 7/11.

Dzięki zmianom wprowadzonym ww. ustawą, w rodzinach, w których wychowywana jest więcej niż jedna osoba niepełnosprawna, więcej niż jeden opiekun będzie mógł pobierać świadczenie opiekuńcze z tytułu opieki nad osobą niepełnosprawną. W szczególności, jeśli w jednej rodzinie jest np. dwoje dzieci niepełnosprawnych, każdy z rodziców będzie mógł otrzymywać świadczenie pielęgnacyjne z tytułu zakończenia aktywności zawodowej spowodowanego koniecznością sprawowania opieki nad niepełnosprawnym dzieckiem.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up. Marcin Zieleniecki
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra nauki i szkolnictwa wyższego
Jarosława Gowina

Szanowny Panie Premierze!

Środowiska naukowe zwróciły moją uwagę na rządowy projekt ustawy, który pojawił się w Sejmie i dotyczy Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej. Z wielu opinii, jakie docierają do mojego biura senatorskiego, wynika, iż projekt zmian na tym polu jest przez naukowców pożądanym, jednak pewne przyjęte w projekcie rozwiązania szczegółowe wprawiają naukowców żywo zainteresowanych tym tematem w zakłopotanie i rodzą wątpliwość, jeśli chodzi o jakość merytorycznych zmian.

Jednym z zapisów, który budzi niezrozumienie wśród pracowników Polskiej Akademii Nauk, jest ten mówiący o upowszechnianiu przez agencję języka polskiego poza granicami państwa polskiego i finansowaniu wyjazdów lektorów języka polskiego na uczelnie zagraniczne. Jak podkreślają naukowcy, lektorzy języka polskiego, którzy zostają delegowani do pracy przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego, bardzo często skarżą się na warunki pracy, w jakich muszą przebywać, i brak wsparcia ze strony MNiSW. Jak dotąd bowiem podstawą delegowania lektorów jest stypendium, które wyklucza możliwość odprowadzania składek emerytalnych, a okres delegowania nie wlicza się do stażu pracy w Polsce.

Szanowny Panie Ministrze, jak czytamy w art. 2 ust. 3 pkt 2 przedmiotowego projektu ustawy, wyśłanie na zagraniczny staż naukowy polskiego naukowca ma odbywać się na podstawie ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym. W praktyce oznacza to, iż udział w takiej wymianie naukowej nie może dotyczyć polskich naukowców zatrudnionych w jednostkach, które nie podlegają ministrowi nauki i szkolnictwa wyższego, jak na przykład PAN czy instytucje badawcze. Jak podkreślają zainteresowani przedmiotowym projektem, proponowana ustawa nic nie zmienia w tym zakresie. Z art. 2 ust. 3 pkt 3 projektu ustawy o Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej wynika, że agencja przejmuje prace i zadania Biura Uznawalności Wykształcenia i Wymiany Międzynarodowej.

Najpoważniejsze ze wszystkich wymienionych zastrzeżeń budzi wśród zainteresowanych art. 23 ust. 1 mówiący o kryterium przyznania przez agencję stypendium uczestnikom wymiany naukowej. Zaniepokojenie budzi umieszczenie w zapisie spójnika „lub”, co oznacza, że w postępowaniu dotyczącym oceny merytorycznej komisja uwzględniac będzie tylko jedno wybrane kryterium. Naukowcy obawiają się niespójności, zwłaszcza przy ocenie merytorycznej dorobku kandydata do kreślonego stypendium wyjazdowego. W wyniku zmian dla doktorantów ma obowiązywać kryterium naukowe lub plany naukowe, co, jak podkreślają, podniesie na pewno liczbę kandydatów do stypendium, ale nie podniesie wymogów merytorycznych.

Uprzejmie proszę Pana Premiera o zajęcie stanowiska w tej sprawie oraz o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy kierowany przez Pana resort planuje kompleksowe wsparcie dla lektorów nauczających obecnie w krajach byłego ZSRR, gdzie przebywa około połowy ogółu lektorów delegowanych do pracy przez MNiSW? Proszę o przedstawienie propozycji, które w sposób wyraźny poprawią ich sytuację.

2. Czy w związku z przejęciem przez agencję Biura Uznawalności Wykształcenia i Wymiany Międzynarodowej kierowany przez Pana resort planuje zmienić wysokość oferowanych dla uczestników wymiany naukowej stypendiów, tak aby były one wyższe niż obecnie przyznawane?

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

Odpowiedź

Warszawa, 7 lipca 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem senatora Waldemara Sługockiego, złożonym podczas 43. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 czerwca 2017 r. w sprawie Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej, przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Odnosząc się do uwag dotyczących prawnych i materialnych warunków, na jakich kierowani są lektorzy języka polskiego – specjaliści w dziedzinie języka i literatury polskiej pragnę poinformować, że warunki kierowania zostały określone w *rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 12 października 2008 r. w sprawie warunków kierowania osób za granicę w celach naukowych, dydaktycznych i szkoleniowych oraz szczególnych uprawnień tych osób (Dz. U. Nr 190, poz. 1405)*. Wyjazd lektora do pracy w zagranicznym ośrodku akademickim odbywa się na podstawie skierowania oraz umowy zawartej między Ministerstwem a osobą wyjeżdżającą. Jest ona podstawą do wypłaty świadczenia w formie comiesięcznego ryczału, a ponadto zwrotu kosztów podróży do miejsca prowadzenia zajęć dydaktycznych i z powrotem (raz w ciągu roku akademickiego), zwrotu opłat wizowych lub opłat związanych z legalizacją pobytu za granicą oraz zwrotu kosztów zakupu polisy ubezpieczeniowej NNW w okresie skierowania, zgodnie z ww. rozporządzeniem. Co do zasady, lektorzy są zatrudnieni przez zagraniczną uczelnię i otrzymują z tego tytułu wynagrodzenie (poza kilkoma wyjątkowymi sytuacjami). Ponadto, w większości przypadków lektorzy uzyskują także od zatrudniających je ośrodków akademickich inne świadczenia, np. ponad 3/5 lektorów otrzymuje nieodpłatnie lub częściowo odpłatne zakwaterowanie, względnie dopłaty do wynajęcia mieszkania.

Obowiązujące przepisy nie przewidują odprowadzania przez Ministerstwo składek emerytalnych za kierowanych lektorów. Jednakże, zainteresowane osoby mogą skorzystać z dobrowolnego ubezpieczenia społecznego.

Odnosząc się do uwagi dotyczącej wysyłania naukowców na zagraniczny staż naukowy, podkreślić należy, że zgodnie z przepisami ww. rozporządzenia, osoby mające stałe miejsce zamieszkania na terytorium RP mogą być kierowane za granicę m.in. w celach szkoleniowych (a zatem i odbycia stażu naukowego) przez jednostki organizacyjne należące do sektora finansów publicznych oraz jednostki prowadzące kształcenie lub badania naukowe. Również, art. 18 procedowanej obecnie w **Sejmie ustawy o Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej** – wśród potencjalnych beneficjentów programów ustanawianych przez Dyrektora Agencji *expressis verbis* wymienia m.in. doktorantów, a także pracowników uczelni lub pracowników jednostek naukowych.

Odnosząc się z kolei do zastrzeżeń dotyczących kryteriów merytorycznej oceny wniosków o udział w programie (art. 23), podkreślić należy, że obecne brzmienie przepisu nie oznacza, że ocena będzie dokonywana wyłącznie w oparciu o jedno z kryteriów. Szczegółowe warunki programu (w tym sposób i zasady oceny wniosków) będą każdorazowo określone w regulaminie i – będą ustalane w **sposób zapewniający efektywną realizację celów programu**, a zastosowanie spójnika „lub” w **art. 23 miało zapewnić możliwość bardziej elastycznego kreowania wymagań**.

Odpowiadając natomiast na pytania zawarte w końcowej części oświadczenia, informuję, że aktywność lektorów skierowanych do pracy z państwami byłego ZSRR jest przedmiotem stałego zainteresowania zarówno Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, jak i całego Rządu. Wyrazem działań mających na celu poprawę efektywności działań w tym zakresie jest m.in. utworzenie Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej koncentrującej w jednym ośrodku działania realizowane do tej pory przez kilka jednostek organizacyjnych resortu.

W przypadku pytania dotyczącego wysokości stypendiów, pragnę zwrócić uwagę, że z treści oświadczenia nie sposób jednoznacznie ustalić, czy intencją Pana Senatora były wszystkie stypendia, czy tylko niektóre. Niemniej jednak, pozwolę sobie wyrazić przekonanie, iż skoordynowanie działań resortu w jednym ośrodku pozwoli – w miarę posiadanych środków budżetowych – zaoferować poszczególnym kategoriom beneficjentów adekwatne środki finansowe.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Sekretarz Stanu
Aleksander Bobko

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do minister cyfryzacji Anny Streżyńskiej

Szanowna Pani Minister!

Dyrektywa INSPIRE (dyrektywa 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 14 marca 2007 r.) uchwalona została w celu utworzenia infrastruktury informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej, a co za tym idzie poprawy przepływu informacji. Realizacja tych celów wymaga jednak zaangażowania ze strony wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej, dlatego wszystkie one zostały zobowiązane do utworzenia na swoim terytorium infrastruktury informacji przestrzennej. Systemy te zaprojektowane miały zostać tak, aby możliwe było połączenie danych przestrzennych pochodzących ze wszystkich państw członkowskich – umożliwiłoby to swobodną współpracę i integrację krajów na poziomie szczebla organów publicznych. Warto zaznaczyć, że Polska dostała opracowane przez unijnych ekspertów rozwiązanie, które powinno przynieść naszemu krajowi poprawę efektywności zarządzania oraz wymierne efekty ekonomiczne.

W dniu 23 listopada 2017 r. (tj. za 5 miesięcy) mija termin pełnego udostępnienia 9 tematów dyrektywy INSPIRE (systemy odniesienia za pomocą współrzędnych, systemy siatek georeferencyjnych, nazwy geograficzne, jednostki administracyjne, adresy, działki katastralne, sieci transportowe, hydrografia i obszary chronione) zawartych w załączniku nr 1. Poza tematem pierwszym i drugim reszta nie została wypełniona przez nasz kraj wcale lub w znacznej większości.

Korzyści, jakie przynieść może zrealizowanie celu wyznaczonego przez dyrektywę INSPIRE, są niepodważalne: utworzona, wdrożona i eksploatowana infrastruktura informacji przestrzennej będzie źródłem spójnej informacji, która wpłynie na efektywność i skuteczność w podejmowaniu decyzji zarówno na szczeblu lokalnym i regionalnym, jak i na szczeblu krajowym. Skutkiem takich działań może być wzrost PKB o nawet 1% rocznie.

Z wyliczeń podanych przez wiceministra Karola Okońskiego wynika, że na budowę krajowej infrastruktury informacji przestrzennej nasze państwo wydało już 3 mld zł, choć w momencie prac nad ustawą o infrastrukturze informacji przestrzennej z 2010 r. zakładano koszty w wysokości 650 mln zł.

Szanowna Pani Minister, uprzejmie proszę o ustosunkowanie się do powyższych argumentów oraz o odpowiedź na pytania:

1. Czy kierowany przez Panią resort oraz powołana w jego ramach Rada Infrastruktury Informacji Przestrzennej są w stanie zrealizować postanowienia dekretu INSPIRE w wyznaczonym terminie?

2. Jak wytłumaczyć można tak ogromną różnicę między kwotą planowaną a wydaną na wdrożenie infrastruktury informacji przestrzennej?

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

Odpowiedź

Warszawa, 27 lipca 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

Dyrektywa 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 marca 2007 r.¹ uchwalona została w celu stworzenia podstaw infrastrukturalnych do pozyskiwania, przetwarzania i udostępniania informacji przestrzennej w poszczególnych państwach członkowskich oraz we Wspólnocie Europejskiej. W Polsce dyrektywę 2007/2/WE zaimplementowano w roku 2010 przez uchwalenie ustawy o *infrastrukturze informacji przestrzennej*². Ustawa określiła zasady tworzenia oraz użytkowania infrastruktury informacji przestrzennej, które dotyczą:

- 1) danych przestrzennych i metadanych infrastruktury informacji przestrzennej,
- 2) usług danych przestrzennych,
- 3) interoperacyjności zbiorów danych przestrzennych i usług danych przestrzennych,
- 4) wspólnego korzystania z danych przestrzennych,
- 5) współdziałania i koordynacji w zakresie infrastruktury informacji przestrzennej.

Ustawa o infrastrukturze informacji przestrzennej w załączniku definiuje trzy grupy danych tematycznych (rozdziały 1–3), przekładające się na 34 tematy danych przestrzennych³. Określa też organy administracji właściwe w powyższych sprawach – za realizację 9. tematów danych przestrzennych z pierwszej grupy tematycznej (rozdział 1), o których mówi Pan Senator w swoim piśmie, odpowiedzialne są następujące podmioty:

1. Główny Geodeta Kraju, w zakresie tematów danych przestrzennych, o których mowa w rozdziale 1. pkt 1–7 załącznika do ustawy,
2. minister właściwy do spraw gospodarki morskiej, w zakresie tematów danych przestrzennych, o których mowa w rozdziale 1. pkt 8 załącznika do ustawy, w części dotyczącej morskich wód wewnętrznych i morza terytorialnego Rzeczypospolitej Polskiej,
3. Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, w zakresie tematu danych przestrzennych, o którym mowa w rozdziale 1. pkt 8 załącznika do ustawy, w części dotyczącej elementów hydrograficznych wraz z podjednostkami hydrograficznymi i regionami wodnymi, z wyłączeniem morskich wód wewnętrznych i morza terytorialnego Rzeczypospolitej Polskiej,
4. minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, w zakresie tematu danych przestrzennych, o którym mowa w rozdziale 1. pkt 9 załącznika do ustawy, w części dotyczącej zabytków nieruchomych w rozumieniu ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o *ochronie zabytków i opiece nad zabytkami*,
5. minister właściwy do spraw środowiska, w zakresie tematów danych przestrzennych, o których mowa w rozdziale 1. pkt 9 załącznika do ustawy, w części dotyczącej obszarów chronionych.

Organy administracji (organy wiodące) prowadzące rejestry publiczne, które zawierają zbiory związane z wymienionymi w załączniku do ustawy tematami:

1. tworzą, aktualizują i udostępniają zbiory danych i metadanych infrastruktury informacji przestrzennej,

¹ Dyrektywa 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 marca 2007 r. *ustanawiająca infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej* (Dz. U. UE L z dnia 25 kwietnia 2007 r.) (INSPIRE).

² Ustawa z dnia 4 marca 2010 r. o *infrastrukturze informacji przestrzennej* (t.j.: Dz. U. z 2017 r. poz. 1382).

³ 9 tematów w rozdziale 1., 4 tematy w rozdziale 2. i 21 tematów w rozdziale 3.

2. wprowadzają, w zakresie swojej właściwości, rozwiązania techniczne zapewniające interoperacyjność zbiorów i usług danych przestrzennych oraz harmonizację tych zbiorów,
3. tworzą i obsługują, w zakresie swojej właściwości, sieć usług dotyczących zbiorów i usług danych przestrzennych.

W związku z przedstawionym stanem prawnym Minister Cyfryzacji zwrócił się do wskazanych organów wiodących odpowiedzialnych za tematy danych przestrzennych z pierwszej grupy tematycznej z prośbą o:

- przekazanie informacji czy w terminie do 23 listopada 2017 r. zostaną wdrożone zapisy art. 7 §3 dyrektywy 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 marca 2007 r. ustanawiającej infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej (INSPIRE) w zakresie poszczególnych tematów z rozdziału 1. załącznika do ustawy,
- podanie szczegółowych przyczyn niedotrzymania terminu, o którym mowa w dyrektywie 2007/2/WE,
- podanie dotychczasowych łącznych kosztów implementacji dyrektywy 2007/2/WE przez poszczególne organy wiodące. Uzyskane z poszczególnych urzędów informacje przekazuję w poniższej tabeli:

Temat danych przestrzennych	Organ wiodący	Deklaracja w zakresie dotrzymania terminu 23 listopada 2017 r. ⁴	Przyczyny niedotrzymania terminu 23 listopada 2017 r. ¹	Dotychczasowe łączne koszty implementacji dyrektywy 2007/2/WE ¹
systemy odniesienia za pomocą współrzędnych	Główny Geodeta Kraju	Trwają obecnie prace nad tworzeniem usług przeglądania dla zharmonizowanych zbiorów. Główny Urząd Geodezji i Kartografii dołoży wszelkich starań, aby termin został dotrzymany.	-	8 231 391,33 zł Obecne koszty utrzymania 274 000 zł/rok
systemy siatek georeferencyjnych				
nazwy geograficzne				
jednostki administracyjne				
adresy				
działki ewidencyjne				
sieci transportowe				
hydrografia	Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej	Wdrożenie bez opóźnień	-	34 932 zł ⁵
	Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej	Zagrożenie niedotrzymania terminu	Opóźnienia w realizacji projektu „Informatyczny System Ochrony Kraju przed nadzwyczajnymi zagrożeniami” (ISOK) ⁶	45 722 475,85 zł
obszary chronione	Minister właściwy do spraw środowiska	Wdrożenie bez opóźnień	-	ok. 60 000 zł/rok [ok. 360 000 zł w latach 2011-2016]
	Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego	Wdrożenie bez opóźnień	-	31 440 000 zł

⁴ Deklaracje przygotowane na podstawie informacji przesłanych przez organy wiodące.

⁵ Koszt opracowania Studium Wykonalności – wydatek kwalifikowany w ramach PO PC. W przypadku uzyskania dofinansowania, zostanie on ujęty jako wydatek w ramach projektu pt. „System Informacji Przestrzennej Administracji Morskiej” (SIPAM).

⁶ Umowa z Wykonawcą Systemu ISOK (spółką Qumak) została zerwana w 2016 r.

Analiza danych zawartych w ww. tabeli pozwala stwierdzić, iż termin 23 listopada 2017 r. może zostać niedotrzymany w przypadku tematu danych przestrzennych „hydrografia” realizowanego przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej. Niedotrzymanie terminu wynika z opóźnień w realizacji projektu „Informatyczny System Ochrony Kraju przed nadzwyczajnymi zagrożeniami” (ISOK). Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej informuje, iż umowa z Wykonawcą Systemu ISOK (spółką Gumak) została zerwana w 2016 r. Obecnie toczy się postępowanie przetargowe na *Wdrożenie produkcyjne systemu ISOK*. Ponadto, niezależnie od postępowania przetargowego prowadzone są rozmowy ugodowe ze spółką Gumak. Aktualnie trwa wymiana stanowisk stron sporu nt. warunków ewentualnej ugody. Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej jest w tej sytuacji gotowy samodzielnie przeprowadzić proces harmonizacji danych hydrograficznych, wykorzystując do tego celu elementy Mapy Podziału Hydrograficznego Polski w skali 1:10 000.

Należy również zauważyć, iż w Głównym Urzędzie Geodezji i Kartografii trwają obecnie prace nad tworzeniem usług przeglądania dla zharmonizowanych zbiorów (tematy 3–7 z rozdziału 1.). Prezes Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii stwierdziła, iż cyt. *„Dołożymy wszelkich starań, aby termin listopadowy na wyznaczone zobowiązania został dotrzymany”*.

W roku 2010 założono, iż budowa infrastruktury informacji przestrzennej w Polsce będzie kosztowała 650 mln zł. Planowana kwota obejmowała 34 tematy danych przestrzennych i z założenia dotyczyła bezpośrednich kosztów implementacji dyrektywy 2007/2/WE. Wskazana suma 3 mld złotych to łączna kwota, która obejmuje środki finansowe wydatkowane bezpośrednio na realizację zadań związanych z budową infrastruktury informacji przestrzennej, ale jednocześnie na budowę systemów i baz danych, które były i są tworzone dla innych potrzeb. Przykładem może być Zintegrowany System Informacji o Nieruchomościach, który jest systemem realizującym temat 6 „działki ewidencyjne” z rozdziału 1. załącznika do ustawy o infrastrukturze informacji przestrzennej, a jednocześnie jest elementem polskiego systemu ewidencji gruntów i budynków. Dotychczasowe i planowane kwoty związane z budową Zintegrowanego Systemu Informacji o Nieruchomościach (lata 2010–2018) wyniosą około 225,5 mln zł¹, czyli około 35% z kwoty 650 mln zł wskazanej w 2010 r. System ten, w kontekście analizy wydatkowanych kwot, pełni kilka różnych funkcji związanych z infrastrukturą informacji przestrzennej (temat „działki ewidencyjne”) oraz innych, które są z nią powiązane (zapewnienie obywatelom dostępu do danych ewidencji gruntów i budynków). Wskazany model budowy baz i systemów dla kilku celów nie wyjaśnia wszystkich różnic w planowanych i faktycznych kosztach implementacji dyrektywy 2007/2/WE w Polsce. Wskazuje jedynie jeden z elementów, który wpływa na powstałe różnice.

Istotny w kontekście różnic jest również wzrost potrzeb informacyjnych polskiego społeczeństwa. W momencie planowania kosztów wdrożenia ustawy o infrastrukturze informacji przestrzennej potrzeby te były mniejsze niż obecnie. Uległy one zmianie (zwiększeniu) między innymi w związku z zaistniałym rozwojem technologicznym – pojawiły się technologie, które nie były znane w roku 2010. Jednocześnie nowe technologie przyczyniły się do zwiększonego zapotrzebowania na usługi, w tym usługi o wysokim poziomie dostępności oraz dojrzałości.

Procesy implementacji dyrektywy 2007/2/WE były i są realizowane w ramach dużych krajowych programów operacyjnych (np. Program Operacyjny Innowacyjna Gospodarka, Program Operacyjny Polska Cyfrowa) oraz w Regionalnych Programach Operacyjnych. Beneficjenci krajowych programów operacyjnych oraz polskie regiony wydatkują na cele związane z infrastrukturą informacji przestrzennej duże środki, które nie były znane w roku 2010 w momencie przygotowywania ustawy o infrastrukturze informacji przestrzennej.

Innych powodów różnic w planowanych i faktycznych kosztach budowy infrastruktury informacji w Polsce należy poszukiwać w mało efektywnym modelu wydatkowania

¹ Zintegrowany System Informacji o Nieruchomościach. Założenia vs realizacja. Wystąpienie Ministra Tomasza Żuchowskiego podczas posiedzenia Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego w dniu 19 lipca 2017 roku.

środków przewidzianych na ten cel oraz różnego rodzaju problemach z realizacją i opóźnieniach w realizacji dużych projektów. Nieoptymalne planowanie wydatków projektowych przyczyniło się do małej efektywności dużych projektów, a jednocześnie zwiększyło ogólną kwotę budowy infrastruktury informacji przestrzennej w Polsce. Jako przykład opóźnień realizacyjnych może posłużyć projekt „Informatyczny System Ochrony Kraju przed nadzwyczajnymi zagrożeniami” (ISOK), który pochłonął kwotę około 300 mln zł, a jego produktów nie udało się przekazać użytkownikom do chwili obecnej.

Wskazane argumenty nie wyczerpują katalogu rozbieżności, a są jedynie próbą wskazania powodów ich powstania. Należy jednocześnie zauważyć, iż są one przedmiotem troski Ministerstwa Cyfryzacji i Rady Infrastruktury Informacji Przestrzennej. W chwili obecnej trwają prace mające na celu zmianę ustawy o infrastrukturze informacji przestrzennej w kierunku wprowadzenia stosownego rejestru, który zapewniłby dostęp do pełnej, aktualnej i wiarygodnej informacji na temat tworzenia i utrzymania infrastruktury informacji przestrzennej. Jednym z elementów tego rejestru będzie zestawienie planów rozwojowych wraz z planowanymi kosztami oraz sprawozdań z realizacji planów rozwojowych wraz z wydatkowanymi kwotami.

Z wyrazami szacunku

MINISTER CYFRYZACJI
Anna Streżyńska

**Oświadczenie senatora Antoniego Szymańskiego
oraz senatora Rafała Ślusarza**

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Niniejszym wystąpieniem chcielibyśmy poruszyć istotny problem dotyczący dobrze zorganizowanego i funkcjonującego w Polsce tzw. podziemia aborcyjnego, a co za tym idzie – wskazać na potrzebę podjęcia odpowiednich środków prawnych i czynności faktycznych w zakresie ścigania czynów nielegalnych aborcji.

W pierwszej kolejności pragniemy podkreślić, iż ochronę prawa do życia dziecka poczętego gwarantuje tak konstytucja, jak i akty prawne niższego rzędu. Przepis art. 152 k.k. penalizuje czyny przerywania ciąży z naruszeniem ustawy i pomoc kobietom ciężarnym w przerywaniu ciąży. Czy jednak uregulowania prawne w tym zakresie są skuteczne i wystarczające dla przeciwdziałania nielegalnym aborcjom?

Zauważyć należy, iż w prasie czy internecie z łatwością można odszukać liczne oficjalnie publikowane ogłoszenia, w których oferowane są usługi przerywania ciąży (tak chirurgiczne, jak i farmakologiczne). Pokazuje to, że osoby świadczące tego rodzaju pomoc czują się bezkarne w obliczu obowiązującego prawa.

Nasuują się zatem pytania, czy ministerstwo w swych działaniach rozważało analizę danych na temat skali nielegalnej aborcji oraz ocenę skuteczności uregulowań prawnych mających na celu ochronę niezbywalnego prawa do życia dziecka w prenatalnej fazie życia. Jakiego rodzaju działania są podejmowane na potrzeby rzeczywistej realizacji tego prawa i niwelowania dobrze zorganizowanego podziemia aborcyjnego?

Mając na uwadze opisane wyżej zjawisko, zwracamy się do Pana Ministra z prośbą o odniesienie się do niniejszego wystąpienia i rozważenie podjęcia stosownych czynności w przedstawionej sprawie.

*Antoni Szymański
Rafał Ślusarz*

**Stanowisko
DYREKTORA
BIURA MINISTRA**

Warszawa, 30 czerwca 2017 r.

Pan
Przemysław Funiok
Dyrektor Biura Prezydialnego
Prokuratura Krajowa

Szanowny Panie Dyrektorze,

w załączeniu przekazuję według właściwości pismo Wicemarszałek Senatu RP, Pani Marii Koc, z dnia 28 czerwca 2017 r. nr BPS/043-43-1115/17, przesyłające tekst oświadczenia złożonego przez senatorów Antoniego Szymańskiego i Rafała Ślusarza podczas 43. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 czerwca 2017 r.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi Marszałkowi Senatu RP w terminie do dnia 31 lipca 2017 r. oraz skierowanie kopii odpowiedzi do Departamentu Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Z poważaniem

Marek Łukaszewicz

**Odpowiedź
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 12.07.2017 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,
odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatorów Antoniego Szymańskiego i Rafała Ślusarza podczas 43. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 czerwca 2017 r. uprzejmie informuję, że jednostki prokuratury w pełni realizują zadania w zakresie ścigania zachowań podejmowanych wbrew przepisom ustawy z dnia 7 stycznia 1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży (Dz.U. Nr 17, poz. 78 z późn. zm.).

W wypadku ujawnienia ogłoszeń, których przykłady zostały wskazane w oświadczeniu senatorów, ich treść jest weryfikowana zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania karnego, a w sytuacji zaistnienia uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa są wszczynane postępowania karne.

Z poważaniem

z upoważnienia
PROKURATORA GENERALNEGO
Bogdan Święczkowski
Pierwszy Zastępca
Prokuratora Generalnego

**Oświadczenie senatorów Jerzego Wcisły,
Grażyny Sztark, Barbary Zdrojewskiej,
Piotra Florka oraz Jana Rulewskiego**

skierowane do prezes Rady Ministrów Beaty Szydło

Szanowna Pani Premier!

W związku z informacjami o szykanach wobec działaczy ruchu związkowego „Celnicy PL” działających w Krajowej Administracji Skarbowej zwracamy się do Pani Premier z prośbą o podjęcie interwencji w sprawie przywrócenia do służby osób pełniących funkcje w Związku Zawodowym „Celnicy PL”.

Jak wynika z informacji przesłanych przez Związek Zawodowy „Celnicy PL”, wykorzystując zmieniające się przepisy o Krajowej Administracji Skarbowej, przeprowadzono niemający precedensu po 1989 r. atak na największy w Krajowej Administracji Skarbowej wolny, samorządny i niezależny Związek Zawodowy „Celnicy PL”. Wielu działaczy, również przy wręczaniu propozycji dalszej pracy, poddano szantażowi na niespotykaną skalę. Wobec działaczy związkowych, a w szczególności wobec pana Sławomira Siwego, przewodniczącego Związku Zawodowego „Celnicy PL”, stosuje się daleko idące szykany, co stanowi pewną analogię do działań z lat siedemdziesiątych i osiemdziesiątych, kiedy to władza również wyrzucała z pracy za działania przeciwko PRL, tyle że wówczas nasz kraj nie mienił się krajem wolnym.

W tej bulwersującej sprawie podzielamy liczne w środowisku Krajowej Administracji Skarbowej opinie, że nie było w wolnej Polsce większych szykan wobec niezależnego związku zawodowego. Dlatego prosimy o dokładną weryfikację działań podległego Pani resortu i ich przedstawicieli, a w szczególności roli pana ministra Mariana Banasia, który aktywnie uczestniczy w tym procederze.

W związku z tym prosimy o udzielenie nam odpowiedzi na pytania, czy i jakie działania podjęto wobec osób, które szykanują działaczy związkowych za ich działalność na rzecz ochrony praw pracowniczych.

Jerzy Wcisła
Grażyna Sztark
Barbara Zdrojewska
Piotr Florek
Jan Rulewski

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
ROZWOJU I FINANSÓW**

Warszawa, 25 lipca 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie nr 1117 złożone przez Senatorów – Jerzego Wcisłę, Grażynę Sztark, Barbarę Zdrojewską, Piotra Florka i Jana Rulewskiego na 43. posiedzeniu Senatu w dniu 22 czerwca 2017 r., uprzejmie wyjaśniam.

Na wstępie pragnę zapewnić, że kierownictwo resortu finansów wysoko ceni współpracę ze związkami zawodowymi, mając świadomość istoty i roli związków zawodowych w danej grupie zawodowej. Dlatego też zdanie organizacji związkowych, w tym w kwestiach kierunków rozwoju, jak również bieżących problemów nurtujących środowisko zawodowe, jest istotnym elementem dyskusji o przyszłości całego resortu. Przestrzegając wszelkich zasad współpracy ze związkami zawodowymi, kierownictwo zarówno Ministerstwa Finansów jak i nowo utworzonej organizacji jaką jest Krajowa Administracja Skarbowa, dalekie jest od szykan działaczy związkowych czy prób ograniczania działalności niezależnych związków zawodowych.

Chęci ograniczenia roli związków zawodowych z całą pewnością nie można upatrywać w braku propozycji służby/pracy dla kilku działaczy związkowych Związku Zawodowego Celnicy PL. Pragnę zwrócić uwagę, że zgodnie z treścią art. 165 ust. 7 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej, dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, dyrektor izby administracji skarbowej oraz dyrektor Krajowej Szkoły Skarbowości składają odpowiednio pracownikom oraz funkcjonariuszom w terminie do dnia 31 maja 2017 r. pisemną propozycję określającą nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby, która uwzględnia posiadane kwalifikacje i przebieg dotychczasowej pracy lub służby, a także dotychczasowe miejsce zamieszkania.

W świetle powyższych zapisów ustawowych, propozycje określające nowe warunki zatrudnienia lub pełnienia służby w izbach administracji skarbowej składane były przez dyrektorów tych jednostek, którzy decydowali o ostatecznym kształcie obsady kadrowej w danym województwie. Ustawodawca pozostawił w tym przypadku kierownikom jednostek organizacyjnych autonomiczne prawo w zakresie rodzaju propozycji przedkładanej pracownikom i funkcjonariuszom danej jednostki lub decyzji o braku propozycji w stosunku do poszczególnych funkcjonariuszy czy pracowników. Dyrektorzy mieli zatem w tym zakresie swobodę działania, aby móc dostosować kadrę Krajowej Administracji Skarbowej do potrzeb organizacyjnych nadzorowanych jednostek. Zapewnienie właściwej obsady kadrowej dotyczyło zarówno odpowiedniej liczby pracowników i funkcjonariuszy, jak i doboru pracowników i funkcjonariuszy do realizacji zadań zgodnie z kwalifikacjami i przebiegiem dotychczasowej pracy lub służby.

Chcę w tym miejscu nadmienić, że znana jest mi sprawa nieprzedstawienia propozycji służby bądź pracy kilku działaczom Związku Zawodowego Celnicy PL. Brak propozycji służby/pracy dla ww. **osób, nie miał jednak związek z ich przynależnością związkową.** Pragnę podkreślić, że kompetencja organu/pracodawcy wyrażona w art. 165 ust. 7 ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej, została oparta wyłącznie o przesłanki normatywne, tj. **posiadane kwalifikacje, przebieg dotychczasowej pracy lub służby, a także dotychczasowe miejsca zamieszkania.** Wszelkie uwarunkowania związane z prawem do zrzeszania się w związkach zawodowych są obce propozycji nowych warunków zatrudnienia albo pełnienia służby. Stąd raz jeszcze chcę zapewnić, że kierownictwo resortu finansów szanuje działalność organizacji związkowych i docenia zaangażowanie, z jakim ich członkowie włączają się w obronę interesów funkcjonariuszy i pracowników. Z tego też względu decyzje dotyczące braku propozycji dla poszczególnych osób były podyktowane wyłącznie przebiegiem dotychczasowej służby, w szczególności identyfikacją z celami pracodawcy, zaangażowaniem w realizację zadań oraz umiejętnością poświęcenia interesu prywatnego dla dobra ogółu.

Jednocześnie pragnę wyjaśnić, że przepisy ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej nie przewidują możliwości weryfikacji braku propozycji pracy lub służby, nie przewidują również kontroli instancyjnej, a w konsekwencji także sądownoadministracyjnej, w przypadku braku propozycji pracy lub służby dla poszczególnych funkcjonariuszy czy pracowników. Przepisy ww. ustawy stanowią jedynie, że w sytuacji nieotrzymania pisemnej propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby, z dniem 31 sierpnia 2017 r. stosunek pracy/służby wygasa.

Abstrahując od powyższego należy mieć na względzie, że proces wdrożenia reformy służb skarbowych, podatkowych i celnych zakrojony na tak dużą skalę, prowadzi do

zasadniczych zmian zarówno w obszarze organizacji pracy, jak też w obszarze spraw związanych ze stosunkiem służby czy pracy. W dążeniu do sprawnego wdrożenia nowych struktur, zapewnienia prawidłowego ich funkcjonowania oraz poszanowania praw funkcjonariuszy i pracowników, podjęte zostały liczne działania mające na celu osiągnięcie optymalnych rezultatów w tym zakresie. Na poziomie Ministerstwa Finansów została stworzona struktura organizacyjna, której nadrzędnym celem jest zapewnienie prawidłowego wdrożenia Krajowej Administracji Skarbowej. W celu zapewnienia jednolitości zasad wdrożeniowych powołane zostały na poziomie centralnym m.in. zespoły zadaniowe w obszarze spraw pracowniczych do opracowania jednolitych zasad i sposobu przeliczania wynagrodzeń pracowników i uposażeń funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej, weryfikacji poprawności przydzielania funkcjonariuszy do zadań Krajowej Administracji Skarbowej czy też realizacji wytycznych w zakresie limitów etatów przeznaczonych dla funkcjonariuszy. Dyrektorzy izb administracji skarbowej otrzymali polecenie objęcia procesu składania propozycji pracy bądź służby osobistym nadzorem oraz powołania w tym zakresie zespołów składających się z osób bezstronnych, cieszących się szacunkiem wśród współpracowników. W skład poszczególnych zespołów zostali powołani również przedstawiciele organizacji związkowych działających w jednostkach byłej administracji podatkowej, kontroli skarbowej i Służby Celnej, w tym przedstawiciele Związku Zawodowego Celnicy PL, a także przedstawiciele komitetów reprezentantów organizacji związkowych pracowników poszczególnych jednostek organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej. Celem prac ww. zespołów było zapewnienie bezstronności i **obiektywizmu przy przygotowywaniu propozycji pracy oraz służby**, z uwzględnieniem kryteriów zawartych w regulacjach ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej.

Chcę zaznaczyć, że wszelkie decyzje podejmowane dla potrzeb procesu tworzenia Krajowej Administracji Skarbowej, także te kadrowe, są podyktowane koniecznością wypełnienia ustawowych celów i zadań KAS, związanych z zapewnieniem efektywnego poboru danin publicznych poprzez uszczelnienie systemu podatkowego, zapobieganie wyłudzeniu podatku i coraz skuteczniejsze eliminowanie szarej strefy. Celem podejmowanych działań jest stworzenie nowoczesnej, profesjonalnej i cieszącej się zaufaniem obywateli administracji skarbowej. Taką administrację, będącą skutecznym narzędziem fiskalnym Państwa, mogą natomiast stworzyć jedynie funkcjonariusze i pracownicy, którzy spełniają najwyższe standardy – zarówno w zakresie wiedzy merytorycznej, kompetencji jak i postawy.

Przedstawiając powyższe wyrażam nadzieję, że przekazane informacje zostaną uznane przez Pana Marszałka za wystarczające.

Z wyrazami szacunku

PODSEKRETARZ STANU
Zastępca Szefa
Krajowej Administracji Skarbowej
Paweł Cybulski